

בכורה
עצמית

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ט

ספר

נפש טובה על התורה

דברים מתוקים. מדבש ונופת צופים. שבעתים מוזקקים דרושים לכל חפציהם. ושבר טוב לעושיהם. הוד והדר פעלם. נוזלים מפה דובר משרים, אשר נאמרו ברבים. ה"ה הרב המאיר הגדול המפורסים בצדקתו ויראתו בתורתו וחסידתו כש"ת מו"ה **פינחס נפתרי** זצלה"ה יליד נאמבין יע"א מקום זריחת השמש רבינו המפורסים בעל **מגן אברהם** וצוקלה"ה. והיה מתנודר פה קק חו"ס ושמ מנחתו כבוד זכותו יעמיד לנו ולורע ורעינו. למען נצליח בכל מעשה ידינו. עד שיבוא משיח צדקנו לנאלינו. במהרה בימינו. אמן.

נעתי כי מצאתי ברוב רחמי וחסדיו. לעשות נחת לאמרי וצוקלה"ה ע"כ העתקתי והבאתיו לביהר"פ. שינן עלי זכות אבית. להעשית עמי לשובה אית אני בנו ותלמידו הק אברהם יקותיאל ברחב המחבר וצל.

נדפס אצל ה"ה הרבני הנניד מו"ה **מנחם מענדיל ווידער** נ"מ. דינעט.

בשנת ב' נפש טובה יגל לבכם לפ"ק.

M.-SZIGET
DRUCK VON MENDEL VIDER
1888.

וַעֲשֵׂה שִׁיק שְׁלִיטָא [זלזלה"ה] אַדְדִּיק שְׁאִמֵּר צַס
רְצוּ הַגְּלוּן הַאֲמִיתִי צַעַל חַתָּם זָלִל דְּהִנֵּה הָדִי
וַיִּכֵּן שְׁזוּלֹצַ וַיּוֹצֵר צַמְדֵּשׁ שֶׁהִם וַחֲמוּזִים עַל הָדִי
וַדְּרִיגוֹת אֲנָשִׁים הַנּוֹמְלָאִים צִיִּשְׂרָאֵל וְהִנֵּה הַעֲרֵבָה
אֲשֶׁר הוּא צַחֲוֹךְ הַלּוֹלֵצַ וַחֲמוּזוֹת עַל אֲלוֹ שְׁאִין צֶהֱם
לֹא טַעַם וְלֹא רִיחַ [וְהוּא צֶהֱמוּדָה אִי עַם הַלּוֹלֵצַ]
וְהַדֵּק מוֹרֶה עַל אֲלוֹ שִׁשׁ צֶהֱם רִיחַ וְלֹא טַעַם
כִּי וְאִמֵּר בְּדֶרֶךְ הַלֵּלָה כִּי אֲוֹתָהּ הוֹשַׁעְנָא אֲשֶׁר
לִקְחִין צֶהֱשׁוֹעְנָא רָצָה וְהוּא אִיכָה מְכֻרַכַת וּמְקֻשָּׁרַת
צַחֲוֹךְ הַלּוֹלֵצַ [וַעֲיִין צָפִי כּוֹדַע צַשְׁעִירִים לְצִקּוֹף] הוּא
אִין לֵה תַקְנָה רַק חֲצֵמָה שְׁחֻצְטִין אֲוֹתָהּ וּדְפַחָּהּ
וְהִנֵּה אֲוֹתָהּ אֲשֶׁר הִיא צַחֲוֹךְ הַלּוֹלֵצַ צִלְשׁוֹן צִנִּי
אֲדָם נִקְרָאָה עֲרֵבָה וַחֲשׁ מוֹשֶׁה שְׁיֻכַּל לְזִכּוֹת עַיִי
אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה עֲלֵמוֹ עֲרֵבָה אִי כַפְשׁוֹטוֹ לִהְיוֹת מַעֲרֹבֵצַ
צַחֲוֹךְ הַעֲדָה וְלֹא יַפְרוֹשׁ עֲלֵמוֹ מֵהֶם וַעֲיִין וְדֹאִי
עַכְשָׁם יֵהֵא עַם הַלִּיבֹר שְׁחִירָת וַעֲרֵבִית וִיקְרָא קָשׁ.

וְרַמְזוּ עוֹד לְאוֹפֵן הַחֲסִדוֹן כִּי יוֹכַל לִנְלַח אֶת
הִילָה"ר עַיִי שְׁיֻכִּיר לוֹ יוֹם הַמִּיתָה וְהוּא
צֶהֱמֹר מוֹל סוֹף הַיִּינוֹ שְׁיֻמּוֹל אֶת לְצַו הַעֲרַל עַיִי
הַסּוֹף שְׁיֻכֹּר צִיוֹם הַמִּיתָה שְׁהוּא סוֹף כָּל הָאֲדָם
וַעֲיִין מַחֲבָר עַל יָלְרוֹ. וְגִמֵּר אֲוִמֵּר צִין פֶּאֶרֶן וְצִין
תּוֹפֵל הַיִּינוֹ שְׁיַעֲשֶׂה כָּל אֵלֶּה רַק לֶשֶׁם הִי וְלֹא יֵהֵא
חִילוֹק צַעֲיִינוֹ אֶם יִפְאֲרוּהוּ וְהוּוֹ צִין פֶּאֶרֶן צֶשְׁצִיל
מַעֲשִׂיו אִו שְׁאִמֵּר עַלְיוֹ כִּי כָּל מַעֲשָׂיו הֵם תַּפְלִיִּים
מִצְלִי מוֹלָה וְאִין צֶהֱם טַעַם וְרִיחַ וְהוּוֹ וְצִין תּוֹפֵל
וְאֵם הוּא עוֹשֶׂה כֵּן אִזִּי וְלִצֵּן זֹכֶה לִימֵי הַזְּקָנָה וְלַשְׁעַר
לְצֵן וְכִשׁ שְׁזֹכֶה לַחֲלוּת וְדִי זֶה"צ דְּהִינֵי לְעוֹשֵׁר
וְכַזֵּוֹ כִּי הַעוֹשִׂקִים צַחֲוִה"ק זֹכִים לְכִי וְצַפְרֵט הַעוֹשִׂקִים
לְשִׁמָּה שְׁזֹכִים לַאֲרִיכוֹת יָמִים וְכִשׁ לְעוֹשֵׁר וְכַזֵּוֹ.

וְהַעֲנוּ אֲוֹתִי וְתַאֲמֵרוּ כִּי וְלִכְאוֹרֶה תִּצּוֹת וְתַעֲנוּ
אֲוֹתִי וְתַאֲמֵרוּ מִיִּזְתֵּר וַעֲיִין אֲוִמֵּר כּוֹעַם
צָפִי אֲוִה"ח הַקְּדוֹשׁ כִּי מוֹשֶׁה נִתְחַכֵּם לְדַבֵּר דְּצִרִי

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דָּבַר מוֹשֶׁה כִּי צַמְדֵּר
צַעֲרָה כִּי כָּל רִמּוֹז הַכְּחוּצַ דְּהִנֵּה כַחֲצִי
אֲוֹרֶךְ יָמִים צִימִינָה וְצַשְׁוֹאֲלָה עוֹשֵׁר וְכַזֵּוֹ וְהִנֵּה
אֲמֵרוֹ צָכַל יוֹם וְיוֹם יָלְרוֹ שֶׁל אֲדָם מַחֲבָר עַלְיוֹ
וְהַקְצָה צַעֲלָמוֹ אֲמֵר צִרְאִי תַצְלִין הַחֲוֹרָה לִנְלַח אֶת
הִילָה"ר וְהַעֲיָקֵר לְקִיִּים וְדְצִרָּה צָם כִּי חִיִּים הֵם
לְמוֹלָאִיהֶם כַּחֲצִי וְאֵם כִּי אִין כָּל אֲדָם זֹכֶה לְעוֹלָם
חֲוֹרָה אַעֲפִי"כ הָרִי מִקְרָא מוֹלָא דִּיבֵר הִכִּי עֵץ חִיִּים
הוּא לְמַחֲזִיקִים צֶה וְתוֹמִכִּי מִאֲוֶשֶׁר וַעֲיִי שְׁמַחֲבָר
עֲלֵמוֹ לְכָלֵל יִשְׂרָאֵל וְנוֹשָׂא צַעוֹל עַם הַלִּיבֹר וְאִין
מוֹלִיא אִיעַ מִן הַכָּלֵל הָרִי כַזֵּוֹ יֵשׁ לוֹ חֶלֶק בִּ"כ
צַחֲוִה"ק וְאֵם אִינוֹ עוֹשֶׂה לְשׁוֹם פְּנוֹי רַק צִלְתִּי לֵהִי
לְצַדוֹ וְדֹאִי זֹכֶה עַיִי לַאֲרִיכוֹת יָמִים וְכַשׁ"כ לְעוֹשֵׁר
וְכַזֵּוֹ וְכִמוֹ שְׁאִמֵּר צַמְדֵּר רִי תוֹמֵה דֹאִיכָא קְצִי
צַצֵּל כִּי כִיוֹן דְּקַמְקִדְמוֹ וּמַחֲשָׁבוֹ לְצִי כְּנִישְׁתָּא אֲמֵר
הִנִּי דֹאֲהֵנו לְהוֹ וַיִּל דְּהִנֵּה כַחֲצִי וְשָׁנוֹת רַשָּׁעִים
תַּקְלוֹרֶנָה רַק הַחֲוֹרָה מַלְמַדָּה לְאֲדָם דְּרַךְ הִי לְצִלִּי
יֵלֶךְ בְּדֶרֶךְ רַשָּׁעִים אֲצֵל מִי שֶׁלֹּא זֹכֶה לַחֲוֹרָה הָרִי
אֲמֵרוֹ דְּתַקְנָתוֹ לִנְלַח הִילָה"ר עַיִי קָשׁ וְהִינֵי דְקֶאֱמֵר
כִּיוֹן דְּמַקְדְּמוֹ וּמַחֲשָׁבוֹ הַיִּינוֹ שְׁמַשְׁכִּימִיִּים וּמַעֲרִיצִים
צַצֵּכִי וְאֲוִמֵּרִים צָכַל יוֹם שְׁמוֹעַ יִשְׂרָאֵל כִּי וַעֲיִין
וּמַחֲבָרִים עַל הִילָה הַרְוֹלָה לְקֶלֶר שְׁנוֹתֵיהֶם וְאֲמֵרוֹ
צַמְדֵּר כֹּלָמוֹ מוֹטֵצ כִּי וְאֵם לֹא יִזְכִּיר לוֹ יוֹם
הַמִּיתָה וַעֲיִין וְדֹאִי יַחֲבָר עַל יָלְרוֹ וְצַעֲשׁוֹתוֹ הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה לְכַזֵּוֹ שְׁמוֹ הַגְּדוֹל הָרִי הוּא זֹכֶה לַאֲרִיכוֹת
יָמִים וְכַשׁ"כ לְעוֹשֵׁר וְכַזֵּוֹ.

וְהִנֵּה לִיכָא מִיִּדִּי דֹלָא רַמִּיזָא צֶהֱוִירִיתָא עַיִכ
יִל דְּמַשָּׁה רַצִּינוֹ רַמּוֹז כָּל זֶה לְיִשְׂרָאֵל
צֶהֱזִיזָה אֲוִפֵּן יֵשׁ לְזִכּוֹת לְאוֹרֶךְ יָמִים וְכִשׁ לְעוֹשֵׁר
וְכַזֵּוֹ עַיִכ אֲמֵר לֶהֱם צַמְדֵּר וְהוּא הַרְפּוֹאָה הָאִי
לְקִיִּים וְדְצִרָּה צָם וְהוּוֹ צַמְדֵּר אֲוִמֵּר דְּצִרָּה צָם
וְרִמּוֹז לֶהֱם צָאֵם חִי לֹא זֹכֶה לְדִי"ת עַכְשָׁם צַעֲרָה
וְהוּא עַפִּי מֵהַ שְׁמַחֲמֵי מַפִּי רַצִּינוֹ הַגְּלוּן מוֹ"ה

שומע לו לתת לו מקום להסתכל וז"ש להם משה ראו מה שגרמחתם לכם כי הגם ותשצו היינו שעשיתם תשובה ותצבו לפני ה' שתכלו לצכות לפני ה' ולא שומע ה' בקולכם היינו שלא קיבל תשובתכם ולא יכלו לצכות לפני ה' ומחילא לא האזין אליכם שוב ראיתי קללת מזה נרמו צאורה"ח הקדוש.

אל תחגרו צם כי לא אתן לכם מאכלים ע"מ כף רגל וכו' צאורה"ח פ"י אין אני נותן כ"י אצל אס צני עשו יתעלו להניחם כ"י ולזה שלחו מלאכים אס יתנו לתת להם מדרך כף רגליהם לעצור צאכלם כ"י ואולי י"ל עפ"י מ"ש צס' ערצי נחל צפ' שלח צסס האזהר וכחצי הארצי ז"ל דכמו שזמנינו ציעקצ שקיפול הקצ"ה כל א"י תחתיו כן מעת לאת ישראל ומאמ"ל צכל וקוס שה"י חניתם ה"י שס כל עשר קדושות של א"י ומקום המשכן ה"י מושש וקוס המקדש ולכן הקריצו שס קריצות גם צעת נקעס נסע א"י עמהס וכל הקדושה של א"י עיי"ש וכ"י הערצי נחל דזה מרומז צקרא עפ"י ה' יחנו ועפ"י ה' יסעו עיי"ש ושפיר אמר הכחוצ כי לא אתן לכם עד מדרך כף רגל מאכלם כי גם אס הכיח אחסם ללכת דרך ארלס רק עפ"י ה' יסעו ככ"ל ול"י יהא להם מדרך כף רגל מאכלם.

ולא אזה קיחון כ"י כי הקשה י"א את רוחו ואמץ את לצצו כ"י יל"ד מפני מה חיוק ה' את לצצו כדי להאציד אותו הלא הוא צעלמו ג"כ לא רלה לתתם לעצור צאכלו י"ל ע"ד שפרש"י צס' שמות פ' וארל צפסוק ואני אקשה את לצו כ"י מאחר שהרשע והתריס כנגדי וגלוי לפני שאין כ"ר צאומות לתת לצ שלס לשוצ טוצ לי שיחקשה לצו כ"י למען הרצות צו אותתי ותכירו א"ז בצורתי כ"י כן ה"י ג"כ מחמת שלא אזה קיחון כ"י העצירו צו עיי"ש הקשה י"א את רוחו ואינן את לצצו כדי להרצות צו אותתי והו למען תחו צידך כ"י אעפ"י שה"י הגצור שצצורים רלה הקצ"ה להרלות כי כל הגצורים כאין נגדו ומזה תכירו את בצורתי ומסדו נצר על יחלו.

חודש ה"א"ב"י"ב

פרשת ואתחנן

ואתחנן אל ה' צעת ההוא לאמר ואיחא צמדרש למה כדי שיכנס לארץ והוא תמוס ונראה לפענ"ד צעזשה"ת לפרש דהנה המפורשים דקדקו

נגד צ' כחות שהיו צישראל ואס כי אמרו דצר אחד לא כיוכת שניהס שווין וצודל"י יס לכוון צדצרים אלו כפ"י אזה"ח כי אמרו טוצ הדצר להקל עליו ואס כי אשר דצרי"ת לעשות דלעשות זאת הוא אלליו דצר קשה מ"ו טוצ לשומע אליך להקל צעצור זה מומך ועליהס ה"י די למשה לאמר ותאמרו טוצ הדצר ותו לא ואולס לכגד ל"ד הקנטרית אשר גם המה אמרו הלשון הזה מושש ומשה הצין כוונתם צאומרס לעשות כפרש"י או הכוונה דמה לנו מן הדיצור צמה שאחה אומר אלינו ועוצ לעשות וכוונת דצריהס הדצר אשר דצרת טוצ לעשות כי מן הדיצור אין לנו כלל וה"י כוונתם צזה ללצר את משה ולזה אמר משה ותענו אותי מלשון עיניו ולנגד ל"ד הלודקת אמר ותאמרו וק"ל.

לא תכירו פנים צמשפט כקטן כגדול תשמעון כ"ל לפרש כפל הכפ"ין עפ"י ש"ס שצושות ל"א שנים שצאו לד"ן אחד לצוש אילטולא צת מזה ומה אומרין לו לצוש כמותו או הלציסו כמותך כ"י וזהו לא תכירו פנים צמשפט כ"י ואומרים לו כקטן היינו הלצש אותך כקטן, כגדול או הלציסו כמותך וזהו כקטן אס הגדול לצוש כקטן כגדול היינו אס הקטן לצוש כגדול אז תשמעון ועיי"ש לא תכירו פנים צמשפט וצס' עשרה מאמרות פ"י צזה הכחוצ לכו נא ונוכח עיי"ש דפסח"ח ופ"י.

וייטב צעיני הדצר כ"ל עפ"י מה שפרש"י על ויסיצו אותנו דצר היינו לידע צאזיה לשון הס מדצרים והכוונה כתצו המפורשים שאס יזמון שאזיה אומה יסנו את לצושס ידעו ויכירו ע"י הלשון כדי שיכלו לקיים לאו דלא תחי כל נשמה וי"ל דזה הוא שהוטצ צעיני משה ולזה אמר וייעצ צעיני הדצר כמ"ש נכתצ הדצר וק"ל [ורלה מה עלתה להס אף שלמדו לשונס ל"ש"ש כפרש"י צאזיה לשון הס מדצרים וימותר מוליאי דיצה הארץ רעה צמגפה כפרש"י שהיו חטאים צלשון [היינו ע"י שלמדו לשונס] ונשתרצצ לשונס כ"י ותולעים ילאו מלשונס והצן וצאמח שומתי צסס לדיקים כי המכיר לשונס ל"ך דציקה והרמו ותולעים ילאו מלשונס אצל דינא דמלכות"ל דינא יתעציד וק"ל ה"א"צ"י"צ]

ותשבו ותצבו לפני ה' ה"י ה"י ותשצו הוא כמותר ויל"פ עד"ר שפ"י ציע"ד גם כי אצק כ"י היינו גם אס אצק שאני מוצקש מזה ה' ואשוע שאוכל לשוע גם צזה שתס תפלת"י שאין הקצ"ה

ההוא צלחת היינו מה שנקלצ עלי לחדש צעת ההוא ומיילא יחי' ד'ת חדשים אשר לא נשמע מעולם וק"ל.

חודש ה"א"ב"י"ב

אתה החלות להראות הצעה'ע הציג ג"פ להראות צמקורה דין הכל ואידך להראות העמים והשרים את יפי' ואידך אשר ניתן צשון להשמידם נתן לו להראות כו' כ"ל עפ"י מה שהמליץ הגאון הקדוש צעל קדושת לוי ז"ל ז"ע והוא דצאחת שום חימה לא רלו לקבל התורה וזוהי אתה החלית להראות את עצדך צלשון צתווי' ובי' צראשונה ר"ה הש"ת ליתן התורה רק לישראל והלא מקודם להראות העמים והשרים את יפי' כמ"ש בקרא וזרע משעיר לנו הופיע מהר פארן כידוע שחזר על כל האמונות ולא רלו לקבל התורה עליהם וא"כ ידוע נגזר עלינו אשר נתן צשון לשמרים נתן לו להראות ומדוע נגזר כיכ' יותר וכל חימה ולשון והשי' הש"ת רצ' כך היינו דלהם אחרתי רק שכתב צה לא תרלח לא תגנב ולא תחלף והצן אצל לבס גלית כל יקרה והודתה וזוהי רצ' כך והצן.

ויתעבר ה' צי למענכם ופרש"י נתמלא חימה והכ"ל עפ"י מה שכל' לפרש סוף הפליאה שהוצא בהקדמה ס' י"ו והוא צו"ש מפני מה תלת ישר והדי' מהופך וידועין דברי האלקי מוהר"ש מאקסערפאלער ז"ע והיעצ אשר דבר הקדוש הרצ' החקיד מלאקס' צספרו עיין פנים לתורה ואילו הי' רשות לצחות וכזה כוונתי לדבר צזה חלקי מה שהעלו רעיוני הייתי לוותר כי קאי על שם ס"ג לפי מה שרליתי צקי' קהלת יעקב להגאון צעל מלחא הרועים זלוקלהים שבי' צשם ס"ג כי שם החקדים מוכסים ועי"ש צו"ש צן ס"ג נחצק יעקב והנה צמילוי' אלפין' דצג"י מ"ה מה טוב חלקינו ועתה ישראל מה י"א שאל מעמד ועי"ש צערך צן דשם צ"ן כו' ועיין ג"כ צערך ע"צ כו' מלצד שהשם צג"י חקד כו' עי"ש אצל שם ס"ג לא לצ' צג"י כצוחר שם הכל והנה ידוע כי האלקי' צ"ת ציושר מורה על רחמים וחסדק מורה דין כצוחר הכל בצפיה'ק וזה ששאל מפני מה תלת ישר דג' מלואים מהם מורים חקד מ"ה צ"ן ע"צ והצדעי' היינו מילוי' ס"ג הוא מהופך היינו ככ"ל.

ומתריץ מפני שחתמו של הקצ"ה אמת והוא עפ"י מה ששמעתי משה קדוש אדמו"ר צעל

דקדקו דתיבת לאחר הוא מיוחד וי"ל דהנה כתיב מאחו לא תלח הרעות ע"כ נחתכם משה וציקש מהס"ת לאחר היינו שיאמר לו הקצ"ה אם יעשה שאלתו אם לא כפרש"י וקצר משה כיון שצצקש שיאמר לו הקצ"ה צודלי' יצטיוחו שיכנוס כי איך יאמר לו הקצ"ה שלא יכנוס הלא מאחו לו תלח הרעות וזה כוונת המדרש שהקשה למה היינו למה לי' הלאמור כלן ומפרש המדרש כדי שיכנוס לארץ שבביון ציקש כן שיציבה ויהי' מוכרח הש"ת להשיצ לו תשובה טובה

א"י ואחנן אל ה' צעת ההוא לאחר י"ל הכוונה עפ"י משאכז"ל [סנהדרין ל"ח] הראה לו הקצ"ה לאלם הראשון דור דור ודורשיו דור דור וחכמיו כו' ואפי' מה שחלמיד ותיק עתיד לחדש וצזה פ"י ותן חלקינו בחורתיך היינו שאנו מצקשים מהס"ת שיאר עינינו צחלק אשר חלק לנו שנחדש צחורתו כרלוי לה ועיין אמרי נועם לעי' צקי' שנות צפי' תרומה מ"ש עד"ר זה אי"א מו"ר ז"ל צפסק ונחת אל הארון את העדות הוא התורה אף אשר אמן אליך היינו התי' אשר יחדשו וירמזו רמזים צהתורה הכל יהי' מרומז שם אצל להגיע לזה אי"א אלא מי שצאמת מייגע צכל אמלי כוחו עה"ת כמ"ש יגעי' ומלאחי' תאמין אצל ידמון אנשים שהולכים חושך ולא צאור התורה ומדמים צעלום שיש צהם מדעת זקנים וידעתן מהייצצת עליהן שמוקיף והולך ועתה נחדש לו דבר טוב ויקיים וישן מפני חדש וצאמת הדבר צבר הוא אמורה צפי' כל או אפי' הוא צעלמו צבר נאמרה וכשנית כוזה פעמים הוא סימן שאינו מייגע צאמת עה"ת או שלא נקלצ עליו לחדש יותר אצל צאמת נקלצ על האדם צאזיה טעה וצאזיה זמן יגולה לו דבר חדש זו וצאזיה זמן יוליה מכה אל הפועל א"כ מי שלא נקלצ עליו לחדש יותר ואעפ"כ הוא מוכרח לוותר ולוותר החידושים שחידש צבר או שאמרה צבר זהו לא צעתה ומיילא לא אמר צו כי טוב וידוע דברי אלקי הארי' ז"ל מ"ש צפי' הגמרא אין צ"ד צא עד שיכלו כל הנשמות שצגוף וצעוה"ר ילאו מ"ש היינו יעי' שלא נחקרו ע"כ ילאו הנשמות עוד הפעם וזהו ילאו עתה מ"ש וצצר כן אם אינו מייגע עה"ת מוכרח להוליא מה שילאו צבר ומעכצ הגאולה וזהו צציקש משה [וכל ת"ח נקרא משה צילה ל"ח] ואמר ואחנן אל ה' צעת ההוא לאחר היינו שצכל עת וצכל טעה שאומר חידושי' אורייתא יהי' צעת

אם יבנן נוסה לא יהי תיקון לחלו הכ"ק כידוע כי כמה נפשות ישראל כילדו ולא היו עוד מעורבים בגוים ודוד צא מרות המואבי וכדומה ע"כ אמר לו ה' אני איני אומר כך כלל רק שא עיניך ימה ולפניה ותימנה ומזרחה ותראה עוד כמה מהכ"ק אשר ישנם עוד מפוזר ומפורד צדי כנפות הארץ וראה צעיניך היינו שחזין צעלמן כי לא תעבור את הירדן הזה וזה כוונת המדרש שאמר לו הקצ"ה למשה חכם אלה וממילא אלה רואה את הנולד מזה והצן ואיך אלה רואה ליבנך לארץ וק"ל.

רא תוסיפו על הדבר כו' ולא תגרעו ממנו לשמור את מלות י"א כו' יל"פ דהנה כמה פעמים אנו לריבין לעשות קייג לתורה וכן צהיפוך עת לעשות לה' הפרו תורתך כגון אלהי צהר הכרמל שגרע ועצר עפ"י הדיבור רק כ"ז אם אין עושין כלשמו"ק כדצעי למיעצד וכמו שה"י ציני אלהי שטעו הרבה אחרי נציאי הצעל אצל הקצ"ה לזה עלינו לצל נגרעו וצל נוספו עה"ת כלום וזהו לא תוסיפו על הדבר כו' ולא תגרעו זהו דווקא איני מליה אחכם לשמור את מלות י"א היינו צעת שאתם שומרים כולכם את מלות י"א אז לא תוסיפו אצל ה"ו כשלין ומשמרים את התורה כמו שלריבין כמו ציני אלהי אז גורעין ומוסיפין כמו שגראה לזקני ישראל.

ואתם הדבקים צ"א חיים כולכם היום עיין באוהבה"ק ונ"ש כי אותיות הדבקים צ"ס הו"י הנה נמחקים כי אין לשם צן ד' אותיות ומלפניו ומאחריו לפי רוב הפוסקים אצל צ"ס אלקי אותיות הדבקות לאחריו אינם נמחקים עיין דצדיו הקדושים כי נעמו וזהו לדעתי פ"י הכחוצ נחמו נחמו עמי יאמר אלקיכם היינו צו"ש הכחוצ אלקיכם כי יהי דבוקים באלקי זהו לנחמה לנו כי עי"ן אנו צמוחים כי חיים כלנו היום וק"ל [ולצו"ת נראה לפרש צ"ס הקרא קודש ישראל לה' ראשית תבואתו כל אוכליו יאשמו וידוע כי התורה נקרא ראשית וישראל נקרא ראשית תבואתו כי ישראל הם לה' צבחינת תרומה והאומות כמבואר וזהו צבחינת צבא אלקים היינו עי"ן מוזכר שם אלקים בתחילת התורה צביל ישראל שנקראו ראשית תבואתו שיהא להם קדושה כמו צ"ס אלקים שאין נמחק כלל ע"כ כל אוכליו יאשמו פ"י מי שמוכלה את ישראל הוא כמחק צ"ס אלקים ע"כ יאשמו והצן]

צעל אחרי א"ש זלוקלה"ה סמיכה התורה דתחילת התורה הוא תירון על הקושיא שקשה לנו צקיום התורה דקיימה ולא קס כו' כמשה וא"כ מדוע נענש ולא הועילו כל צקשותיו ותחנוניו ומתן התורה נוסה דצבחינת צבא אלקים צמדה"ד ועי"ד שפירשו ונ"ש הש"יית צחי" ששאלו על רע"ק שראו שרקו א"צ צמקקות של צבול זו תורה וזו שכרה והשיצ הש"יית כך עלה צמחשצנה לפני והוא שהמחשצנה ה"י לצבול העולם צמדה"ד ועם לדיקים הקצ"ה ומתנהג צמדה"ד וזהו שה"י על משה ב"כ צבחינת צבא אלקים כו' וק"ת אמת ולכן שם ס"ג הוא והוסף והמקדים מוכוסים ויש לכונן זה צמ"ש צן ס"ג נחציר יעקב כי עם הלדיקים ומתנהג הקצ"ה צמדת אמת כפי מה שעלתה צמחשצנה. ורש"י ז"ל כי ונ"ש משה אדני הו"י כו' שהוא רחום צדין ועי"ן צשי"ת שמושה התפלל והזכיר אותיות הו"י צנקודות אלקים ורלה שגם מדה"ד יתהפך לרחמים עליו וזהו רחום צדין ונ"ש ויתעצר ה' צי למענכם ועי"ן צי"מ פ"י שמיני צפסוק וכל צב"י יצבו את השרפה אשר שרק ה' אלקים וצב"י ל"י ועי"ן ונ"ש צהקדות דצרי תורת חיים לפרש המדרש ילקוט השכול הכופר איש בהכל צו וכפר דודי לי שאומר למה"ד די עי"ן דפח"ה ונ"ש וזהו ויתעצר ה' צי למענכם לפי שמה"ר נתקייים צישראל וממילא כלך להיות על משה ומה"ד ונ"ש רש"י ז"ל ויתעצר ה' כחמלא חיוה כי חיוה צגי" ס"ג דהיינו דהמילוי ה"י צאופן והוסף דרך חש"ק וזה ה"י למענכם צכדי ב"תחלל ה' עליכם צרחמים רבים.

ויאמר ה' אלי רב לך אל תוסף דבר אלי עוד דצד הזה עלה ראש הפסקה כו' וראה צעיניך כי לא תעבור כו' וצמדרש אומר לו הקצ"ה למשה חכם אלה ואתה רואה לכוון לארץ והוא המנה ובי צביל שהוא חכם לא ילנה לכוון לארץ ועוד מפני מה דווקא צביל שהוא חכם ולא צביל שהוא לדיק אז ישר אצל נראה דהנה אמרו צפ"א חיוה חכם הרואה את הנולד. והנה צפסוק יל"ד מהו שמוצריך הכי כי"כ הלל ה"י די שיאמר עלה ראש הפסקה וראה כי לא תעבור כו' אומנם לאשר משה ציקס שישצ לו ה' תשובה וע"כ אומר לו לאוור וכ"כ והנה ידוע כי אם ה"י צא משה לא"י לא ה"י נחרצ המקדש וצאמת ה"י עוד כמה כ"ק צפיור וצפיור אשר לא ניתקנו עוד. יען כי נגאלו קודם זמנם ולא היו מוכרחים לגאולה כי לא יכלו להתמנהגה אשר ע"כ לא ה"י צאפשרי למשה ליבנך לא"י כי

לפרש בהקדס מ"ש צמדת חמונים ידבר רש ועשיר יענה עזות חמונים ידבר רש זה משה ועשיר יענה עזות זה כו' עפ"י מדרש שאמר הקצ"ה למשה צי שזעות כשצנתי אחת שלא לבלות ישראל ואחת שלא חנוק לארץ לצטל שיהיה א"ל כו' ועיין צ"ש אחרון פ' זו מ"ש צצאורו ואני צצתי להוסיף צצרי דפחית הכוונה וישצב לצלתי עצרי דמשה לא יכנס ולצלתי צא היינו ו' מן ולצלתי צא יהי ו' המחלקים וכאלו אמר לו לצלתי צא אחת דהיינו שישראל לא יצאו אל הארץ העוזה אשר הי' נתן להם רק לעשות למשה לגוי גדול ולקיים צו וצורעו השצוה שצצב לצצותיו. והנה משה צצר יותר כי יצאו צצ"י לארץ והוא ישאר כי כאשר יצאו ישראל וגם משה לא הי' אפשר וכמ"ש רוצ המפורשים כי צצאו לא"י לא הי' יכול לשפוך חמתו על עלים ואזנים והי' חיו כליון ישראל ע"כ צצר משה יותר כי הוא ישאר צח"ל וזה שהודיע להם משה כי צצר לו כי אנכי כו' ואחס עוצרים כו'. לצאו לרשת.

ואולי זה כוונת המדרש כי משה נחמך לצוא לא"י והקצ"ה השיבו עזות דהנה רז"ל אמרו ע"פ צפ"י יחדו ולמען תהי' יראתו על פניהם [זו הצוה] לצלתי תחטאו כי מי שיש צו צושת פנים לא צמדתה הוא חוטא אצל מי שיש צו עזות ודאי הוא עלול לחטוא וזה שהשיבו הקצ"ה שיש צישראל עזות וא"כ יחטאו צודאי א"כ א"ל לך לצוא לא"י כדי שאוכל לשפוך חמתי על עלים ואזנים וזה שהזהיר משה ואחס עוצרים ולא אני זה מורה שאחס עתידים לחטוא וזהו ואחס עוצרים היינו על מלות הסם ע"כ ציקס משה השמרו לכם לצל תשכחו את צרית י"א לצותיכם ואם תזכרו צודאי תשמרו.

ובקשתם משה את הי' חלקיך [את מיוחדת] צכל לצצך [ל"ד למה לא כאמר כאן גם וצכל מוארד] צלר לך [לכאורה מיוחדת] ומלאוך כל הדברים האלה כו' גם [לא יענה על איזה דברים קאי ומהו הלשון אומרת ומלאוך ולא קאמר וצאו עליך ועוד כיון שאמר מוקדם ובקשתם מדוע ימלאו עוד דברים אלה ומאי זה דקאמר עוד הפעם] וצצת עד הי' חלקיך וי"ל עפ"י מאי שפירשו רז"ל הכתוב מי החכם ויצן את זאת כו' ויאמר הי' על עוצכם את תורתו שפירש הקצ"ה צעלמו על עוצכם את תורתו ופירשו המפורשים שצוצו מלדרוש

רק השמר לך כו' מן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך כו' כ"ל כוונת הכתוב עפ"י מ"ש חכז"ל [חלון הי'] כל הכופר צע"י כמורה צכל החורה כולה והדבר הוא פשוט כי צאס חיו יכפור צאלקים יחיים לא למי יתפלל ולמי ילמוד ולמי יקיים מ"ע או למי יכזש ילכו שלא לעצור על ל"ת ע"כ עיקר הסורה להאמין כי יש אלקים חיים ולא יש שייכות להסתר"ג מלות למי לקיימם וזהו שכל המלות חליון צמלות אח"ד היינו צמוע ישראל יא"י אחד. והנה אנכי ולא יהי לך שמוענו מפי הגבורה וכמ"ש שחיס צו שמועתי וצמחת למה לא הי' די אנכי י"א או לא יהי לך לצד אלה כי הא צהא תליא שלא יאמר האדם אני מאמין צמוונה שהצוית"ש הוא הי' וא"כ מה איכפת לי אם אני מאמין עוד צאחר. ע"ז אמר לא יהי לך חפילו שלא צמוונה כי כל הכופר צע"י אעפ"י שהוא רק ל"ת אחד שצסק"ה ל"ת אעפ"י מי שמוקיים הל"ת צו נחשצ כאלו שור כל הרמ"ח י"ע ושק"ה ל"ת כמ"ש כמורה צכל הסורה כולה וא"כ לא יהי לך הוא גדול יותר מלנכי והצן והשק"ה גם כאן שהסורה מלחתה עליו רק השמר לך היינו הלא יהי לך כו' אצל אנכי ווכל להיות מן תשכח את הדברים אשר ראיו עינייך וזהו אנכי והצן והי' צרו"ח יכפר אם שגייתי.

חודש ה"א"ב"ב

מן תשחיתון ועשיתם לכם פסל צמדת איהא דקאי על פאת הראש והזקן ולהסמך לקיפא דקרא הא דנהגו העכו"ם לגלח זקנם כו' ורמז"ס כי טעם דאסור לגלח זקן לפי שכך הי' חוק הגלחים ול"כ לומר הטעם כי הפסל עושים צכל לורה אשר רולים ועי"ז שורה עליו רוח הטומאה והכל יוכלון לעשות להפסל חוץ מפירות ושער ראש וזקן ולכך לכבוד פסלם והצליהם היו הגלחים ג"כ מוגלחים ולכך הזהיר לנו הכתוב וגזר אומר מן תשחיתון היינו שחצצו ע"ז ועשיתם לכם פסל צלי שער ראש וזקן ולזה לורה אוחנו הש"י"ת והדרת פני זקן וירחת מאלקיך והצן.

ודי התאסף כו' וישצב לצלתי עצרי א"ה ולצלתי צא אל הארץ חוץ מהכפל תיצת צא אין לו מוצן והול"ל צאי או אצא גם מ"ש כי אנכי כו' אינו עוצר את הירדן ואחס עוצרים עיין רש"י וקסה דהאי ואחס עוצרים מה צו תוכחה גם מ"ש אח"כ השמרו לכם קיסור הדברים לריכין ציאור אחרתי

רק ב' צלחן א"כ הועיל משה בהפרכתו אותן מקומות שהם הוולגה נגמור על ידן ומה שהפריש משה הב' שצער הירדן לא לזכות עלמו עשה זאת רק ה' זאת צמקוס ישראל שה' עליהם לעשות ויהי הפירוש לפני צב"י צמקוס צב"י [עיין צמקלים פרק ז' מ"צ מעות שנמלל לפני קוחר צהמה פירוש צמקוס קוחר צהמה וק"ל ה"א צ"י צ"י] כן ה' כוונת משה לזכותם לעשות אפי' מה שלא יוכלו לגמור כמאמר התנא צפ"א ולא עליך התלככה לגמור.

לא מרובכם מכל העמים כו' ויש להפליא האריך עולה על הדעת שישראל יהיו מרובים מכל הע' אומות ומקרא מלא כתיב כי תאמר צלצנך רבים הנוים האלה ומוכי כו' וכל עפ"י מה ששמעתי מפה קדוש אדמו"ר הגאון מו"ה משה שיק שליט"א [זולקלה"ה] אצד"ק לפרש הפסוק אלה הדברים אשר תדבר אל צב"י ופרש"י לא פחות ולא יותר ותוכן דבריו עפ"י דברי הוגיד מרובכם ז"ל במדרש אלמלא זכיתם הייתם קורין תצילתו ותעמנו כו' עכשיו שלא זכיתם אתם קורין תצוה כל רעתם לפניך כו' דהקצ"ה מוכה את ישראל צמתי פנים א' אם הם צעלום טו"י ועושים רלשמו"ק עלהיו"ע ואם לאו מעריך מעשיהם נגד האומות והגרוע שישראל הוא יותר טוב מהטוב שצבכו"ם וזהו שרלה השי"ת דצבריו ואחם תהי' לי ומלכת כהנים וגוי קדוש היינו שאתם צעלומם תהי' לי לעם קבולה אלה הדברים אשר תדבר כו' לא פחות ומחמת שאתם חוטאים פחות מהם ולא יותר אז מחמת שאתם עושים איזה מלות יותר מהם אלא מולד עצמיכם ולא צורך אלו דבריו דפסח"ה וזה יל"פ דהאי לא דריש דקרא קאי על סיפא דקרא לא מרובכם צבציל שאתם עושים מלות מעט יותר מכל העמים חשק ה' צבס גס לא ויצחר צבס כי אתם הוועט מכל העמים שאתם חוטאים מעט פחות מכל העמים כי אם מאהצת ה' אתכם אתכם דייקא ולא צהלטרפות וק"ל.

פרשת עקב

ויהי עקב ששמעו את כו' עיין רש"י ואלוי י"ל עוד עפ"י מאמר חז"ל [צרכות י"צ] הכל הולך אחר התחום ואף אם ה' כל ימיו רשע אם לצקוק עשה תשובה חידוי וחרטה על מעשיו הראשונים

מלדנוש את ה' אלוקיך תירא דפירשו לרבות ת"ח אחא כי הוה היו שולאים המוכים צעור וגם היו ונלעזים צמלחי אלוקים ועיין צב"ש אחרון מ"ש הקרא היו גוי חוטא כו' עזבו את ה' דאם היו מכזבים לת"ח והיו מעין ארון קצבת להחשיב דברי הת"ח המלמדס דרך ה' איזה דרך ישכון חור ואת המעשה אשר יעשון ה' מקוים צהם אם תלכו ושמעם טוב הארץ תחבלו

והנה צעת אשר יתנו אל לבס לשוב אל ה' אלוקים ותחלה לריבין לחפש אחר ת"ח אשר ילמדס כדת מה לעשות כי אין צור ירא חטא כו' וכל עוד שלא למדו להטיב לא ידעו צוה כבשלו אך אם ירלו להדבק צה"ח אזי לריבין לפרנס הת"ח משלהם כצולן וישכר והם צלר להם אין להם אפי' להשציר רעצום לא כן לפרנס עוד אחרים אך יותר ומה שהעגל רולה לינק הפרה רלה להניק ע"כ ודאי אם יצקשו מ"ח ללמד להם חוקי חיים ודאי יתכלו להם הת"ח אף לא צמחיר כסף וזהו וצקשם מ"ש את י"א דהיינו שיצקשו הת"ח שנחצרו ונא"ת י"א ונאלת כי תדרשנו צכל לצנך וצכל נפסך אף אם לא יהי' צכל ומאוד מחמת כי יהי' צלר לך ולא יהי' די להטיב את נפשך וחיין קידמין אעפ"כ הת"ח ודאי לא יהי' דורש דמים ואמר הכי ומלאך כל הדברים האלה שיאמר לבס החכם היינו שימלאו חן צעיניך תחת אשר צראשית הימים שנאו צעור מוכיח ולא מלאו חן צעיניהם עתה צאחרית הימים ימלאך ויעצו צעיניך דברי המוכיחים כדרך העולם שאומרים הללה חקורי ומחריי והכי קחני וד"ל ואז מדע וזה לעשות וצודאי מצטייך וצבת עד ה' אלוקיך ושמעת צקולו.

וזאת התורה אשר שם משה לפני צב"י עיין רש"י ולכאורה כל הפסוק מיותר דהא כתיב אח"כ אלה העדות כו' ועיין גם כאן צרש"י ואלוי י"ל דצ"י עקב כתיב כל המלוה כו' והציא רש"י מאמר רז"ל אם התחלת צמולה גמור אותה שאין המלוה נקראת אלא על שם הגומרה, והנה צבאן כי רש"י צפסוק אז יציל אעפ"י שלא הי' יכול לגמור אותה וזה ידעו ישראל שאף מלוה שא"א לגמור מ"מ לריך לקיים מה שאפשר וזה התורה אשר שם משה כי לולא משה הי' צממע דדוקא מלוה שאפשר לגמורה ואפשר עוד דהנה צממת משה התחיל המלוה ולא גמור וגם צב"י לא פרשו

ושוחר י"א לך את הצריח כו' והאצד וצרכך ויקוים
 זו כל הצרכות המפורשים בהפסוקים כאלו.

חודש ה"א ב"ב

כי תאמר בלצצך רבים הגוים האלה כו' עיין
 רש"י ז"ל וי"ל בהקדם לדקדק כי תאמר למה
 לא אחר כי תאמרו בלצצכם, גם וי"ש ונוני ולא
 אחר ונוני וכן הי' ל"ל איכה מכל להורישם ל"ר.
 ונראה עפ"י וי"ש צפי יאמח ושה צפי צלח לפרש
 המדרש הים ראה ויניח ויה ראה ראה ישראל צאים
 ורכוב ונלרים צידם והוא פלאי ומפורש הוא ז"ל
 ותוכן מדבריו דהנה אמרו רז"ל כשישראל הם צאגודה
 אחת אין שום אומה ולשון יכולה לשלוט בהם כי
 כל ישראל הם הם כאלה ים להם הכח מישראל
 אציהם אשר נאמר זו כי שרית עם חלקים ואנשים
 וחובל ולזה כשראה הים שישראל צאים ורכוב
 מלרים צידם וזה הצין השר של ים שישראל הם
 צאגודה אחת כי לולא היו צאגודה אחת ודאי הי'
 מודתן ווי שיאמר למלרים שדעת ישראל שלא לשוט
 עוד ולא הי' משאילים להם כ"ז ע"כ גם הים נס
 מפניהם כי ידע כי יכלחו צעזור זה גם אותו
 עכ"ר דפח"ח ועיין בכל"י צפי שופטים צפוק כי
 חלל למלחמה על איצד כו' שכי צהיות שלום צין
 האויבים חזי המלחמה וסוכנת חבל אם אינם
 צאגודה אחת חלל ויפדור איש ועל אחיו חזי תהי'
 חרב איש צרעהו ואין המלחמה וסוכנת כ"כ לישראל
 עיין שם דבריו כי נעמו.

ובזה הפסוק כראוי מולק כי תאמר בלצצך
 דהיינו אלל ישראל יהי' אחדות ולא יהי'
 להם חלל לצ אחד וזהו בלצצך לשון יחיד רבים
 הגוים האלה ונוני. איכה מכל דזה מורה על
 אחדות ככ"ל להורישם כי המה רבים שיש אללם
 פירוד אז לא תירא מהם זכור תזכור את אשר
 עשה י"א לפרעה ולכל מלרים דע"י האחדות שהי'
 צישראל הים נצקע לפניהם ואת שונאיהם צהומות
 טבע כ"ז תזכור ואז לא תירא מהם היינו אם אחת
 נחשבים כיחידים וזהו לא תירא מהם כי הם רבים
 וכנון למאור צ"ה

כי תאמר כו' תשמרון לעשות למען תחיון
 ורציתם וצאתם כו' ותקשו דזה הי'
 כע"מ לקבל פרס והנראה צזה לדקדק אמאי
 כתיב תשמרון לעשות והוליל תעשו למען תחיון אלל
 צדאנות

הראשונים והרעים הקצ"ה צרו"ח ומקבלו צחצוזה
 ואדרכה אמרו צמקום צבע"ת עומדין אין לדיקים
 גמורים יכולין לעמוד והספרים כחצו שזה כוונת
 רש"י שפי' על ותלך לדרוש את הי' מה תהא צקופו
 דרצקה לא ידעה שיש חלומים צמי"י וקצרה
 שרף ולד אי הוא ולפי כשעצרה כו' וכשעצרה
 על צ"כ וצח"מ כו' קצרה שזה הנוול פעם יהי'
 לדיק ופעם יהי' רשע ולכך הלכה לדרוש הי' מה
 תהא צקופו כי ידעה כי הכל הולך אחר התחום
 ע"כ רלה לידע מה תהא סוף וההנשמה הזה וכן
 אמרו ים קונה עולמו צבעה אחת היינו אפי'
 השעה האחרונה אם שז צלצ שלם ונפש חפלה
 יוכל לצוא לעוה"צ וזהו צבעה אחת אפי' שאין לו
 שעה יותר חלל שעה אחת כי נוסחוא ההצוזה
 שעושה אז הוא צאמת וצחומים צלי שום רמ"י
 כי אין אדם משטה צבעה ויתח ורק על הרשעים
 גמורים, אמרו אפי' צפתחי של גהינם אינם חוזרין
 ומקרא מלא כאמר החפץ אחרון צמות הנות כ"א
 צסצו מדרכיו וחי' והנה אמרו [מגילה יו"ד] חכ"ל
 אין והי' חלל שומה וי"ש והי' שהוא שומה לפניו
 אם עקצ תשמעון אפי' אם צקוף תשמעון חבל
 החכם עיניו צראשו ומקיים שוצ יום אי כו'. המוקים
 יעזרינו ויזכינו לשוצ לפניו צחצוזה שלימה.

אי והי' עקצ תשמעון כו' עפ"י דברי צעה"ע
 כאן עקצ עניה למוד מן העקצ הזה שהולך
 אחר הרגל כו' ואינו גוף כו' ואפשר לומר עפ"י
 וואמרו ז"ל [צרה"ש כ"ה] אשרי הדור שהגדולים
 נשמעים לקטנים קו"ח קטנים לגדולים ואם אדם
 לומד מחצירו אפי' שחצירו אינו גדול כמהו הקצ"ה
 נותן לו שכר כפול אי ע"י שהשפיל עלמו ולמד
 מכל האדם וצי שומכה גם את רצו שחושב ומה
 שאיש הזה הוא גדול ומוני ואעפ"כ הוא, למד ומוני
 קו"ח איך שאני לריך ללמוד והגדול ומוני ע"כ
 האדם הזה הוא מומכה את הרבים כי גם רצו
 דרצו מניע לידי ענוה כזו עד למעלה ראש וצפרט
 שאם השומע לא די לו צשומעה לצד רק שמלרף
 עוד העשייה לשומעה אז צודאי עוצים השנים וי"א
 ומקבל שכר הרבה וזהו שהצטיח אותנו והי' עקצ
 תשמעון את הנושפים האלה היינו שיש שומה
 לפניו אם אחת שומעים אפי' מן העקצ שאינו
 גדול כ"כ את המושפים האלה וצפרט ושמרתם
 ועשיתם אותם שתחלטרפו השומעה להעשי' אז

בצאתם ללשון הזה הוי תשוע עימ לקבל פרס עיב דקדק הכי באמרו תשמרון לעשות חלשון ואציו שור את הדבר הוא לשון המהנה והטונה שתעשו קיצות שתשמרו וחלפו מתי יצואו לידכם וזה באמת אינו מן החיוצ כי רק אם בא המורה לידו מחוץ לקיימה אצל כשמוציא עלמו לידו חיוצ אזי ע"ז יוכל לקבל שכר ועיין צפי אחריו להגאון רי שלמה ג"ס ז"ל צירס הפרשה מ"ס בזה ועיין עוד לקמן על פרש"י עה"ס ואת כל היקום אשר צרגליהם. **זכר** לעצדיק לאצרהם בו אל תפן אל קשי העם הזה. בו כראה הכוונה עפ"י מ"ס השל"ה

בפסוק וזכרתי את צריתי יעקב בו דמה ענין זכירה זאת לתוכחה להכוונה דיותר יש לענוש רשע בן לדיק מרשע ציר ע"ס דפח"ח ועיין רש"י בפסוק ואצרתם ומהר בו דמה שהמחין השי"ת לדור המציא ק"כ שנה צמציל שלא הי' להם מומי ללמוד וא"כ י"ל דמשה רבינו בהתפללו זכר לעצדיק לאצרהם חשש כי שוא ח"ו יהי עוד הזכירה לגריעותא ע"כ הוסיף מיד להתפלל להזכירה יהי לעוצה ואל תפן אל קשי העם הזה לומר הלא הנה בני אי"ו וכאמרו ז"ל ע"ס גס אליהם תשכחנה ואנכי לא אשכחך שכתב וזכירה וסנייהם לעוצה ישראל.

בעת ההוא בו פסל לך בו ועשית לך ארון עץ וצרש"י אמר לי פסל לך ואח"כ ועשית ארון שכשאלצו והלחות צדי היכן אתכם והוא תמוה ומאי הי' דעתו של הקצ"ה וצוית קשה אומאי לא חשש משה ע"ז בלחות הראשונות שלא כאמר לו כלל לעשות ארון ומכש"כ באיזה מקום יכח הלחות מידו ואולי י"ל ע"ס מ"ס באר"ח עה"ס ואחפוש צשכי הלחות כי כל עוד שלא חטאו ישראל היו הלחות גבהה על יד משה ולא הי' ידיו מושגת לקחת אותם והיו נושאות את עלמון ורק אח"כ כשהוקר כח קדושתם והולך לחופשם צידו [וכעין זה כי בהפלג"ה על מאמרו ויחילו צחחיתם הדר שכתב עליהם הדר ואמר להם אם תקבלו בו ופי"ג אם צלון ישראל לקבל החורה אזי הדר מכה גדול הקדושה אשר הי' עליו כבוד הי' הי' מתנשא צעלמו למעלה אמנם כ"ז צומן שעומדין במדרגה הזו אצל אם יתנו כחף קוררת מוילא תסתלק הקדושה מההר וא"כ ירד ההר על מקומו הראשון וישראל שהיו עומדין תחת ההר מוילא שם תהא בו]

והנה הקצ"ה אמר לנושה הרק ממני בו ואעשה אותך לגוי עלום ורצ ממנו ומשה התפלל

עצורם ולא תהרס הקצ"ה עד לקוף מי יום שאמר לו הי' לבקול שני לוחות והנה אם הי' משה מתרסה במאמר השם שאמר לו ואעשה אותך בי והי' עיקר כתיבת החורה ומחדש צמציל זרעו של משה א"כ י"ל דלא הי' לריבין ארון ליתן בו הלוחות שהרי הלוחות הי' נושאות ח"ע וכמו שבאמת לא היה הי' לעשות ארון בתחת הלחות הראשונות לפי שאז עדיין לא חטאו ישראל כמו בן בלחות שניות אם היו רק צמציל משה וזרעו הרי כל שצט לוי לא חטאו אצל באמת משה לא תהרס לזה ור"ל רק לזכות ישראל ולחמך החטא לא הי' כח בהלוחות לשאת ח"ע ע"כ הולך לארון.

וא"כ י"ל פ"י הכחצ פסל לך אם אתה מרובה כי אעשה אותך לגוי עלום א"כ אין אתה לריך לארון ורק פסל צמצילך שני לוחות אצנים כראשונים ועלה אלי ההרה ואיך לריך לחוש היכן תניחם כי יהיו נושאות ח"ע אצל ועשית לך לדעתך שאין אתה מרובה בזה ורק עוצת ישראל תדרוש אז אתה מוכרח לעשות ארון עץ כי אז אין בכה קדושת הלחות להיות נושאים את עלמון ומשה רבינו השליך בפשו ומגד עצור ישראל ע"כ עשה חייבך ארון עץ למען היות לו להיכן יניחם.

ובזה אחרתי מה שפירש"י ע"ס ואת כל היקום אשר צרגליהם זהו ממונו של אדם שמועמידו על רגליו לאשר כי האדם הוא מורכב מנוף ונשמה ואם הוא עוסק צמושכלות וצחורות הי' יהגה בו כצר הוא במדרגה יותר ממלאכי השרת וכמאמר דהע"ה גר אנכי בארץ כי אין לי חפץ בה ע"כ אני מצקשך א"ת מומי מלותיך החלק הי' מועל וממושצ יקרו לא בן אם כסף והצ יחשז וכל עמל אדם להתעשר אזי הוא תושב בארץ הזאת וזה מקום מושבו ומעמדו והנה צודאי העוסק בחורה לשמה כתיב אורך ימים ציוניה ואמרו כש"כ עושר וכבוד כי לרכי ישראל מורצים על קיום המלכות וכמ"ס עניות מועציר על דעת קורו והרצה מל"ת אשר נתקיימו רק ע"י עושר אצל לאיש בזה אין זה ממונו של אדם רק מומון בצום לעשות בה לרכי הקדש ומומון בזה הוא קולם מולב חרלה וראשו מגיע השמימה לא בן ממונו של אדם שאומר כי כחי ועולם ידי עשה לי את החיל הזה כענין עושר ששומר לצעליו לרעתו זהו יודע צעלמו שכל ממונו הוא למטה בארץ ולא עשה בו פרי למעלה להיות הקרן קיימת לעוה"צ וזה שפרש"י א"ה הוא היקום אשר צרגליהם צחחיתם המדרגה ולא

וכו"ש ח"ה גבור כו' וצבל זה אחרו רז"ל ע"פ
 לופה רשע ללדיק כו' ורק ה' לא יעצבו צידו
 דלחמלא הקצ"ה עזרו לא יכול לו ורק הסתחלה
 והלון רלה הקצ"ה שיהא מן האדם והנה כתיב
 ראשית חכמה יראת ה' והיראה הוא הסתחלה מן
 הכל וא"כ אם גם היראה יתן ה' להאדם ח"כ ח"ה
 שבר יחויב ליתן להאדם בקיימו מלות ה' הלא אז
 הכל מן ה' הוא אזל אם היראה היא צאה מן
 האדם בעלמו אזי ח"ה מלוא שפועה האדם כזר
 יש לו חלק בהמלוא כי ראשית מן הכל הוא היראה
 וההוא מן האדם בעלמו והוא לרעתי פ"י הכחוז
 ועתה ישראל מה י"א שואל מעמד כ"א ליראה
 שזה י"ה מן ידך ומן כחך הן היראה שלריך ללכת
 צבל דרכיו והן מה שלריך מהיראה שתהא קודמת
 להאבה אז להעצורה צבל לצב וצבל נפש אז
 לשמור שאר מלות ה' ומקוטיו ונתן הכי טעם לדבר
 מפני מה נצקש היראה מן האדם לזה אחר לטוב
 כך כי אז אוכל להטיע עמד כי כזר יש לך חלק
 צבל מלוא ומלוא הוא היראה שהוא הראשית.

וועתה ישראל כו' ופלא על חכז"ל שאחרו
 ומה הכל צדי שמים כו' וכעת כ"ל עפ"י מה
 ששמעתי מפה קדוש אדמו"ר הגאון צעל ח"א אש
 זל"ל [וכן הוא צס' צית שמואל אחרון פ' וישצ]
 לפרש דברי רש"י ז"ל שם לא די ללדיקים כו' חלל
 שמצקשין ליטב צלול צעו"ז ותוכן הדברים דמי
 שהוא צעו"ז על עוה"צ אין לך עוה"ז גדול מזה
 אף אם אין לו כלל מעוה"ז רק זאת הצעו"ז
 ולהיפוך מי שדואג על עוה"צ אף אם יש לו כל
 עו"ז צעוה"ז אינו חסוד צעיו"ז לכלום כיון שכל ימי
 חייו הוא צדאגה אם י"ה לו עוה"צ וזה פ"י
 דברי רש"י דפסח"ח וס"י וא"כ כיון דיעקב נעל
 לחלקו עוה"צ ועשו לחלקו עוה"ז ח"כ מוכרחים צב"י לידאג
 על עוה"צ דל"כ הרי שוב יש להם עוה"ז עכ"ל ז"ל וזה
 אזי מפרש ג"כ ועתה ישראל מה י"א שואל מעמד
 כ"א ליראה כו' היינו גם אם אתה הולך דרכיו
 ואורז ועוזד את ה' צבל לצבו וכשאו תירא מאלד
 מפני היום לעו"ז לך כי אם עו"ז לך היום יש
 כך לידאג על עוה"צ ובמאמר דהמצ"ה אף עו"ז
 וחסד ירדפני לידאג שוא קיבל עולמו וכיון שדואג
 שוב אין לו עוה"ז ועי"ז שוב יש לו עוה"צ
 ואפשר ליטב צצית ה' לחורך ימים היינו צעוה"צ.
 וועתה ישראל מלתא זערתא כו' צהקס לפרש
 המשנה אל תהא כעצדים המשמשין את הרב

ע"מ

ולא יגיע ממונו לשמים ואמר זהו ממונו של אדם
 שמחזיקו לעלמו אזל אם פזר נתן לאציונים אז
 לדיקו עומדת לעד היינו לתפארת [מלשון ולא שמו
 איש עדיו עליו] ואין מוקומו של ממוון כזה צרגליו
 רק קרנו הרם דייקא והוא למעלה צכצור.

ועתה ישראל מה י"א שואל מעמד כ"א ליראה
 כו' והציא רש"י דרשות חכז"ל הכל צדי
 שמים חוץ מיראת שמים. וכ"ל עפ"י וי"ש חכז"ל
 [צרכות ל"ג] אטו יראה מילתא זערתא הוא אין
 לגצי דמשה כו' דהנה שכל המלות שהאדם מוקיים
 גם הקצ"ה מוקיים וכמ"ש שהקצ"ה שומר התורה ונלמד
 ומשמרתה את ומשמרתה אף יראת שמים אין שייך
 לכאורה צהקצ"ה כי לפני מי ירא הוא אף כיון
 שזה הקצ"ה צתורתא את י"א תירא ודקש רע"ק להאי
 את לרבות ת"ח שלריך לירא מפני ת"ח וא"כ שייך
 יראה גם אלל הקצ"ה וכמ"ש לדיק מושל צירא"ה
 חלקים ומי מושל צי לדיק הקצ"ה גוזר ולדיק מוצעלו
 אף הא גופא שיהא האדם לדיק ות"ח הוא צדי
 האדם דהלל הצחירה חפשית אף אם כזר הלדיק
 נפשו צעצודת ויראת ה' כל הימים עד שראוי לקרותו
 לדיק אזי הוא מושל ציראת חלקים והה"ל פ"י
 והה"ל מי אפי ירא והבן וא"כ הי"ש של הקצ"ה הוא
 צדי אדם, וזה יוצן אטו יראה כו' אין לגצי דמשה
 וידוע מה שדקיקו צ"ה וכלי וי"ש י"ל דקוסיות
 הגמרא אטו זה מילתא זערתא לצוא למדריגה זאת
 שיהא מושל ציראת ה' ומשני אין לגצי דמשה מילתא
 זערתא לאשר אחר לו השם למשה ועתה הכיחה
 ל"ה הרף מומי, ח"כ לפי גודל ענוה שה"י צמשה
 ואעפ"כ ציקש ה' ממונו ועתה הכיחה לי מוכס"כ
 אדם אחר שיכול לצוא למדריגה זאת להיות לדיק
 מושל ציראת חלקים.

ובפשוטו הדברים נ"ל מה שהקשו שהכחוז
 מתחיל ואמר כ"א ליראה וע"ז
 אחרו רז"ל הכל צדי שמים חוץ מיראה והרי הכחוז
 מוקיים ללכת צבל דרכיו ולהאבה אחרו ולעצוד את
 ה' כו' ח"כ כל התורה צבלל שואל הקצ"ה מן
 האדם ואיך אחרו הכל צדי שמים כו' ע"כ י"ל כי
 צלמת יש להצין מודע רק י"ש הוא צדי האדם
 י"ל דהנה הקצ"ה צרא את האדם להטיע לו אם
 ייעיז מעשיו גם צרא יל"ה"ר להקטיו ללכת אחרי
 תלות לצו וכמ"ש הכחוז לפתח חמלת רוצן ורק
 צרא היל"ה"ר ג"כ המחזיקו ומזהירו לצלי יתן ארון
 קשנה לדברי היל"ה"ר ושיחא מחחוק עלמו לכגדו

דעסע שיהא הי' צשמים ורעה כל אלה צאמת
יראה זו מלתא זיטרתא

אי ועתה ישראל וזה י"א שאל מעמד ע"י
זה ששמותי מאלדמו"ר הגאון מרן מהר"ם שיק
זרקלה"ה צסס ההפלא"ה לפרש הפסוק לצלתי רוס לצבו
מאחיו ולצלתי קור מן המורה ימין ושאל דהנה
אמרו כל הנותגלה כאלו עוצד ע"ז ועוד אמרו חבז"ל
אין לו אלא עז"ז כו' והנה צהקיר מן חיצת מורה
אותיות מ"ה" דהיינו הימין והשמאל מתיצת מורה
כשאר צאמלע אותיות לו וז"ש לצלתי רוס לצבו
מאחיו כי הוולך עלול לגיאות ע"כ הכחוצ מזהירו
ע"ז לצלתי ירוס לצבו כי אז יסיר מן המורה ימין
ושאל ככ"ל דכל המתגלה כאלו עוצד ע"ז ודפח"ח
וש"י ואולי זה נרמז כאן מה י"א שאל מעמד
דהיינו צעת שאתה מקיים מלות ה' הזהר והשמר
לקיים המלה כתיקונה ולא יהא לך שום גיאות
בזה שקיימת מלות ה' כי אם חיו ירוס לצבד
צעשותך אחת ממלות ה' אשר לא תעשינה בגאס
וגאון אז לא כשאר מהמלה אלא אותיות לו ע"כ
זה י"א שאל מעמד שלא תסיר מן המלה

דוא תהלתך והוא חלקיך ראיתי הכוונה צק'
ציניא דנהירא והקדוש חלקי ר"צ מומעזעש

ז"ע ועכ"י שזאת צעלנו הוא תפארת לישראל כי
צחו צהציות"ש שהוא חלקים חיים ווולך עולם
וקיל ול"כ הכוונה צאופן אחר צהקדס דברי אאמו"ר
זל"ל ע"פ תמים תהי' עס י"א [יציאו א"ה צמקיות]
ותיכן מדבריו הקדושים כי ידוע כי השם הוי'
מורה על רחמים ושם חלקים מורה על דין וז"ש
תמים תהי' היינו שמהא דצוק צהש"ת שזה הן
עס ה' היינו צומן שמתנהג עמך צמידת הדין כו"ש בכל
ודה יודה שמועד לך הוי מורד לו מאור כו' ע"כ
דברי א"א ז"ל ואם כי לו יהא מדבריו אבשי"כ חילוק
גדול לפענ"ד צין שכי המידות הללו כי עס ווי
שמתנהג השי"ת צרחמים ומשפיע לו כל טוב שצעולם
אין חידוש כ"כ שהאדם הזה עצדו כי מחמת שהוא
אהבה התלוי דצבר וירא צאס יעצור על מלותיו
יעציר השי"ת גם כל רכשו ויתנהו למרעסו הטובה
מוחו אצל עס ווי שמתנהג צמידת הדין ל"ע ואעפ"כ
אנו רואין שלא נע מדרכי הסורה והעצודה וצמלות
השם חפץ מאור זהו קימן טובה שהא"ש הזה עוצד
את ה' צאמת מלך האהבה וזהו כוונת הכתוב הוא
תהלתך צאמה זמן יוכלו צני אדם להללך שאתה

ע"י ל"פ כו' ויהי מורה שמים עליכם אין לו קיסור
לכאורה מזה שקדם לו והס"ל דהנה העוצד ע"י
לקבל פרק ע"כ הוא קוצר שהקצ"ה לריך לעצדתו
כמו צעה"צ השוכר פועלים שרוב ההגלה להצעלים
מגיע ושפיר להפועלים שכר כ"א יסבור לו הצעה"צ
גם פועלים אחרים ג"כ לריך לשלם להם שכר
והצעה"צ א"א לו לעשות צעלנו מה שיכול לעשות
ע"י פועלים אצל צאמת הקצ"ה דצברו שמים נעשו
וצרו פיו כל צאס מלאכיו ומשרתיו עושי ראונו
וא"כ איך לא יירא האדם לעצד את ה' ע"י
לקבל פרק כאלו חיו הקצ"ה לריך לו ואם יתן
האדם אל לצו כי השמים ושמי השמים מלאכים
ולצאס כולם עומדים לעשות צאמה וציראה רגון
קוניסס אז צודלי יירא ויפחד מהדך ה' וגאונו
לעצד אוחו ע"י לקבל פרק ויהא שש ושמה כי
זכה לשמש מולך גדול ומורה אשר מולא כל הארץ
כצדו וכי המפורשים דזה הוא הפירוש שכר מלה
מלה ומלי יבקש שכר יותר על המלה הלא די
ויחר לו מה שזכה לעשות מלותיו וזהו א"ת כעצדים
כו' ויהי מורה שמים עליכם היינו ממלאכים השוכני
שמים שמשמרים לפני השי"ת לעצדו על חנק
לקבל פרק

ורפי"ן גם כוונת הכי ע"ד הכ"ל ותחילת המקרא
נמקד על סיפא דקרא לטוב לך דודלי
הקצ"ה מצקס מ"שאל לשמור את כל התורה כולה
ורק מלמד דעת לצלתי ישמרו מלות ה' ע"י לטוב
לך כי יתן להם הקצ"ה פרק עצור זה כי לרקיין
להיות מורה על ראשם להיות עוצד חיו ע"י לקבל
פרק כי צזה שומקס פרק מורה כאלו חיו היילר
הכל לריך לעצדהו וצאמת יהללו את שם ה' מן
השמים ושמש וירח כו' והמים אשר מעל השמים
כולם יהללו את שם ה' כי הוא לזה צלצד צלא
שום מעשה וכצדא גם מן הארץ חכמים ותהומות
כו' כולם יהללו לשמו ואיך יעלה על דעת האדם
לצקס פרק ולא יירא ולא יחת מזה וזהו מה י"א
שאל מעמד כי אם ייראה את י"א לצקס פרק
על שאתה חלך דצרכיו ושהאחוצ אותו ושחעצוד
אוחו צכל לצצכס וצכל נפשכס ושחשמו מלות ה'
וחקותיו חיו ע"י לקבל פרק והטעם צזה שלריך
לירא מצד הכחוצ דהלל ל"א השמים ושמי השמים
כמוצד צאריכות צקרא אך וי ראה כל אלה ווי
הי' צשמים כו' וזהו קושיות הגמרא אעו יראה מלתא
זוערתא כו' כי וי יאמין לכל אלה ומתדן אין לגבי

החתם ז"ל ציאר הפסוקים יקומך ה' לו לעם קדוש כו' וראו כל עמי הארץ כו' והוסיף ה' לטובה צפרי בערך כו' עפ"י דברי הרמב"ם לזכר ר' אברהם ז"ל וז"ל ודע בני כי האדם הנוסע בזה העולם השפל אין לו מנוחה צו ואשרי למי שחתמו ימיו וזהו צלי טרדות הנפש עי"ש וי"ש ציחור דברי הרמב"ם ז"ל דפסח"ה וי"ש ותוכן דבריו כי אלו השרידים אשר ה' קורא עליהם שיאריכו ימים אחרי שכבר השלימו נפשם הוא רק לטובת זרעם וזרע זרעם למען ישלימו גם אותם להשריש זהם ירחת ה' ולהצותו אצל ז"ל האריכות ימים לאחר השלימות הוא רק רעה וטלטול וטרדה לנפש האדם עי"ש ותורה נחת וא"כ אותן האנשים אשר יגדלו את אלהיהם ולאחרי לאחיהם על צרכי התורה אין זה עול צחיקו ית"ש מה שהיה מאריך ימים ושנותיהם כי הוא לטובת יולאלי חלליהם אצל וי שאינו עושה כן רק שמגדל צביו על אותן החושך וללנות למה לו האריכות ימים הרי שלימותו כבר השיג גם צביו אשר שלחם ללמוד חכמות מה להם הרי לכל היותר לריך לטרוח בזה חיזה שנים ואז כבר הוא שלם במעלות החשבון והמדידה ויודע לשון לרפת וריידייטש ענגליש טעריקש וכבר הוא גוי גמור ומה לו עוד לעשות צעוה"ז אחרי שכבר הגיע למעלות השלימות לדעתו ולזה שנות רשעים תקלורנה כי כבר חולדותיהם כיולא ומה אצל רק ירחת ה' תוסף ימים כי אריכות מארץ מדה ורחבה מיוחדת מאוד ולריך לזה ימים ושנים וזהו ולוודתם אותם את צניכס לדבר צם היינו צד"ה ולא דצברים אחרים המצטעלים אז ירצו ימיכס וימי צניכס כו' כימי השמים על הארץ.

פרשת ראה

ראה אנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה ח"ה אשר תשועו כו' יוצן לדעת עפ"י שפירשו הראשונים הפסוק וידעת היום והשיבות אל לצדך כי ה' הוא אלקים ומעו צ"י משמ"י הרמב"ם ז"ל דהנה באמת מאלו ית"ש לא חלא הרעות אכן העיקר הוא בהתקבלים וציחור עפ"י מה שהקרה וקרה לצי צני אדם הלכו דרך אחד וכפל אחד מהם למים ונתקרה למאור ולפה לאור החמה כי ירח לו אור שמש לדקה לחממו וליצטו והצי ה"י נושא חמאה למאור וזהו האור השמש הראשון שמש

עוצר להשי"ת צכל לצדך ובכל נפשך צכל שום פנוי ולא מלך האהבה התלוי צדבר דהוא העונש והצן צומן והוא אלקיד שמחנהג עומך צמדה"ד ואעפ"כ אתה דצוק צו ובעצודתו זהו סיוון שאתה צמולתו חפץ באמת ואעפ"כ אל תציחני לא לירי נסיון כו' ויערה עלינו שפע צרכה והללחה כל ימינו.

חודש ה"א"ב"י"ב

ואת כל היקום אשר צרגליהם עיין רש"י וכבר כי לעיל [בפסוק צעת ההוא] וזה ואלום י"ל עוד עפ"י וי"ש צפי אפריון להנה"ג ר"ש ג"פ ז"ל צריש הפרשה עיין דבריו כי נעמו וצזה אחרתי וי"ש חס צחקותי תלכו ואת מולותי תשמרו היינו שתלכו ושתמולותינו לעשות המולות אז ונתתי בשמיכס כו' שיש לכס שכר צעוה"ז וצזה אכי מוצין פי' המושנה ארצו מדות צהולכי לציח"ד כי יש הולך לציח"ד אולי ידמון לו מולה ואם מוזדמן לו עושה זהו חסיד שהרי הקצ"ה נתן לו כפי רלונו ויש עושה מולה אצל אינו הולך לחפש אחרי אולי מוזדמן לו רק הולך לתמוו ואם מוזדמן לו מולה עושה ומגיע לו שכר רק על המעשה ויש שהולך לציח"ד כמולות אכשים מלומדה ואין על דעתו שילך משום אולי ידמון לו סס חיזה מולה ואף חס צא מולה לידו אינו זסיר לעשותה זהו לא הולך ולא עושה אצל מי שהולך אולי ידמון לו חיזה מולה אף כי לא מוזדמן לו סס שום מולה אעפ"כ שכר הליכה צידו וחשך לעשות מולה הוא. היולא לכו דקיום המולות צצוה לידך אל תחמולנה ואל תעצבנה ומחויצ לקיימה ואינו מתקבל שכר צעד מולה כזו צהאי עלמא אצל חס אין המולה לפניו ולריך לכחת רגליו לקיימה אזי ומגיע לו שכר על ההליכה ושכר כזה יש נמי צהאי עלמא וי"ש ואת כל היקום אשר [צאה להם] צרגליהם [היינו צצציל רגליהם] וזה שפירש"י זהו מחימו של אדם שומעמיו על רגליו היינו כשאדם רואה שהקצ"ה מוזדמן לו מחון ועשירות צעוה"ז וקשה לו הרי שכר מולה צהאי עלמא ליכא מעמידו היינו מתרץ לעלמו על רגליו שזה צאה לו צצציל שכחת רגליו ללכת לקיים מולות ה'.

ולמדתם

אוחס את צניכס כו' למען ירצו ימיכס כו' עיין רש"י שכי שד"ת מכלל לאו כו' ולי"נ דאין זה דרך עונש רק מוכח שכל וקצרה וכך עוצ ויפה להם דהנה צהקדמת

לדיקים שהרי אין אחס יורעין ללכת אחרי אלקים
אחרים וכל הכופר בעצו"ה הרי הוא כמורה בכל
התורה כולה וזה כונת המדרש שאל יצחקו צפן
הצ' להיות נידון בערך הגוים ויפתקו צמועו ע"כ
הזהיר וצמרת צחיים לקיים אלה המלות אשר יעשה
אחס האדם וחי צהס.

א"י ראה אנכי נותן לפניכם כו' פתח צלשון
יחיד ומקיים לשון רבים י"ל עפ"י המקופר
והגאון רבינו יהונתן זל"ל על אמונתם דליך אפטר
שאלפים ורצוצות כולם יעשו צסקר והראה להם
נמופת והוליא קול כי הוא רואה אש ונלהטת וזאת
לא יוכל לראות מי שהוא מומז והיו צמועד ההוא
כמה אלפים אשר כולם הודו ואמרו שרואים ג"כ
כי הסכימו על השקר לצל יאמרו עליהם שהם
מומזרים והמעשה ידוע צאריכות וזה אשר הכחוצ
ראה שלא לקמוד לומר שרואה לפי שמועז מאחרים
שאומרים ג"כ שרואים וק"ל.

א"י ראה אנכי נותן לפניכם היום צו"ק כו'
נפ"י ונ"ש צסקיק אנכי עומד צין ה'
וציניכם היינו צאס האדם מתגלה אז הוא סימן
שאין צו יראת שמים כי אין אלו והוא יכולין להיות
צמודו אחד רק האדם לריך להתנהג צשפלות
היותר וכנ"ש צפ"א מוליד מוליד הוי שפל רוח וכנ"ש
צאצותיו הקדושים וצמשה ואהרן כידוע לכל וזהו
אנכי מי שמחזיק את עצמו לחשוב [וע"ז מורה
תיצת אנכי] עומד צין ה' וציניכם אז יש מוסד
המצדיל שמשפיק צין ה' וציניכם לעפ"יכ ולינו
צחכז"ל שהתירו לת"ח שמיני שצשמיניכ וזהו ג"כ
לכבוד השי"ת כדי שיהא מוצלל מעט מן המון עם
כדי שיהא נחשצ דצרינו צעת שילמדס חוקי אלקים
ותורתיו וכנ"ש ר' במליאל לצנו נהוג נשיאחד צצרים
[כתוצות ק"ג] והיינו ג"כ ע"ד הכ"ל שיהא לשם
השם ע"כ צזה האופן מותל לומר אנכי להחזיק
עצמו צמועלה ונ"ש ראה אנכי נותן לפניכם היום
צרכה וקללה היינו צאמירת אנכי יש צו צרכה
וקללה את הצרכה היינו לאיש הזה הוא יחשצ
לצרכה צמה שאמר אנכי אשר תשמועו אל מלות
י"א היינו כדי שידריך את צני האדם שישמועו
למלות י"א והקללה היינו מי שאומר אנכי יחשצ
לו לקללה אס לא תשמועו אל מלות י"א היינו
שאין צו לורך ללמד מזה איזה מלות כו' וק"ל.

תודש ה"א"ב"ב

שמו

שמוח ע"י כי סצ רוחו צקצרו לא כן הצ' ה'
נעלצ ע"י שמוקס החמאה וה"י למים וליכלך את
צגדיו כו' והנה לא יתכן לומר על אור השמש כי
איכנו עוצ אכן לפי וזה שהוא אדם נושא חמאה
לא ללחה לו אור השמש ונ"ש וידעת היום דהיינו
אור השמש ומה תוכיח כי אחד תשמוח צהצריקה
אורה וזיו כצודה ולשכני תילך לו מוליד אז והשצית
אל לצצך כי ה' הוא ודת הרחמים הוא האלקים
ומה"ד לא כהכופרים האומרים כי צ' רשיות הנה
יסקר פי דוצרי שקר רק דהעיקר תלוי צמקצל והיו
פירושו ראה אנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה
כי ה' הוא אלקים ומה שזה וקצל עוצ וזה להיפוך
הוא צשציל כי את הצרכה אשר תשמועו תראו
לקצל צרכה והקללה אס לא תשמועו אז ראוי לקצל
קללה כי לא חפץ צצרכה ותרחק מומזו אצל מאלו
ת"ש לא תלא אך עוצ וחסד.

א"י ראה אנכי נותן לפניכם היום צרכה וקללה
וכו' יליד צקללה לא שייך ת"י נותן דנתינה
צעכ"ח הוא ול"ש נתינה את הצרכה אשר תשמועו
כו' אשר לא ידעתם וצכ' ערצי נחל דקדק הלל
אף ע"ז שידעו אקור וכ"ל צהקדס דצרי הקיל יעקצ
לפרש המדרש אלמלא זכיתם הייתם קורין תציאלו
ותטעמו כו' והיולא מדצרינו דהנה הקצ"ה דן את
ישראל צשני פנים והכל לעוצתם האחד אס ישראל
וזד עצום עוצים ויפס היינו שוקיימים מלות ה'
כאשר נתן על יד צצילו נאמן ציתו ואז אין ערוך
לשכרם אצל אף אס חיו אינם וקיימים מלות ה'
כראוי להם עכ"פ דן אותם צהלטרפות היינו שמוציט
צמועשה הגוים ולפי רשעת הגוים ודאי ישראל
לדיקים צהשפטס וכנ"ש על וזה שאנוב ישע"י
החליפס צאומה אחרת ועיין צאוי"פ עקצ ע"פ
לא צלדקתך וציושר לצצך כו' ולפני"ז יל"פ המדרש
שאמר שאל יאמרו ישראל הוילי ואמר הכחוצ ראה
נחתי לפניך החיים והמות העוצ והרע נצחר צאיה
והם שנקלה ע"כ אמר וצמרת צחיים עיין צרש"י
ועיין צי"ו ולהכ"ל יתכן לפרש ראה אנכי נותן
דצמרת הצרכה והקללה הנה מתנות עוצות לישראל
ומפרש את הצרכה אשר תשמועו ואז תקצלו צרכה
עד צלי די והקללה היינו שתקצלו טובה ע"י הקללה
שיתקללו איה"ע על גודל רשעתם וצצצורס תמלאו
אחס זכאים אף אס לא תשמועו אל מלות ה' אלקים
עכ"פ ללכת אחרי אלקים אחרים אשר לא ידעתם
היינו והעמים הילכים אחריהם ולפי ערכם אחס

בנים אחס לייא [לכאורה הי' די צאס הי' אומר רק להי' לא תתגדדו כו' כי עס קדוש אתה [אחס הול"ל כמו שהתחיל צנים אחס] להי' אלקיך [אלקיעס הול"ל] וצך צחר הי' [ג"כ הול"ל וצכס] להיות לו לעס קגולה ווכל העמים אשר ע"פ האדמה ונ"ל בהקדס ודרש פליאה וידוס אהרן קיבל שכר על שתיקתו מאי הול"ל וציוס השנויני ינוול את צצר ערלתו ופ"י צו צסי יע"ד והעעס אונרו חכז"ל למה נשתנה מילה צחי כדי שלא יהא כל העולם כולם שומים כו' ומדקיבל שכר על שתיקתו מוכח דע"כ הול"ל טעם אחר על ציוס השנויני ינוול דאל"כ תשאר הקושיא לאלקיני עיי"ש דפח"ס וק"ל וי"ל בהקדס המדרש [הוצא דצברי הגאון הלדיק וו"ה דוד' דייטש זל"ל הכדפסיס צס"ס אונרי יושר לחדמו"ר הגאון בעל אונרי א"ש זל"ל] צשעה שהפיל כיכ הרשע לחנניא מ"י לכצנן האש אונר לו הקצ"ה ליחזקאל לך והס"י את המהים בצקעת דורא עיי"ש דפח"ס ועפ"י דצריו כחצתי על הגליון שס לפרש ואחס הדצקים ציי"א חיים כו' וק"ל והעעס י"ל דהנה עשו נטל לחלקו עוה"ז וצוה"צ אין לו שום חלק א"כ מוילא כיון שעצר עשו מן העוה"ז שוצ אין לו שום הוי' כי כצר נטל חלקו צוה"ז לא כן יעקב אשר צחר לחלקו עוה"ז מוילא מוכרח הוא להיות גם צוה"ז כדי להכין עוה"צ ואס כצר הכין לו עוה"צ א"כ הרי הולך הוא ליעול חלקו שצחר לו דהוא עוה"צ ע"כ מועולס לא ונת שהרי הולך מחי' אל חיל ואדרבה צמיתתם קרוים חיים [הצנן צזה למה הרשעים צמיתתם קרוים חיים כי צמית עיקר חלקו היינו הישראלים הוא לעוה"צ ורק מוכרח להיות צוה"ז כדי להכין לו עוה"צ אבל אס הוא רשע הרי אין מוכין לו חיות לעוה"צ ועוה"ז אין מחלקו שלו א"כ גם צמיו וכש"כ לאחר מיתת הוא ונת גמור] וע"כ י"ל כי אהרן דיע מלצקת צניו שצודאי הכינו להס לעוה"צ ושמה חיו יחיו לעד ע"כ לא אחר ככ"ל שלא יהא כל העולם צמיתת ואזי צלער לפי שלא ליער עלמו כלל ואדרבה הי' צמיתת עוד וע"כ נתיחד אליו הדיבור שחס הי' צלער לא הי' הדיבור מתיחד אליו כי אין השכינה שורה אלא מתיך שומה **והנה** אס כאמר דאין טעם אחר צמילה לשומה רק נשום דלא יהא חציו ואמו עלצים כו' א"כ אס חיו יאצע שיעדר אחד מהס אזי יהא הדין למולו מקודס או להמתין עד העת שיטמת הי'

שמר ושמעת כו' כי תעשה הטוב והישר צעירי י"א ורש"י כי הטוב צעירי השומים והישר צעירי אדם ולכאורה אינו מוצן דהרי צבתו מפורס צעירי י"א ולדברי רש"י ז"ל הי' די צאמרו כי תעשה הטוב והישר ואפשר לפרש עפ"י מ"ש צאמרה צאותו פסוק לפרש מ"ש צס"ס חגיגה אשכח"י ר"ש לאל"י כו' ואמר ל"י אל"י דהקצ"ה קאמר שומעתתא מפמייתו דכלהו רצנן כו' אל"י והא ר"מ ריוון מלא תוכו אכל כו' אל"י השתא קאמר וואיר צני אומר כו' וכי האמרה"ס אס כי צלי ספק דידע הקצ"ה דר"מ רק תוכו אכל מ"מ לא אמר שומעתתא מפמי ר"מ ונשום כי יקפיד הי' על האדם צעשותו דצר שלא יהי' צו נקי אלא מהי' ולא האדם ויחשוב לו לחטא עד שיהי' נקי מהי' ומצני אדם עיי"ש דצרי טעם וא"כ דוקא אס הוא טוב צעירי הי' וגם ישר צעירי אדם ורק אז הוא קיום המורה כהוגן ע"ד שאמרו רז"ל צפ"א כל שדות הצריות נוחה היונו ורק אז גם רוח המוקס נוחה היונו ועל ד"ז אנו מתפללין ונואלא מן וסכל טוב צעירי אלקים ואדם ומוילא יוצן שומר ושמעת כו'.

כי יכרית י"א כו' פן תנקש אחריהם אחרי השומים מפניך כו' עד את כל הדצר כו' לא תוסף עליו ול"ת מונו והוא תמוה מאי הוי אמרינא אחרי שנקמדו לעשות כמעשיהם ועיין צערינא נחל חוץ מזה קסה המושך הכתובים ונראה דהנה היל"ה"ר הוא חכס להרע מאוד וצברותו להחמיא את האדם צקל לו לעשות מעצירה מורה והנה הכתיב אחר צפ' ויחשחנן אשר חלק י"א אותם לכל העמים והנה בהשומדת הגוים י"ל דמפני זה נשומדו שלא עצדו לעי' שלהם כמו שהיו לריבין לעצור כי חלק הש"ת אותם להעמים לעצור אותם ועי' שלא עשו כפי המוטל עליהם ע"כ נשמדו וא"כ ישראל אשר צהם צחר הי' לנחלה לו אינס ירחים לעצור העי' כמ"ש הגוים אדרבה יעשו להעי' כמעשה הגוים להכעיק להעי' ואעפ"כ אינה יכולה לעשות להס רע כי הי' יליס לאשר כוונתם רק להכעיקה אבל צמיתת זהו רק מפיתוי היל"ה"ר כי לא חלק להס לעצורם רק להטרידם ומה שעשו לאלקיהם שנה הי' ולכך נענשו מאת הש"ת לא לפי שלא עצדו כדמצינו להס למיעצד ע"כ אל תשומע להיל"ה"ר צמה שומיתך לעשות כמעשיהם להכעיק להעי' ורק את כל הדצר אשר אכני מולך אותו תשמדו לעשות ולא תוסף מלות חדשים.

ו"ו" התמוה קיימת דמיונה לא שיעשר רק בשביל שיתעשר לא זולת. ויוצן לדעתי עפ"י ו"ש צעל קדושת לוי זל"ל ע"פ זה דכשאלם עושה לזקק חזי אותה הלזקה עולה למעלה לפני הקצ"ה והקצ"ה מוסתכל בצורתו לזקק מל"ן הוא צאה ויורה שמחמת שה"י לו עשר זהובים או עשר כור תצורה ונתן אותו הו"ו או אותו הכור מעשר ומלא שכל העשרה זהובים או עשרה המידות נכנסים בצורה זו כי מחמת שה"י לו עשרה נתן אחד מעשר ע"כ זוכה לשנה הצאה שה"ה הכל מעשר דהיינו כל העשרה כ"י והנה צדל"י דצד"ו הקדושים שהלזקה פורחת למעלה הוא אם נעשה הלזקה צד"ן שאפשר לה לעלות דהיינו שהנותן הוא כשר ולא גזלן ועוד עין ואם ח"ו הוא להיפוך כח"צ ושמת סבין כ"י וכח"ש כי אורייתא וללוחא צלל דחילא ורחימא לא פורחת לעילא וא"כ צד"ן ככ"ל ח"ו צאה לפניו ית"ש ונחילא ח"ן כאלן דרך ונח"צ צמער זה שיתעשר על ידו ו"ש עשר בשביל שתתעשר ולא אמרו כדי שתתעשר אלא כוונת אמרם עשר בשביל היינו נח"צ ודרך שתתעשר שתוכל הלזקה לעלות למעלה לפניו ית"ש ולא נחילא תתעשר.

נתן

תתן לו ולא ירע לצדק כ"י כי צגלל הדבר הזה יצרכך י"ח כ"י כ"ל לפרש עפ"י ו"ש צק"י דהנותן לזקק לעני ח"ן לו להחגלות עליו לאמר לו מנתי תכל כ"י כי יוכל להיות שצגלגול הראשון ה"י הדבר להיפוך שזה שהוא עתה המוקצל ה"י ולא הנותן והנותן עתה הוא ה"י מוקצל ומחזיר לו מה שגב"ל מנתי או דאפשר שצגלגול שיצא ית"י להיפוך כ"י והנה צחת לעני יש לפי"ז צ' דרכים לפני הנותן או שנותן לו עתה או שמחזיר לו מה שכבר קיבל והנה אם יאמר כי הוא הנותן עתה ולא המחזיר ירע לב"י כי יודע כי הימים יבואו אשר יה"י הוא מוכרח להיות עני וילעך לקבל לא כן אם כבר הוא ה"י העני וצגלגול זה מחזיר מה שקיבל צגלגול הראשון הנה יוכל לשמוח כי כבר שילם חובו ולא ילעך לצוא עוד צגלגול להיות עני והנה אם נותן עתה שפיר יש לקרותו נותן ולחזירו מוקצל לא כן אם הוא מחזיר מה שקיבל הרי המוקצל עיקר הנותן בראשונה והוא לא יקרא כעת צסם נותן רק צסם מוקצל וז"ל נתן תתן לו היינו דסם נתן תתן לו להמוקצל ותרויח צזה כי לא ירע לצדק צחתך לו כי צגלל הדבר הזה ודרשו רז"ל שהוא גלגל החזור צעולם אחת אל ירע לצדק עצור זה כי

ה' את הנשאלים צחיים זה ודאי ח"ו וע"כ איכא עוד ענינים הרבה צזה למה ניתנה רק בשמיני וכמדומני שהייתי צק"י עוללת אפרים הטעם הוא משום דהחלצ שהחיוק יונק הוא צאה מרם האשה שדס נעבר ונעשה חלצ והנה התורה למה לנו רק חזק לצלתי אכול הדס כי הדס הוא מוליד אכזריות צגוף והנה צז"י ימים הראשונים של הלילה הדס עומא זלם יכניסו החיוק לצריתו של ח"ה עוד ציום הראשון כשנולד והיא ניזון והחלצ שנעשה ונאותו דס יהא צן צרית ניזון ונחלצ הצא מרם עומא לא כן אחרי שצעה הוא דני טהרה ונעשה החלצ מרם טהור ע"כ למה התורה לנולד ציום הח' ומלא ניזון מרם טהור וא"כ י"ל דלכך וידום אהלן ח"ע"ג דה"י יכול לומר דהמעט הוא משום שלא יהא כל העולם שוחים כ"י וה"י לו צונה להתרעם והוא לרוב לזקקו לא כיחא ל"י צפירוש זה שיהא לו להתרעם וצחר צהטעם הצ' דהוא משום קדושת ישראל ולגדול מעלתם ח"ן להתחלוק ג"כ ולצכות אם נפטרנו מזה העולם כי חיים כוללם היום

ובזה נצוא לצד"ר הכתוב צנים אחס לה' [הוא שם הרחמים] חלקים [היינו חף חס ומתנה צמדה"ד ולוקח נפשות] עדיין צנים אחס ולא כחמרה צכס ויתא ע"כ לית ול"ת קרחה צין עיניכם לוח כי הנה חיים עודנה ע"כ ח"ו חף חס יארע אופן דל"א שייך הטעם להנותן עד שהלצ ואם ג"כ יה"י צשומה וככ"ל וי"ו החיוצ לימוד צשומה משום הטעם הצ' כי עס קדוש חתה לה' [כי משכנס לצרית הוא קדוש ואין ראוי לו להיות ניזון ומחלצ הצאה מרם עומא חף חס] חלקיך [שמדה"ד פגעה צד ר"ל] וצד [היינו דצד מוכח כ"י] צחר ה' להיות לו לעס קבולה וכל העמים אשר על פני האדמה חף דהנה הרוב הלא רק החיים שלהם הנה הרוב נגדיכם אצל אחס הדצקים צה' חלקים חיים כ"י כי חף המהים הנה חיים עודנה ואחס הרוב נגד כל העמים אשר על פני האדמה כי ח"ן לר"ך רוצ רק לנגד אותן שהן עוד ע"פ האדמה וק"ל.

עשר

מעשר את כל כ"י ודרשו חכ"ל [תענית כ"י] עשר בשביל שתתעשר והוא תמורה הא"ך ילוח הכ' לעשות מלוח ע"ו לקבל פרס ואף צצלקה מותר לנקות כח"ש וצחוני נא צזאת כ"י

שפסקתי ונליתן לך הנה גדולים ועוצים מנך ונח
עשה לי ה' כזאת והשיב לו כי מקרא מלא דיבר
הכתוב ה' ללך כו' ע"כ כל זמן שאתה לא דקדקת
אחר לדיקים יותר גדולים לתת להם לדקותיך גם
הקצ"ה לא דקדק ונתן גם לך העשירות אכן מיום
שעלה על דעתך כי רק לעוצים וגדולים ראוי ליתן
גם הקצ"ה מלא לו גדולים ועוצים יותר מנך וזה
יש לוור נתן נתן לו פ"י אף לו לאיש אשר לפי
דעתך חובל ליתן לגדול מנך מ"מ נתן לו ואל ירע
לצדך צתחק לו לוור הרי אוכל לעשות לך גדולה
יותר אם נתן אותה ליותר הגון כי בגלל הדבר הזה
אשר אתה לא תדקדק יצרכך י"א גם אותך וכ"ל

ב לא יחדל אציון כו' ע"כ אכני מנך כו' לאחיד
לעניך וצדק"י לעניך צו"ד אחד לשון עני אחד
הוא שונעתי דכוותך רש"י ז"ל הוא משום דחיבת
לאחיד וכן ולצניק הוא לשון יחיד לזה ציאר רש"י
ז"ל דגם לעניך כיון דכתיב צאורייתא רק צדד יו"ד
ג"כ לשון עני אחד הוא ואיירי כל הכתוב בלשון
יחיד וזה פשוט ואונת שונעתי מידיד כפשי הצני
מו"ה יוסף דוד הלוי וגו' ואחריו קורא ישראל ד"ל
עוד עפ"י מ"ש רש"י בפסוק הקודם נתן נתן לו
היינו ציו וצניק ובאמרו ז"ל דעיקר מלות לך
הוא צתת ואמרו מוטב דלא יבזית ל"י מדיבזת ל"י
וביספת"י ולפ"י שוב ה"י קשה לרש"י מ"ש הכתוב
פתח תפתח את ידך כו' לעניך וכיון דשם עניים
הרבה א"כ שוב לא הוי ציו וצניק ולזה פרש"י
לעניך הוא לשון עני אחד ושפיר נתן לו ציו
לציו.

פרשת שופטים

שופטים ושופטים כו' ופרש"י שופטים דיינים
הפוסקין את' הדין ושופרים הרודים
את העם אחר מלכותם וכו' ופתיח צוקל וצדלועה
וכ"ל לצדד דהנה כתיב צדלועה צדלועה כו' וזה
ואח"כ שהקצ"ה צדלועה את העולם צדלועה כיון שראה
שאל העולם מתקיים שיתק עמו מזה"ר ופ"י המפורש
צדלועה וחי לאמרו חכ"ל צדלועה שחמה וזה ואמר על
מיתת רעיק זו תורה וזו שכרה והשיב לו הש"ת
כך עלה צדלועה לפניו כיון שרע"ק ה"י צדלועה
לדיק גמור ולדידי' לא היו לריבין לשיחוק הרחמים
ולזה אף שזו תורה זו שכרה.

והנה

כי כבר ה"י הדבר להיפוך ועתה איך כ"א ונחזיר
לו מה שקבלת מנך והוא ענין נאות לדעת

א הכונה עפ"י מה שזונעתי מליש אחד נכד
הגאון צעל ההפלא"ה ז"ל לפרש הפסוק
לך לך תדוק למען תחי' וירשת את הארץ עפ"י
מ"ש צדלועה צדכות ל"ה דקודם צדכה לה' הארץ
ונוליה ולאחר צדכה והארץ נתן לצני אדם דקנאו
צדכה וז"ש לך לך תדוק דהיינו שחששה לך
צדלועה למען תחי' אכן חיות נקרא הלדקה על
שם האדם אם קנאו דהיינו לאחר צדכה דא"כ
חינו נתן ומשלו דהרי לה' הארץ ומלואה וז"ש וירשת
את הארץ דהיינו לאחר הצדכה אז חני מלוא לך
לך תדוק ע"כ שונעתי וזה כ"ל לפרש פסוק
לך תדוק תדוק גוי וחדד לאונו חטאת ואמרו"ל
לך תדוק תדוק גוי אלו ישראל כו' וחדד לאונו חטאת
החדד שמוות העולם עינין אלו עם אלו הוא
להם לחטאת וקשה ובי משה פנים יש לדבר
ולחנ"ל יחיד דהנה ישראל וסתמוא עושין רשע"י
וכל אשר להם ונוליה קנאו דהוי לאחר צדכה וא"כ
כשנותנים אח"כ נותנים משה"כ הלדקה ודלועה
והוא לעוצה אחר על לצם העוה שנקף אשר
נותנים ללדקה הוא משה"כ לא כן חסד לאונו
חטאת כי אין שום דבר צדלועה אשר נוכל לוור
עליו כי הוא שלהם כי צדלועה קנאו וא"כ אף הם
צדלועה אינם רשעים ליהנות מהעוה"ז ואם נותנים
עוד לך לחטאת חטאת הוא צדלועה להם ובאמרו
ז"ל הכי עכברי רשע"י כינאו לא די להו מה דאכלו
אינאו כו' וק"ל והנה אם האדם אינו נתן ומשלו
לא ירע עינו כ"כ צדלועה שנתן לעני לא כן אם נתן
ומעוהו לדיק חיות לצל ירע לצדו וזה הכפל נתן
היינו תראה שיהא המעוה כית' לך דהיינו שתצרך
לה' ואח"כ נתן לו להעני ולא משלך אתה נתן
אכן אם נתן ומשלו יש חשש שירע לצדו וכ"ל ועי'
אמר קרא ואל ירע לצדך צתחק לו יען כי בגלל
הדבר הזה יצרכך י"א ואיך נתן ומעוהו על חס.

א נתן נתן לו כו' תצות לו שצדקתה לכאורה
מיוחסת כ"ל עפ"י המוסר ששעיר אחד ה"י
רבי' להכות ונכסיו לרצונו משולם וזש"ע מאכילע
ואח"כ פסק ונליתן לו וצדד צדלועה לתת לך
ללדיקים גדולים יותר וזש"ע וירד מנכסיו
האיש הזה ושאל את פי רצונו הכ"ל הלא גם אתה
מורה כי הלדיקים אשר נתתי להם מעוהי מיום

השפיע ציור שאלת הגם כי ה' די השפיע צפחות גם מקום ישיבתו ומוצאן להם הש"ת על אופן היותם נאות וצמקום היותם יפה, ויש לבחון זה בדברי רש"י זו שהביא דברי הש"ס צמקם דרין על למען תח"י וירשת בו כדאי הוא וימי דיין הכשרים להסיות את ישראל ולהוסיף על אדמותן ותיבת כשר צמקם ידוע לפירושו מוצאם במ"ש בקידושין פ"ב כשר שצמקם בו פירושו מוצאם שצמקם ג"כ הוהיל ומחלולין עלמן למוות דייקן מוצאין הגם שה"י די להם צמחותין והן לזה וזה כמ"ו גם הקצ"ה יתן להם חיותם ומקום מושבם על לז המוצאם.

באופן

אחר י"ל כונת הכתוב עפ"י מ"ש חז"ל [צמקם ח"י] האומר קלע זו ללדקה ע"י שית" בני בו הרי זה לדיק גמור וכתב ליון צמקם חפדה וצ"י צלדקה ויוון עפ"י מ"ש חז"ל [צמק מליעא ל'] לא חרצה ירושלים אלא על שהעמידו לניהם על דין תורה ובי המפורשים דהנה צמקם ה' להם עוד חטאים כמציאם צמקם וע"י כחציצו רק אם היו עושין לפשוטה"ד צמדה שאלם מוודד מוודדן לו ה' הקצ"ה מרחם גם עליהם אף שאין מגיע להם מן הדין ורק יען שהם העמידו על ד"ת ע"כ עשה להם ג"כ כדן. אשר ע"כ הצטיה לנו אם כשיר מעשינו צמקם ולדקה ללדקה הוא לפנים משה"ד אז ישוב אותנו לחללינו אף כי מעשינו לא יהיו מוכשרים כ"כ לרחמינו וזה ג"כ שאמרנו ללדקה תליל מוות כי אף עפ"י הדין מגיע לו משפט מות אצל אם האדם עושה ללדקה אף הקצ"ה עושה עמו ללדקה ישלח דברו וירפאנו וזהו ללדקה ללדקה למען תח"י אף אם יהי נגד הדין וכן ע"י הלדקה וירשת את הארץ וזהו שמקיים הכי אשר י"א נותן לך דהיינו תח"י וירשת הארץ הוא רק צמקם.

א"י

ללדקה ללדקה למען תח"י ויתכן לומר עפ"י מ"ש צמקם הרב המגיד המפורשים מוודדא ז"ל שאלה פעם אחת קאזאק אחד פגע ציודי והכרו ואמר לו צמקן אפו יודי תן מעות ולקח מונו כל מונו והקשו להמגיד הכ"ל על דברי קאזאק דקדוקים הרבה (א) למה הכה אותו הלא צל"ז ג"כ ה' יכול ליקח מונו מיהודי (ב) למה ה' לו לומר יודי תן בו וכי לא ידע המכה שהוא צר ישראל (ג) למה אמר לו תן מעות הלא לקח צמקם מונו וציאק הוא ז"ל כי צמקם גם זה ללדקה יחשב כמ"ש ומגיש ללדקה אכן צמקם אם זה ה' נותן מעותיו לעני

והנה י"ל צמקם רז"ל שופטים שפירשו שפסקין את הדין היינו שפירשו השופטים להשגיח שיפסק הדין וישראל והש"ת יתנהג עמהם רק צמקם הרחמים אף זה צמקם לריבין רק למי שאין יכול לעמוד דין אצל מי שיכול לעמוד דין הוא צמקם לריבין שומר שומין וכופתין צמקם וצמקם וא"כ צמקם אשר שם נולדים ישראל צמקם יס מצי הכחות וכוונת הצמקם העיקר צמקם הלדקים ח"ש הכתוב שופטים ושופרים כמ"ל וקיים ואומר לך לשפטיק ע"ל הכתוב שפטיק ומשפטיק היינו לך להלדק גמור לריבין שופרים כי הם יכולין לעמוד צמקם"ד אצל לריבין ג"כ שופטים כמו שמקיים הכתוב ושפטו את העם משפט ללדקה להלדק צמקם כי הם אינם יכולין לעמוד דין ולריבין להשגיח עמהם צמקם ויש להוסיף הצמקם צמקם כל העולם כיון צמקם חכמה בני בו וזהו לך לשפטיק וכמ"ל צמקם שפטיק ושפטו את העם משפט ללדקה ואמר ובי אפשר בו אלא הדק צמקם ואם כל העולם כיון צמקם הלדק מקום כי מוקד הכל ומידד נחמו לך כי צמקם כל השפיע צל צמקם וזהו ושפטו את העם היינו עם העם משפט ללדקה הוא ללדקה דע"י העם גם הם ונתחננים והעם ונתחנן רק צמקם.

א"י

שופטים ושופרים תחן לך ופרשה דלע"י מקיימת איש כמחנה ידו כצמקת י"א אשר נתן לך כ"ל צדק ריו עפ"י מ"ש צמקם"ע שהם אומר למשה הקהל את העדה היינו רק הראשים אצל משה ואהרן הקהילו את כל הקהל וע"י נעשה מה שנעשה והנה כמו כן צמקם שופט ושופר צמקם אם ישאלו פי כל אחד ואחד לעולם לא יצא הדבר לידי גמור אצל עכ"פ לריבין רוב מנין ורוב צמקם והם המהנדסים צמקם אשר ירם פתוחה והקלינים צמקם אשר נתן ה' להם עושר ושפע והמה הראשים שפטיק וזהו איש כמחנה ידו הפתוחה וכצמקת י"א אשר נתן לך צמקם שופטים ושופרים תחן לך וק"ל.

צדק

ללדקה ללדקה כי עיין צמקם"ד וצמקם"ד צמקם כאמרנו ממי למקום שמוקצין עליהם רב שלא יתפסקו רק צמקם שרואי להורות ורק עליהם להתאמן לחזור על היותם הגון ואפשר להוסיף גם סיפא דקרא לזה למען תח"י וירשת את הארץ דהנה ידועים דברי הצמקם"ע ז"ל צמקם ה' ללדקה כמ"ש צמקם ע"י האדם מזה צמקם וא"כ אם עושין מונו עלה"י לא רק ללדקה גם הקצ"ה שולח

נפש

שופטים

קבוה

אקרא לרה ויגון חננאל ובשם ה' אקרא וכאלו אחר הכתוב ג"כ תמים תהי' עם ה' [שהוא כוהן עמך צוה"ר] תמים תהי' עם אלמך [היינו שהוא כוהן עמך צוה"ר] תמיד תהי' תמים עמו.

א"י עפ"י ונחלז"ל כל וי שעברו עליו ארבעים יום צלא יקורין ידאג שאל קיבל עולמו ופירשתי צוה וי"ש דהנע"ה אך עוז וחסד ירדפוני כל ימי חיי דהיינו שחשקה עמי כל עוז ועי"ז אלא חולי אני מואתן שנאמר ומשלם בו אל פניו להאזירו זאת ירדפוני וצוה יוצן גם וי"ש אם תחנה עלי ונחנה לא יירא לבי אם תקים עלי מלחמה צוה את אני צועה כי שכרי עוד אחי ופעולתי לפני ולא יוכה לי וזה תמים תהי' עם ה' דהוא שם הרחמים יהא לך אלקים כי תדאג ותחוש שהעוב שמושין לך לזמן ישובם לך שכרך הטוב צוה"ר ועי"ז חסדך חונן צמלות וצומעים טובים.

א"י עפ"י הכתוב אל יתהלל חכם צחכותו כו' כ"א צוהת יתהלל הנהלל השכל וידוע אחי כו' והחכונן צוה אם כי חונן שחכמה הוא מעלה גדולה ויקרה וכמו כן בצורה וכן עשירות אך כ"ז אם נשתמש צאלו רק לכבוד ה' ראשית חכמה יראת ה' איזה גבור הכוונת את ילדו ועשיר השמח צחלקו ופי" צו צוה שחלק לעניים וזהו צוהת יתהלל כו' השכל וידוע אחי שידוע כי כל אלה נואת ה' היו לו ועושה צרכת ה' כפי רלון הש"י"ת וכונ"ש כי מונך הכל ויידך נחתו לך ע"ד וזוהי ה' חונן דל. והנה וי שלא זכה לכל אלה צוה"ר אינו תמים כי חסרו לו כל אלה ווי שיש לו ואינו נשתמש צוה לעשות רלון קונו הלא הוא רק חכם להרע והעושר ששומר לצעליו לרעתו כו' ואין לך צעל מוס גדול מזה ורק אימתי הוא תמים אם נשתמש בכל אלה רק לעשות כוונות הש"י"ת עליו ותמיד ה' לנגד עיניו וזה תמים תהי' אימתי אתה תמים עם י"א שולטתך רק לשם ה' [ועיין דודאים צודה סוף פ' תשא]

ב תלא כו' עם רב מונך כו' לא תירא מהם כי י"א עמך המעלך ונחלז"ל י"ל הכוונה ע"ד שפירשו הפסוק צעק כי תאמר צלצד רבים הגוים האלה מומי דהיינו אתה צעלמך תאמר כי רבים הם ואיכה אוכל להורישם כי הוא דבר שא"ל לאדם לעשות עמהם מלחמה צדק העצב אז לא תירא מהם כי אם תשים מצעמך על ה' כי הוא העוזר גם צלא דרך העצב זכור חסדך את אשר עשה י"א לפרעה

לעני ואציון לא ה' לריך הקאזאק לכדור שנתו ונעניו צליה לעמוד על פרשת דרכים להשיג אותו לקחת מה שריך ה' ליתן לעניים וזהו לעקת הקאזאק יהודי חן ונעות שמורה לו שיתן מהיום והלילה ונעות לעניי יהודים וגם חן לא שאני לוקח מונך צחזקה ודפח"ח ופ"י. ואם כי הוא רק הללה צעלמך וי"ח רוח ה' דיצר צו וכחצור קפ"א דומ"י צ"צ אכן כראה דהנה צו"א"י אין זה לדקה אימית אשר לוה לנו ה' לתה וצוה י"ל לפרש הפסוק כהן חתן לו יאל ירע לצדך צחתך לו והכוונה מוצאת ככ"ל כי צחונת מה שנגזר עליו ליתן הוא מוכרח ואין חופן להכלל אך אם לא ירלה ליתן סופו שיתן לזרים יגיעו ואף כי צחזקה יקחו מומנו ויכהו לחי אם לא יאזה ליתן והכן.

והנה על לדקה כז אשר לטוקחין מויו צחזקה ואף כי לא יהי' לדקתו וטובה לצו רק חנני צליעל יצויו לו צחונת אינו מן הדין כי יקבל שכר על לדקה זו אצל אם הוא נותן צעין יפה לקדשו כוונתו כזר אחרו צגמחל האומר קלע זו ללדקה כו' הרי זה ל"ג וא"כ י"ל צוה כוונת הכתוב לדק חרדוק כי לדקה אימית לריך לרדוק אחרי" לא כן כונ"ש ונוגש"ך לדקה הנוגשים יצאו חללו ואין לריך לרדוק אחריהם ואמר לזמן תח"י כי על לדקה צחונת מותר לוור עי"ז שית" כו' ועוד מקבל עליה שכר כיוצ.

ל תוצח כו' אשר יהי' צו מוס כל צר רדע כי תועצת י"א הוא כ"ל צדך הללה דהנה כתוצ לצ נשצר ונדכה אלקים לא תוצה וכתוצ צח"י אלקים רוח נשצרה וא"כ לכאורה עני אשר יעשה ויעצור צדוק על אחת מוולות ה' אשר לא חעשינה אין מהראוי לצווחו כי מחמת שיש לו לצ נשצר ונדכה אצל אם אחת אומר כן אם כן הוא צח"י אלקים וצחונת אחר הכי צח רשעים תועצה וא"כ אסור לוור עליו כי הוא מוצח"י אלקים וכונ"ש הפוסקים דצעל מוס אינו צכלל לצ נשצר ורק מוס צו ואינו ראוי להקריצ לחם אלקיו וכ"ש שאין לוור עליו שהוא צח אלקים עי"ן צשלה"ק וי"ש לא תוצח כו' דאין לקרות לצ נשצר ונדכה לאיש אשר צו מוס או כל דבר רע היינו מדבר לשה"ר ורכילות ושאר דברים אסורים כי תועצת י"א הוא ולא ירלה לקרצן אשה ולא עליו אחר הכי צח"י אלקים כו'.

תמים תהי' עם ה' אלמך כ"ל ע"ד שאמר דהנע"ה כוס ישועות אשא ובשם ה'

האיש הירא ורך הלצצ ולדצרי ר"י הגלילי ספ' הירא וועעצירות שצידו ובקועה אונדו ווי שהקדים תפילין ש"ר לש"י ה"י חורז וועורכי המלחמה א"כ ה"י כולם אהובים וברורים וא"ך יתכן שיארע אחד צהם שיחשוק ציפת תואר וצרש"י ולקחת לך לאשה לא דיצרה חורה אלל כנגד הילח"ר ואינו מוצן ולהכ"ל י"ל צבונת הב' כי תלל בו ונתנו י"א צידך וא"כ קשה היליאה להמלחמה למה וכי לא אפשר להש"י"ת להאצידם צלל מלחמה וכאשר עשה ה' למחנה אשור לזה מתרץ הב' ושבית שציו כי רולה ה' צעמו שיהא להם התפארות שהם שצ"י ויה שצאמת שצה הש"י"ת וזהו שציו והת"י השני מוסר ורלית צעצ"י בו ומסקת צה כ"א ה' עשה הכל צלתי היליאה ה"י צעל הצחירה אלל עכשיו יוללו הרצה אף צצנ"י אשר יאמרו כי כחם ועולם ידם עשה ולא ה' פעל כל זאת ועי"ז יוללו מוקם לחטוא והמחנצר על ילכו יקבל שכרו משלם.

א"י כוונת הכתוב כי תלל למלחמה על אויבך בו דהנה א"י שכנס"י מתפללין השיצו ה' אליך ונסוצה בו היינו סיה' התעוררת ללעילא מקדמות ואח"כ ונסוצה והקצ"ה אומר שזה אלי ואשוצה אליכם שיהא התעוררת ללחמא מוקדם וזודלי הוא גדול יותר אח"כ ישועת ה' וכאומר תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו והצן ועפ"ז אס כי ידעו ישראל צצירור כי ילחמו המלחמה והש"י"ת מוולוקותיהם יושיעם אעפ"כ ללחא למלחמה נגד האויב קודם שילל הוא לקראתם זאת זודלי הוא רק מוחמת גדול הצטחון צהש"י"ת ע"כ זריצין מקדימין וממילא ע"י תעצרותא ללחמא נעשה תעצרותא לעילא ומכללים האויב ציתר שאת וכו"ש צדוד המועה"ש שזודרו למלחמת ללחא הפלשתי" קודם שיצואו המה עליה ואח"כ צאמת כלל כולם גם גלית עומה וז"ש הכתוב ג"כ כי תלל למלחמה היינו שאתה תלך מוקדם למלחמה קודם שיצוא עליך השונא והוא מוחמת צטחון רצ שיש לך צהש"י"ת אז אני מצטיחך על אויבך היינו שאתה תכלחם ותה"י מושל על אויבך אלל אס לא תעשה צאופן זה רק תלפה מוקדם ליצועת ה' וזהו ונתנו י"א צידך שמתחין צציתך על האויב שיצוא הוא אליך וצצרותך וזהו צידך אז לא תה"י לך עזר שתשלחו על כל האויצים רק ושבית שציו וק"ל.

חודש ה"א"ב"י"ב

ורלית

לפרעה ולכל זלזלים קלל ה"י צדק הטבע גם לעצד לצרות ומס הרי כי הוא המושיע גם שלא צדק הטבע וכן יעשה ה' לכל העמים אשר אתה ירא מפניהם כי רק אז יושיעך והצן והן הן הדברים צמקרא זה כי אס תראה צעלמוך שהם עם רצ ומוך וא"א צדק הטבע להכלל ויהם רק צישועת ה' שלא כדה"ע אז ממילא לא תירא ויהם כי י"א עמך המעלך מחמ"ל ומסס נודע לך כי הוא המושיע שלא כדה"ע וזה שקיים כי י"א ההולך עומם להלחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם כי ישועה הוא שלא כדרך הטבע וצצצור זה שיש לכם לירא ואעפ"כ תצטחו צה' שלא לירא כדלי הוא האמונה להושיע אתכם

פרשת תצא

כי תלל למלחמה על אויבך בו ושבית שציו כ"ל עפ"י ולי שמועתי ומפי אדמו"ר הגאון מו"ה מנחם א"ש זלוקלה"ה האצדק"ק אונגוואר צמה שפ"י מאמר דהווע"ה יפית ומצי אדם הולך חן צשפתותיך חבור חרצך על ירך גבור הודך והדךך [תהלים מ"ה] ואמר לפרש עפ"י דצרי האלגז"י זל"ל שפ"י הפקוק אשריך ישראל מ"י כמוך עם נושע צה' [היינו כי ה' מושיעם אלל על זה קשה [ואשר חרצ] היינו דלס הם נושעים צה' למה להם חרצ וע"ז מתרץ הכתוב צ' תירולים (א) [גאותך] דע"ז יכולין ישראל להתגאות צפני אזה"ע דהקצ"ה נתן צהם עוז וגבורה (ב) [ויכחשו אויבך לך] דלס ה"י הישועה רק ע"י ה' לצד ה"י צעל הצחירה דהכל ה"י יודעים כי שקר הקים לתצועה בו אלל אס ישראל לוחמים צחרצ וחניה אז יאמרו הגוים אס יערכו נגדם מלחמה צרוצ עם ותחצולות יעשו המלחמה ילחמו הם את ישראל ודפח"ה ועפ"י פ"י מורי הגאון יפית ומצי אדם מה שיש לך עוז וכה יותר ומשאר צ"א צשציל שהולך חן צשפתותיך היינו ע"י תפילות ישראל כצרכת אצינו הקול קול יעקב אך דע"ז קשה למה חבור חרצך על ירך [ככ"ל ואשר חרצ] גבור הודך והדךך דזה הוא להידור ולתפארת ישראל [אלו דצריי אשר אומם על שלחן המסור לפני מוכן הגאון אציו צעל א"א א"ש זל"ל צשיק פ' שופטים שכת תרי"ח ומורי הגאון הזקן הקדוש זל"ל אומר לו זה הפ"י הוא שלך הולך חן צשפתותיך].

ובזה יש לפרש ג"כ כאן דהקשו כל המפורשים אחרי שהכריזו לפני יולאי המלחמה מ"י

להכיל ה" הענין באופן זה כמעט והמוכרח כדי שלא יפריעו המסטינים הענין זה ויע' אלי' אל הדרך לעפ"י והענין וכן י"ל בודלי ידע יעקב כי המסטינים ירלו להפריע עניניו ע"כ אמר בלשון קל שצקלים זה תיכונ רש"י כדי להוליד תלדות אמר כן היינו שאמר בן צבון למען יסתלק השטן ויוכל להוליד תולדותיו שצעי יה כמו שה" באמת והנה עיין בפה"ק שפ"י ג"כ בדודלי לא יחשבו ישראלים אחרי אשר כבר הכריזו לפניהם מי איש הירא ויך הלצב כח"ש רש"י אפי' מעצירות שצידו וכיש לעי' מ"ש בקוטה וק"ל ואיך יתכן כי ימלא עוד בהנשאלים אשר יחשוק צבת בכרי ופירשו נחמת שרואה נילולית קדושות המתארים לשון לשרשם אי"כ קשה למה לא לוחם התורה לחשוק זה ולקחת אותה כ"י והמוקדא אמר אם יחשוק זה כי ע"ז מורה הול"י של ומשקת כידוע למצינים ועשהה את לפרנ"י ועי' פרש"י לא דיצרה תורה אלא כנגד הילכה"ר ואם יה"י מלכה והש"י שכן לעשות איז יהא הילכה"ר ופריע והמלכה ע"כ לוח ה" רק באופן זה ולא גם לויציו יסלים רתו וק"ל.

והסירה את שונות שצ"י כ"י וכו' רש"י שהגיוס מתקשטות צמותיהם צמלחמה כ"י ובש"ח כתב דישאל דרכן שלוצשים צגדים צוין כשולחם בדרך ר"ל הענין דהנה כח"י כל כצורה צה ונ"ך פנימה ובחמ' שצת רש"י אמר כל צמ"י ונלכים הן והנה שונותי צסם הגאון הליך ווי"ה דוד דייטש ז"ל על מ"ש בגמרא [תגיגה ע"י] יאה עניותה לישראל בצרוא קומקא לקוסיא חיוורא דזה ודאי הצרוא קומקא אינו תכשיט להקוס רק כשיוצאת לשוק אצל צעמוד צרפת אין זה לו לתכשיט בך לישראל יאה העניות צחון שלא לילך צצגדי שחן ולא צנעיות גרון צגאיה וצו אצל ישראל צצתיהם לא באה להם העניות ואדרבה באה להם כל עוז כי אין הצרכה מלוי' אלא צצבר הסווי מן העין וזה כל כצורה צה ונ"ך פמויה למלוא חן והדר צעיני צעליהם ו"ש רש"י צה ישראל מוקשעת וזו מתנוולת הרי שכן דרכות של צמות ישראל להיות מוקשעת צצתיהן וכן שונותי צסם הליך מרינואלו ז"ל וז"ע שהקפיד על אשתו הרצנית מרוע אינה מוקשעת עלמה.

במדרש כי יקרא קן לפור כ"י הלכה תיטוק שנוול כשהוא מוהל מוהל שיהא מוהל למול אחר כך שנו חכמים תיטוק שנוול מוהל לייך להטיף מומנו דם צרית מפני צריתו של א"א כ"י שנאמר

וראית צצצ"י אשה יפ"ת כ"י ולקחת לך לאשה ופרש"י לא דצרה תורה אלא כנגד ילכה"ר שאם אין הכחוצ מתירה לו ישאלה באיקור והוא תמוה גדולה והכ"ל עפ"י מ"ש לפרש מה שאמר רחצ"ע רלה הקצ"ה לזכות אי"י לפיכך הרצה להם תורה ומלות כ"י וקשה אם יחפון ה' לתת לאיש חנם מי ינחה צידו ומי יאמר לו מה תעשה וראיתי לתרץ דהנה צאמת מלינו כמה מלות אשר אף אם לא יורה הקצ"ה עליהן יקיימם האדם ונעלמו כגון אין מפעירין אחר הפסח אפיקומן וצאמת הלוה פסח נאכל על השוצע ובדלי לא ירלו לנאכל עוד וצבן וכדומה ולמה זה לוח קוצ"ה עליהן אלא דכבר אמרו גדול המלוה ועושה כ"י ופירשו הטעם כיון דכן הוא גזרת המוקס ומיילא הילכה"ר וקסית שלא לקיים מלות ה' ואלעפ"י מוקיימם האדם ע"כ מביע לו שכר מולד הדין כי התגבר על יליו ואי"כ י"ל לאיך גיסא אם ירלה הקצ"ה ללוות על האדם ואולם מולד אשר הקצ"ה יודע עצמי צבי אדם כי יה"י קשה עליהם לקיים האמרו והוא חפץ חסד לעמוד להאדם ואולם יודע כי כמעט א"א לו לעמוד כגד יליו ע"כ הקצ"ה צרו"ח אשר חפץ בהלדקן שיוכל האדם להצביר על יליו ע"כ אינו מלוח הקצ"ה ומלוח כ"כ צחקפו ומניח מוקס שיוכל לעבור על דבר זה צהיתר וביון שרואה הילכה"ר שיש היתר לזה אי"כ ומיילא אם אין העצירה גדולה כ"כ ומיילא אין וקסית הילכה"ר כ"כ וז"ש לא דצרה תורה היינו מה שאמרה התורה ולקחת לך כ"י ומיילא אין ילכה"ר לפי שידוע שאם לא יתיר לו הכחוצ ישאלה באיקור וע"כ מתיר לו ומיילא נקל לו להאדם שלא ישאלה כלל וכלל כיון שאין הילכה"ר וקסית כ"כ כיון שלא אקרה התורה צחקפו.

עו"ל באופן אחר עפ"י מה שפרשתי ומכבר מ"ש יעקב הזה את אשתי ואצוהה אל"י ורש"י ז"ל הקשה והלא אפי' קל שצקלים אינו אומר כן אלא כדי להוליד תלדות אחר כן והקושיא עוד צמוקויה עומדת ואמרתי לתרץ עפ"י מ"ש צסם אל"י האר"י ז"ל לפרש מ"ש ויע' אל"י אל הדרך והדקדוק עלום ויע' אל"י מן הדרך מצעי' ל"י ופ"י הוא ז"ל דהנה השטן כאשר יראה זיווג אשר יוכל ללמוה משה אשר יזיק זאת אליו איז צכל כמו מפריע הענין ועי' צצנה כל מלכות צ"ד באופן שידוע אשר לכאורה יפלה מעשה דיהודה וממר כ"י ומעשה יסי אצי דוד אשר נפלאה הוא צעיניו ואולם

טובה

והנה צוהנתי טעמי המלות כי טעם חי' על מלות
 מילה כדי לנעט תלות המושגל וכח"ש
 הרמז"ם וא"כ לפי"ז כשנוכל מהול שוב ח"ל לזול
 עלמו וצמדש ילמדיו הוצא צפי' טעמי המלות
 להרדצ"ו מלות פיר' ע"ש ואחנה צריתי ציני וציניך
 זשה"כ קוד ה' ליראיו ואחנה קודו של הקצ"ה זו
 מילה שלא גילה הקצ"ה מחשורים שלה אללא לאצרה
 משל למלך שהי' לו אוהב והי' עשיר יותר מדאי
 אחר המלך מה אחר לאוהבי כסף וזהב יש לו הרבה
 כוי' אללא הריני חוגרו זייני ע"כ וא"כ לפי"ז אף
 שנוכל מהול עדיין לא נכנס בזה צצריחו של חי'א
 עה"ש וצודאי לריך להטיף מונו דם צרית והנה
 לטעם הרמז"ם מורה מלות המילה לחקן החסרון

א' דהיינו הפיזור להסתגל תמיד במדה זו לפעמים הוא לגריעותא וכן מידת הכילות בודאי לא עוזב במחמדותא אבל לפעמים יש עמה מעלה. אבל המוראזים דנקטו הקולא והגריעותא מתרועעו לקמץ במקום שהי' מהרואי להם לוותר. וכן פוזרו במקום שהי' ראוי להם לקמץ מומי'ם צא להם עונש עיי"ש דפח"ח והנה צירושלמי ריש שקלים אמר ר"צ אמר ר"א אין אתה יכול לעמוד על אופיא של אומה זו נחצצין לעגל ונותנין נחצצין למשכן ונותנין א"כ אף שהפיזור צומעשה העגל לא הי' נאה להם אבל הפיזור צומעשה המשכן הי' מן הבודק וז"ש שחורה אני צמאי' עיי' הפיזור אבל ונאה אני צומעשה המשכן עיי' מדה זו שנהגתי שם צפיזור.

פרשת תבוא

והיה כי תבוא אל הארץ כו' ולקחת מראשית כו' יל"ד למה לא כתב כאן והי' כי יציאך י"א כו' כו"ש צרוב מקומות גם לשון והי' כראה כמיותר עיין באור"ח גם הסמיכות ולקחת מראשית כו' י"ל עפ"י מ"ש לעי' צפוק כי תלא למלחמה כו' צאס יש לתעבותא דלתתא ומקדמת שיש לתעבותא דלעילא אז עוזר השי"ת ציחר שאת עיי"ש דברי מייסרים צ"ה וכן י"ל ג"כ צאס אתה תצטח על השי"ת ותתחיל לילך אל הארץ אשר י"א הצטייך ליתן לך אז יעקור השי"ת צידך כל ראשית כו' אשר תצא מארץ דייקא והו' והי' הוא לשון שומע כי תבוא אל הארץ כו' שתזון למלות ה' ותלך בהצטחתו אז תזכה ולקחת מראשית הוא לשון חשיבות שכל החשיבות הארץ יהי' מקור צידך וממנה שקיימת חנו עוז לאלקים כו'

חודש ה"א"ב"ב

ושמחת בכל העוז כו' ובמדרש אין עוז אלא תורה לפיכך משה מזהיר את ישראל עשר תעשר [הוצא צפי' צרית שלום] וכו' ציאו עפ"י מ"ש צפי' עוללת אפרים למרש המדרש והעשה אותך לגוי גדול ז"ש אלקי אברהם ואצרכך זה שאומרים א"י כו' כידוע צרפי' ופי' צעיא לפי הידוע שגי דברים הם שהמיעוט צהם היא קיצת הריצוי הסך הטבעי המילה היא קיצת מיעוט המושגל והצנים והקצ"ה אמר לאברהם ואחנה צריתי ציני וציניך ואברהם אותך צמאוד מאוד המומן מיעוטו היא קיצת ריצייו כאמור יש מפור ומוקף עוד וההכנה וההשפלות כל

גי'עין דנקרא גט משום דיש צו י"צ שיעין כומין גט [אצל עדיין יקשה למה לא נקרא צי או חד או זה או וו וע"ז אמר כו"ל] והנה אות א' עם עוד אות אחת א"א שהיא גימטריא י"צ אצל באות צ' ימלא תיבת צ"י והוא צגי' י"צ אצל אותיות אלו הרי יש להם חיבור זה עם זה וכמוצן ד"ה ה"ז ו"ו תמלא להם חיבור בתיבת חדש זה ווי העמודים משא"כ אותיות גט לא תמלא להם שום חיבור בכל המוקרא ולעולם אין להם חיבור ע"כ נקרא צסם גט דמורה על י"צ שיעין ועל הפירוד וה' צרו"ח יקצן כדאי עמו ישראל צמורה צ"א.

אמרה צקי' אולי לא אירא מצעלי כנפים כנן. שלא יצעירני ולא יזיקני צהכל פיהם היולא כנן. אמרת עממא להכ"ל עפ"י מ"ש [צקוטה י"ז] א"ש ואשה שכינה ציניהם וידוע שתי' אחד רומז לשמו הקדוש וא"כ כ"ז שהא"ש והאשה הם צאחדות וצדציקות אז הי' אח"ד שוכן צחוכס אצל כשהן מתפרדין אז הם חקר אח"ד [היינו ויהי' אחד] א' ולא נשאר כ"א י"צ ע"כ תקנו כ"כ שורות וכו' להורות לכל העולם דבר זה כי אין השם שלם בהפרדתו ע"כ רומז בתיבת גט צניקוד הגי' צקול שחקר צו א' אם הי' יקוד הגי' צקומן כמו שחקר א' ונאח"ד כנז"ל כן חקר גי' והדברים עתיקין רק לידועי צינה והי' יכפר.

חודש ה"א"ב"ב

מה שחכז"ל [פסחים ל"ט] יפה שתיקה לחכמים קו"ח לטעמים והפסוט מזורר וי"ל עוד דהנה צאמח יפה השתיקה לפי מה שאמרו הנעלצין ואינם עולצים כו' א"כ השתיקה הוא עוצה גדולה להנעלצין אצל אינו עוצה להעלצין וק"ל והנה אמרו חכז"ל [קוטה ג'] אין אדם עוצר עצירה אלא א"כ נכנס צו רוח טעות וא"כ הנעלצ ושותק הוא החכם והעולצ הוא הטיפוש וזה יפה שתיקה לחכמים קל' וחומר אצל לטעמים כי להם נחשז אח"כ לחומר גדולה ואינו יפה להם וק"ל.

במדרש

שחורה אני צומעשה העגל ונאה אני צומעשה המשכן כ"ל ציאו עפ"י מ"ש צספר יצין שמועה ע"פ על דבר אשר לא קדמו אחסם צלחם וצמים ואשר שבר עליך את צלעם כו' למה לי צ' טעמים וכי על חדא מינייהו אין מגיע להם עונש ותי' דצאמח דעל חדא ליכא לחייבם בין דצכל אחד יש צו מעלה מלד א' וחקרון מלד

המילה והכנעה והלדקה תוכל לשמוח אצל קשה ע"ז צוה ישומה הרי לפי הטבע הוא לגרועותא לזה אחר אין עוצ דאמת לפי הטבע אין זה עוצ. אלא תורה היינו לפי שקצלו ישראל התורה והתורה מנגדת להטבע וא"כ גם אלו דאמת עוצ והגן מעלמד זה שסיים לכך משה מזהיר את ישראל עשר תעשר ונחמם כי הוא ה"י צקי צוה כי התורה היא ההיפוך הטבע להורות גם לנו אף שלפי הכרח המעשר חסר יציאנו אצל דאמת הוא להוסיף צרכה וזה וק"ל.

וְלֹא־ לפרש הוודע דרך לחות דהנה מלינו שאלמו חז"ל [חגיגה ע"ו] יאה עכיותא ליהודאי כו' והטעם כ"ל עפ"י מ"ש חז"ל [צ"ל כ"ה] שלשה עזין הם ישראל דאמות ואלמלא תורה כו' א"כ כבר עזין הן וגם אחר תחנונים ידבר רש והעשיר יענה עזות א"כ אם יה"י עוד עשיר לא יצדק חיי לכל דבר"י ע"כ אחר יאה עכיותא ליהודאי ומומלא הוא מוכרח לקיים תחנונים ידבר רש וראיתי צקי אפריון שהציא צסם ק' שצט מיישראל על תהלים לפרש הפסוק לולא תורחך שעשועי אז אצדתי צעניי כי ידוע אשר תחנונים ידבר רש ועשיר יענה עזות הרי כי העניות היא תרופה להתיש העזות וגם התורה הוא תרופה לזה כמ"ש למה נקרא שמה תושי' כו' וז"ש לולא תורחך שעשועי אז הייתי כלך ח"ו לעניות ומש"כ עתה שהתורה היא שעשועי עכדפח"ח היולא וכל הכ"ל כי לא יוכל לשמוח עשיר צעשרו רק צאם הוא ת"ח ג"כ אז התורה תצלין ונלצתו ענוה היפוך מהעשיר יענה עזות וז"ש ושמחת בכל הטוב אין עוצ אלא תורה היינו מתי יוכל לשמוח העשיר צכל עוצ ש"ס לו רק אלא תורה צאם הוא גם כן ת"ח אצל צלא זה הוא עושר שמוור לצעלין לרעתו כי יציאנו לעשיר יענה עזות לפיכך היינו ע"י שקצלו ישראל התורה ה"י יכול משה להזהיר את ישראל עשר תעשר כמ"ש עשר צציל שחעשר כי התורה הוא תרופה לזה.

חודש ה"א ב"י ב

וְהָיָה לך צכל שערך עד דת חמותך הגזרות כו' צכל ארלך אשר נתן י"א לך ויוצן לפרש לע"צ עפ"י מה שמועתי צסם הרצ הגאון מו"ה הילל ל"ש שלע"ה [כעת אצ"ד דק"ק קאלאמיא] לפרש הווקרא חסד ה' להשחית חומת ירושלים עפ"י דברי אלקי האר"י ז"ל שפ"י פירות תצד ירושלים

כל עוד שיוסף האדם להכניע עלמו ציותר זוכה לגדולה ולסם עוצ ואחרו חז"ל [עירובין י"ג] כל המושפיל עלמו הקצ"ה ונציהו ע"י"ש צח"ג עמוד י"ג מאמר ט"ה ועיין צנחל קדומים מ"ש צסם הראשונים למה קראה התורה הצלת ציבורים ולקחת מראשית ולא אחר והצלת מראשית אשר תקח מארלך ולהכ"ל הדברים פשוטים כי דאמת ההצלה היא היא הלקיחה ועד"ז יתפרש ג"כ ועתה הנה הצלתי את ראשית פרי האדמה אשר נתת לי ה' וק"ל.

וְאֵם כי דאמת צרה הקצ"ה את העולם שחנהגה ע"ד הטבע והטבע הוא כי המיעוט הוא מיעוט גמור והרצוי הוא רצוי גמור לא צהיפוך רק כיון שיישראל עלו צמוחצה תחילה והתורה קדמה לצריאת עולם ע"כ ישראל שומרי התורה אין הטבע שולטת עליהן ואדרבה הטבע משעוצדת להם ויכולים ע"י התורה לשנות הטבע וכידוע מהירושלמי עה"פ לאל גומר עלי והנה צצעה"ע כ' כי מ"י יעלה לכו"ה ה"שמונה" ר"ת מילה וק"ת הוי' נראה דרמזה לנו צזה מילה צר"ת והסם צקופו ע"ד שאחרו מיי מושל צי לדיק מושל ציראת אלקים והו' הרמז התהלך לפני וה"י תמים שנאמר לאצרהם על המילה ואולי י"ל צזה מה שוקיים הסדרה ושומרתם את דברי הצרית הזאת למען תשכילו את כל אשר תעשון וסמוך ל"י אחס כלצים היום וכי צקי עו"א שהיא רמז לצרית מילה שנקראת זאת שצכותה ישראל כלצים לפני הש"י"ת לפי שערלים אין צהם כח לעמוד לפניו ולהכ"ל יתכן לומר הרמז כי ע"י המילה הרמוזה צר"ת והסם מרמז צק"ת הרי ע"י המילה אחס כלצים לפני ה' והצן.

וְהָיָה אחרו צמדרש פ' עקצ ע"פ וההצן וצרכן והצן וצרך פרי צטנך ופרי אדמתך מה פרי אדמתך לריך עישור אף פרי צטנך לריך עישור זו מילה וזה יש לצוא אל המכוון לפרש המדרש דהנה יקשה על המדרש שאמר אין עוצ אלא תורה ואמאי לא אחר אין עוצ אלא מילה וכאמר ז"ל ע"פ ותרם אותו כי עוצ שכולד מוהל וכן מלינו צסם עוצ שאחרו עוצ סם עוצ כו' וכבר אחרנו דזה קאי על השפלות וגם יכלו לומר עוצ איש שנאמר עוצ איש חוכן ומורה אלא דעפ"י הטבע אין זה עוצ רק לפי שקצלו ישראל את התורה והתורה הוא מנגדת להטבע לזה אף לפי הכרח המה לא עוצים אף דאמת אינם כפי הכרח זה ושמחת צכל הטוב היינו צכל מה שנקרא עוצ היינו

יחשיבות להגדולים לשמוע בקולם ככל אשר יורו אחם.

אי עפ"י מ"ש הכתוב ולדקא חליל ממות ואם כי צארת כוונת לדקא היינו מה שהאדם נותן וחונן לעניים אזל צארת גם מה שמקיים מלכות ה' הוא ג"כ לדקא יחשז כמ"ש ולדקא תהי' לנו כי נשמור את כל התורה כו' כאשר לנו חיינו מפורש כי הקיום התורה ושמירת המצוות נקראת לדקא וכמ"ש צתורה כי הוא חייד ואורך ינד וכתב כי חיים הם למולאיהם ורצים מההקראות אשר יורו על זה ואיתא הרמז דלוחיות אחס הוא לוחיות אמת קרשטא קאי לרמז וי"ל עוד דר"ת אמת הוא "אמת" תורה "משה ורז"ל אמרו הוצא צב"י שופטים ולכלתי קור מן המלואה אפי' מלוא קלה של נציא ועיין עוד מ"ש רש"י על למען יאריך ימים כו' וקוף דצריהם שצטציל מלוא קלה של נציא נענש עי"ש ונצואר דדצרי נציאם הם כדצרי תורה וצודאי כמו כן דצרים הכתובים צכתוצים וכל דצרי תנ"ך אחד הם וליכא חידי דלא רמזא צאורייתא ואם מקיימין ככל הכתוב צתנ"ך עי"ז אמר הכתוב ולדקא תהי' לנו וכנ"ל וחי' אס לא היו ואלמנים צכתואת משה לא הי' לנו תורה כי רק אכני ולא יהי' לך מפי הגבורה שמוענו ולזה נקראת תורה משה וכצד אונרנו כי קיום התורה נקראת לדקא ומללח ממות ושמעתי צסם קדוש אחד כי הא' מתצבת "אחם והדי' מציין צס"ת מאחס" כלצים" היום" כלכס" הוא ר"ת "אצינו" מלכנו "מוע" מוגפה "מנחלתך" וי"ל עוד "אלקים ראשיכם" שצנטיכס" זקניכס" ושוטריכס" ג"כ הרמז כנ"ל] ויש לנו צ" דצרים המלילים ממות א' קיום התורה היינו תנ"ך כנ"ל צ' לדקא לעניים.

ואורי י"ל צזה פי' הכתוב לך לך תרדוף

למען תחי' וירשת א"ה דהנה המקיים לדקא צקיום התורה עליו כאמר עולמך תראה צחייד כי סכר מלוא ומלוא ופקודי ה' ישרים משמחי לב ונחמדים וזהו ומופ רצ והוה מהפירות שאדם אוכל פירותיהן צעה"ז כו' הרי הלדקא שצקיום התורה מלילו ממות צעוה"ז וצעוה"ז משה"כ לדקא לעניים שמללח ממות עיכ הפירות שמללח ממת המות ולהללח דהרי אנו רואין כמו מפרזין ללדקא קודם מותם וחי' לעשות התורה פלסתר ועיכ לומר שהלדקא חגן אחר המות וחליל אותו מליו של גיהנם ואיכ הלדקא של קיום התורה עדיפא הרבה מלדקא לעניים

ירושלים כי עתה עשר קדושות הן וכמפורש צמשה ויש הרבה חילוקים צחלקי הקדושה אשר כל מקום לפי גדלו וחשיבותו הוא מעלת קדושה אזל לעתיד לצוא כאשר יצער ה' רוח העומאה מהלחץ ווללחא כל הלחץ דעת ה' אזי לפנים מן המות לא תהא מקודש יותר מוחלה לה וזה צישר לנו הנציא כי יצאו הימים שפרצות שצז ירושלים שגם צהפרצות היינו חוץ לירושלים יהי' שם הקדושה כמו צירושלים ופ"י ועפ"י דצרינו אמר הקדוש הנ"ל דזה ג"כ כוונת הכתוב שצז ה' דהוא מדת הרחמים המרחם על כל שצז להשחית את חמות צת ליון כי רלון ה' שיהא התיקון צמורה ולא תתלעך ירושלים לחומה כנ"ל ודפח"ח וצזה חני מפרש כלן כוונת משה רעיא מהימנא כי יצאו הימים והלך לך צכל שערך כי הקדושה תתפטר ולא יכיל ירושלים להכיל קדושה עד רדת חומתך כו' דהיינו שיהא מוכרח להריד ולפרוד החומות הוא הגצול המפריד צין הקדושה מל"י לקדושה שאר מקומות כי מחמת שיעו כלס לעצדו שסם אחד עי"ז צכל מקום אשר תצביר את שמי אצוא חליך וצרכתך.

פרשת נצבים

אתם כלצים היום כלכס כו' ראשיכם שצנטיכס כו' וכי"ד המפורשים כיון דכתב כלכס למה פרע שצז ראשיכם כו' והנ"ל דהנה רש"י צפי דצרים ע"פ ותקצזון אלי כלכס שלשון כלכס מורה על ערצוציא אזל ראשיכם זקניכם מורה על הסדר כיון וכמ"ש רש"י כאן החשוב שחצז קודם והנה צארת לכגד ית"ש כתב ואל וי דמיוני ואשורה כו' א"כ כל הקרצ הקרצ אל ה' אין לומר עליו כי הוא ראוי לאותו אילעלל ולו ראוי לצוא אל שער המלך. אזל לענין קיום הדת אין לומר כי כל אפי' שוין כי צודאי מהראוי לכצד יוסר האיש העוסק צתורה וצעצודה כי זכותו יותר גדול וחזק להגן על צני דורו. וז"ש להם משה אחס כלצים היום כלכס לפני י"א דהיינו לכגד ה' אשר מלוא כל הלחץ כצודו אין לומר דזה יותר חכס וזה יותר גדול כי אין חכמה כו' לכגד ה' והכל שום לפניו ומי יזכה צעיקיו אזל ראשיכם שצנטיכס כו' הוא לעצרך צצבת י"א לענין הערצות וי שיהא יותר גדול עליו מועל ציותר להשגיח על הפחותים ממונו ללמדס חוקי חיים ומילא שצז החיוצ על הקטנים לתת יקר

לעניים שזה מועלת עוד מצחיים אצל לדקה לעניים עיקרה שתועיל כי יום צלום על משכנו והמות ואילך וזהו לדק היינו לדק של קיום התורה לדק תרדוף היינו את הלדק לעניים ומפרט הכחוז כי הלדק צקיום התורה הוא למען תחי' דהיינו גם עולמית תראה צחיים אצל הלדקה לעניים הוא רק על וירשת את הארץ ויניח צלום על משכנו. ומכל הנ"ל נראה לדקה צקיום התורה הוא ראשונה צמעלה ולדקה לעניים הוא אחרונה צמעלה. וזה י"ל דרמזה התורה אחס והם אחריות אחת קושטא קאי וכנ"ל וע"י וא"י וזה רמזה התורה וכנ"ל צסם הקדוש אצ"ו ואלכינו וכו' ורמזה התורה ג"כ הרפואה הראשונה צמעלה צר"ת "נלצים" היום "כלכם צר"ת "נציאים" כאשר כבר כי כי התורה נקראת על שם משה ולא קם עוד "נציא" כמשה ואח"כ "היום רמז על חמשה חומשי התורה "כולכם כי רמז על בחוצים והוא הלדקה הראשונה צמעלה ורמז הכי צק"ת ד' וחי"ן דהכוונה על הלדקה ליתן מומנו לעניים ומה שרמזה ד' וחי"ן אולי ירמז על ענין פדיון כסף שלריך ק"ס פרוטות כידוע וד' פעמים וי' גי' ק"ס ועי"ן תכלל כספו ורדת שחת ויחי עוד לנכח.

א"י אחס נלצים היום כולכם כי וקשה אם אחר כולכם למה פרטו אח"כ ראשיכם שצטויכם כי ונראה לי קלת צדק לחות דחאי כל איש ישראל למעוטי אחי שצטו לוי והוא עפ"י ו"ש רש"י צקוק פ' תצוא ע"י ולא נתן ה' לכם לצ לדיעת כי עד היום הזה שצאו כל ישראל לפני משה ואהרן אף אלו עמדו כי י"ל דיראת ישראל ה"י מפני שצטוהם לרוב פעמים לא חטא שצטו לוי עמשה ע"כ אם לא יתן להם משה את התורה רק לשצטו לוי יאמרו שצטו לוי כי רק להם ניתן ולבאורה הרי כל שצירת הלוחות ה"י לעשותם כפנייה ואם יאמרו שצטו לוי בן אינם מחוייבים לשמור התורה וא"כ לא יעשו ומה ה"י יראתם אך צאמת זה אינו הרי עשו תשובה מאהבה ולא מפני יראת העונש ומפלא לעצור את ה' צאהבה. וז"ש רש"י ששמה משה ואמר להם היום הזה הצנתי שאתם דציקים וחפלים צמקום והנה על צע"ת כזה צודאי יאמרו צמקום שצע"ת עומדין אין לדציקים גמורים יכולין לפמוד וז"ש להם משה אחס נלצים היום כלכם כי אצל רק כל איש ישראל הם העומדים לפני ה' אצל שצטו לוי לא יוכל לעמוד שם ואמר הטעם משום לעצרך צצרת י"א היינו לפי שאתם עצרתם על צרת ה' אצל שצטו לוי לא עצרו ע"כ אין יכולין לעמוד צמקומכם.

א"י אחס נלצים היום כלכם כי לעצרך צצרת כי למען הקים אותך היום כי והוא יחי' לך לאלקים כי ולא אתכם לצדכם כי את אשר ישנו כי וה"י צשועו את דצרי כי לא יאצה ה' כי

לעניים שזה מועלת עוד מצחיים אצל לדקה לעניים עיקרה שתועיל כי יום צלום על משכנו והמות ואילך וזהו לדק היינו לדק של קיום התורה לדק תרדוף היינו את הלדק לעניים ומפרט הכחוז כי הלדק צקיום התורה הוא למען תחי' דהיינו גם עולמית תראה צחיים אצל הלדקה לעניים הוא רק על וירשת את הארץ ויניח צלום על משכנו. ומכל הנ"ל נראה לדקה צקיום התורה הוא ראשונה צמעלה ולדקה לעניים הוא אחרונה צמעלה. וזה י"ל דרמזה התורה אחס והם אחריות אחת קושטא קאי וכנ"ל וע"י וא"י וזה רמזה התורה וכנ"ל צסם הקדוש אצ"ו ואלכינו וכו' ורמזה התורה ג"כ הרפואה הראשונה צמעלה צר"ת "נלצים" היום "כלכם צר"ת "נציאים" כאשר כבר כי כי התורה נקראת על שם משה ולא קם עוד "נציא" כמשה ואח"כ "היום רמז על חמשה חומשי התורה "כולכם כי רמז על בחוצים והוא הלדקה הראשונה צמעלה ורמז הכי צק"ת ד' וחי"ן דהכוונה על הלדקה ליתן מומנו לעניים ומה שרמזה ד' וחי"ן אולי ירמז על ענין פדיון כסף שלריך ק"ס פרוטות כידוע וד' פעמים וי' גי' ק"ס ועי"ן תכלל כספו ורדת שחת ויחי עוד לנכח.

א"י אחס נלצים היום כולכם לפני י"א עפ"י ו"ש ואמר רע"ק צמסנה סוף יומא שאמר אשכריכם ישראל לפני ה' אחס מטהרין ומי מטהר אתכם דהכוונה עפ"י ו"ש מוקדם דעצירות שצין אדם לחצרו אין יוה"כ מכפר עד שיראה א"ח והוא צמזה שחלינו שהקצ"ה מקפיד יותר כי על דשגח ידו לעידו נאמר ותחי' צט ידו ויותר מוצא צכל"י צפ' ממות צפוק נקום נקמת צכ"י מלאת המדינים כי שאמר הקצ"ה למשה נקום נקמת צכ"י דייקא כי חלקי שרי ומחול ורק על מה שעשו לצכ"י עצור זה חנקס מהם כי צזה רבה רעתם ולא יאצה ה' סלוח להם הרי שהקצ"ה מקפיד יותר על מי שסרע לאיש הישראלי ממה שקפד על מי שהרבה לחטוא ולשצוע נגדו.

ורפ"י י"ל דכוונת רע"ק לעורר אותנו להיות כ"א מישראל זהיר ונזהר שלא ללער ח"ו שום צר ישראל והעושה ח"ו שום רעה לחצירו הוא חטא יותר מכפי שה"י חטא נגד הצו"ש דהרי דגם יוה"כ שומכפר אעפ"י אינו מכפר רק עצירות שצין אדם למקום אצל עצירות שצין אדם לחצירו לא וז"ש אשכריכם ישראל ראו מועלתכם הגדולה

נגד תאוותו ע"י אחר הכתיב לו יאצה ה' קלות לו כנ"ל ואמרנו על מה עשה ה' ככה מה חרי האף הגדול הזה הרי ראינו צעודם ישראל הרבו ג"כ לפשוט ואעפ"כ לא הי' חרון אף גדול כ"כ ולזה אומר ואמרנו [דאחא הוא התשובה] על אשר עזבו את צרית י"א אצותם ע"כ חרי עליהם האף הגדול הזה והרא"י צהוליו אוחס מאמ"ל אעפ"י שהיו אז ג"כ עוזרי ע"י אצל מחמת סגנלו לפניו תעלויות בני אדם וידע כי מחמת אכט עזבו אצל מוש"כ אם אינם מעורבים ציניהם ואעפ"כ יעשו כמעשים לא יאצה ה' קלות ע"כ. כ"ז שלא ילא אדם מהכלל ראוי הוא שיעזור לו השי"ת ונחלתו לא יעוזר

הנסתרות ל"א והנגלות לנו ולצנינו כו' לעשות את כל דברי התורה הזאת כ"ל כוונת הכחוצ דרך מוסר עפ"י מ"ש לפרש מ"ש דהע"ה לך דמו"י תהלה שומע תפילה עדיך כל צער יצאו דהנה מלך גדולת הצית"ש הי' ראוי להתפלל כל הצקשות רק מועמקי הלז וקול לא ישמע רק מחמת שאמרנו לא נצרא העולם אלא כדי ללוות זה לזה א"כ אם יתפלל האדם צינו לצין עלמו צקול דמונה דקה לא ידע חצרו מזה להלעקף עמו כי האדם אינו יודע מחשבת חצירו לזאת תקנו והחירו להתפלל צקול [אצל לא צקולי קילות] כדי שיהא הן אל כציר לא ימאס כידוע דרשת חכז"ל וזה לך דמו"י תהלה רק דמונה ולמש רק שומע תפילה למה אנו מושמיעים קול תפילה אלא כדי עדיך כל צער יצאו וכמדונני שנאמר דבר זה צסם אלקי האר"י ז"ל ואני צאתי לומר צסם האר"י להוסיף מעט דהנה הרשעי ישראל אשר רולים להרוס את דתי ומנהגי ישראל ודוברי צפמתי שקר על לדיקי וחסידי אמתנים לאמר מה העבודה הזאת לכם לילך בתמידת לעצול צמוקה [ישראל] ואצל התפילה אחס כועים ככועה הרוח עלי היער ותחפללו צקול ובהתלוצות וכאשר תצאו לאלל סעודתכם ותרחלו ידכם אחס מרעישים צקול הצרכות על נטילת ידים וכמו כן צרכת המוליא וכן צרהמ"ז וכן כל העבודת להשי"ת מוצק עד ערצ תחנהגו עד"ז וכל היום דוה אליהם עלינו לאמר אין זה אלא הצל ורעות רוח כי אחס רולים להרעות לפני כל שאתם מתנהגים כפרושים ויחזקו כל העולם אתכם לכשירים וחסידיים הלא כמונו כמוכם ואף על פי כן אנו עושים מעשינו צמחשך וצלחש צלא קום תנועה

כו' ואמרנו על אשר עזבו את צרית י"א אצותם צהוליו אוחס מאמ"ל כו' המושך הפרשה כולה כ"ל עפ"י מ"ש ששאלו לרשע אחד שהרצה להרשיע יותר מנוי גמור ודוע אינו ממיר דתו כיון דצלא"ה ג"כ עושה כל מה שלבו חפץ והשיצ צמולל לאחד שלוח מעות ומחצרו ונתן לו למשכן מוטצע של זהב [הנקרה דאקאטין] ואח"כ לקח ממנו עוד צהלוואה עד שעלה החצו יותר מדמי שווי של המוטצע ואמר לו המלוח שיהא המוטצע נחלם אללו כיון שמוגיע לו עוד יותר והשיצ הלוח להמלוח כל זמן שהמוטצע [היינו הדאקאטין] הוא רק צממכון הגם כי אינו עולה לדמי חוצתו מ"מ מלפס אולי לעת מלוא יפדה את ממשכנו מיד המלוח אצל אחרי שיהא הדאקאטין נחלם שוב אין לו שום תקוה כי יחזיר הדאקאטין אליו כן הוא כל עוד שלא המיר דתו תקוהו אולי יתן אל לבו להתחרט על מעשיו הרעים אצל אם ח"ו ימיר דתו הרי אז כבר ילא מהכלל כמובן.

וראיתי מציאים צסם הילקוט ראשיכם שצניכם רומז ללדיקים גמורים כו' טפסם נשיכם רומז לצנינים מחוטצ עליך עד שאצ מיימד רומז לרשעים גמורים כי כולם הנה צצרית לקיים מלות ה' ואף אם ח"ו יעצרו חוק ויעשו מה שלא הי' ראוי להעשות כרת ה' עמם צרית שעכ"פ לא ילא מן הכלל ח"ו והנה עמו ונחלתו וצכל עה אשר יתנו אל לבם לשוב המקום צרו"ח יקצסם ויקצלם צתשובה אצל אם ח"ו יארע שורש פורה ראש ולענה אשר ילא מהכלל לזה לא יאצה ה' קלות לו הגם כי לא יעשה מעשים רעים וחטאים כמו איש אשר לא ילא מהכלל אעפ"כ גדול עוורו ומנשוא וז"ש אחס כלצים היום כלכם כו' גם חוטצ עליך ושואצ מיימד לעצרך צצרית כי הי' צרו"ח מוקצל ומקרב את כל אשר צסם איש ישראל יכונה כי אחס ידעתם את אשר יצבו צאמ"ל והקצ"ה הלילים והוליאם גוי מקרב גוי כעענת השר רק מפני שהיו שוגגים ואנוסים קצסם המקום לעצודתו הרי שגם אם הרצו לפשוט אין הדלת נעולה ולזה אומר פן יש צכס איש כו' אשר לצבו פונה היום מעס י"א וימיר דתו ללכת לעצוד את אלקי הגוים והתצרך צלצבו לאמר שלום יהי לי כו' נמנען ספות הרוה את הלמאה כו' היינו כי גם צעודו צכלל ישראל עשה מה שעשה כי לא הי' לא כח להתגצר על ילדו כאיש [למא אשר לא שקוט עד אשר ישחה ומעמה אם ימיר דתו יהא רוח כי לא יעמוד דבר

נפש

נצרים

טובה

חטונה ופיהם פתחו כי רחמנא לבא צעי רק ולא שידע מזה שום נכחא רק הודע מחשבות.

אבל פיהם דיצר שוא ולבם לא נכון בהש"ת ולא כאמנו בצריתו ורק יאמרו זאת כדי להלדיק עלאם צעיני העולם שלא יגלו לזרע מרעים ולבנים משחיתים לעיני כל ע"כ פושטין טלפיהם כטלפי החזיר לומר שזה הדרך הוא העיקור לעבודת השם לעצרו רק צומחצמה ולא צומעשה כי מוכרחין לומר דצר זה שצודין צומחצמה כי מי יוכל לדונם ולהחוכה על מחשבתם כי צומעשה רואין כל היולם שאין עוצדין ע"כ מוכרחין לומר רחמנא לבא צעי ואם כי אחת זאת רק שאפי' להמעשה אנו מוכרחין ללרף גם המחשבה כי מעשה צלתי מחשבה הוא כנוף צלי נשונה כמזוחר בקה"ק אצל המחשבה צלי מעשה אין לה חשיבות רק צאם לא יוכל לעשות גם המעשה או כאלם כמזוחר. ובפרט שהעיקר הוא לזכות הרבים וגם צ"צ ללמד דרך החיים כח"ש ושננתם לצידי ע"כ אפי' לו יהא כדצריהם ח"י שאין העושים המלות דהיינו התפילה והצרכות בקול או שארי מלות צפרהקיא בכל לבם רק למחאה עינים היא זאת ח"י אעפ"כ בלמה מזה עוצה לחחרים כי מי יראה מחשבות העישה המלות אם לא עובד בכל לבבו ויעשה הוראה ויבצר כי המעשה והמחשבה הוא שום צהוקיים המלות כי המעשה הוא הוראה צעיניו ע"כ יכול ללמוד מוננו לעשות המלות וגם סוף מעשה צומחצמה תחילה לומר על העושה צגלוי ובפרט הצנים קטנים שהאין שאצוי מתפלל צהלהצות ובקול ובחדרה ישרא זאת צלצו שך לריכים לעמוד צתפילה או לעשות כזה גם צבאר עיניו עצודה כמו שאצוי עושה זאת ועי"כ ידע הן אח"כ ללרף המחשבה להמעשה הלא לא ראה שום מחשבה רעה שאצוי כשקיים המלות ומחילה אפי' שאצוי לא עשה בכל לבבו אעפ"כ הוא עוצה גדולה לבנו צנה שמועה צאצ"י.

אבל הם לפי שיניהם רק לעצור צומחצמה העיקר א"כ הן הגל צציתו שרואה שאצוי איני מתפלל בקול צצית התפילה וצציתו איני מצד הצרכת כע"י והמוליא ובהמ"י שיבועו כל המקוצים ויראו ששפתותיו נעות ע"כ לומר זה הן מאצוי לעשות כמעשהו ואוכל ושותה ויקס וילך מהשלחן צלא צרכה לפני ולאחרי ואם כי אצוי חשב כל הצרכות או שאמרם בקול דמעה דקה אעפ"כ לא

ידע מוכ"ז זה הן כי לא צעל מחשבות הוא ע"כ סוצר שך הוא המידה ע"כ יורד אח"כ לבאר שחת עם כל מנהגיו וז"ש הכחוצ ולומר אחתו הדרך אשר כלך זה ואת המעשה אשר נעשון הנסחרות ל"א שה"י די לעצור להש"ת רק צהקחד וצלחש כח"ש לך דומי' תהלה והנגלות לנו למה אנו עושין צגלוי כל המלות ע"ז אחר ולצבירו ע"ע לעשות את כל דצרי התורה הזאת כי עי"ז ידעו גם צבירו שלריכין לעשות את כל ד"ת וילרפו גם המחשבה עוצה וס' יעזרני שאל יאמר פינו מה שאין מקבים לבנו.

חדש ה"א"ב"ב
וריה כי יצואו עליך כל הדצרים האלה הצרכה כו' כ"ל ציחור המשך הצ' פרשיות דהנה י"ש צ' מיני צע"ת א' תשובה לאחר שכבר חטא צפועל כגד הש"ת צצע"ת כזה אוננו צתקום שצע"ת עומדין אין ל"ג יכולין לעמוד והנה אוננו עצירה גיררת עצירה וא"כ לאחר שחטא פותחין לו לחטוא והוא התגבר על יצרו ולא די שומעיו הראשונים לא עזרו לו בתשובה אלא חדרה היו לו לשון ואעפ"כ התגבר ע"כ למעלה גדולה הוא לו אצל י"ש צע"ת שמועה תשובה על ועשיו המוצים הקודמים כיון דהוא ה"ה ור"ה כ"ז שהזקיקין דעתן מה"שיצת עליהן ורואה לח"י שומעיו המוצים הראשונים ה"י יצ"ל לעשותם צאופן עיד יותר עוצה וצומחצמה יותר טיורה אצל אין זה מן הפלא כ"כ דהרי מלות גיררת מלה ומעשיו וימים ושנים שלו עוזרים לו לעשות המלות צאופן יותר נאות וא"ל להצמצם כ"כ על ילדן לזה הם רק לדיקים גמורים וגדולים מהם הצע"ת הנזכרים מקודם.

ורנה הא דאוננו צתקום שצע"ת עומדין כו' הוא ודאי דוקא אם עושה התשובה מלאהצה כ"א עושה מיראה אין זה אלא כמו מי שירא מן האש שלא תשרפנו ומן המים שלא תצביענו ורק אם אחת תשובה שמועה הוא מלאהצה אחרת א"ע ללולאות תאוננו מלצו הרע ולא שם ה' לנגד עיניו והיום משליך כפשו מנגד וכל מאויו רק לעשות רלון קובו לזה גם אם אחרת ה"י שטא היום הוא אחרת והנה מי שהולה צרכות אחרים חולין לו צרכות עלאנו כמאמרם ז"ל. והנה ידוע מ"ש צצ"י המדרש כי ה' הוגה כו' יכול על מנן כו' דהעונם הצא צהשגחה הוא צא למרץ עון משא"כ אם הקצ"ה ח"י מקחיר פניו מוננו והוא תחת המזל אז אף אם

באצטו מלכנו מלינו ה' ספרים א' של חיים טושים
והצ' של פרנסה וכלכלה כו' וא"כ לפי' י"ה' לכהפ"ח
נ"ו ספרים ה' ללדיקים וכמו כן ה' לצינונים ועוד
ה' כו' ואמרת' דיש לבוין עפ"י מה שאנו מחשליין
ותן חלקינו צחורתך ועפ"י מ"ש המפורשים על דברי
רע"ק שאמר ואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בצורה
והדברים ידועים ונפורקוים. וא"כ י"ל דלפי מ"ש
רש"י צפ' וישב אחר שכי' לך יסוצי עשו וחולדותיו
צדק קלרה כו' פירש לך יסוצי יעקב כו' לפי שהם
חשונים לפני המקום להאריך צהם וכן כשבא ללח
האריך צו וכמו כן משהגיד אלל אברהם האריך צו
והרי עיקרו של ס' בראשית להודיעני מה ה' צחי
לצותינו הקדושים וזה יש לבוין ס' בראשית צסס
ספר חיים טושים כי זה הוא העיקר ונחנו וכנ"ל
זה פשוט ומצוה דס' שמות יש לבוין צסס ספר
גאולה וישועה כי צו מצוה גאולה ישראל וישועה.
וכ' ויקרא דעיקרו על הקרצנות אשר הכהנים לחם
חלקיהם הם מקריצים וסורידו צזה שפע ופרנסה
לעם ה' ובמה"כ את קרצני לחמוי וגם פ' תזריע
ומזרע מצוה צמד"ר [כשא פרשה י"ג] כאשר שועו
ישראל פ' נגעים נחילו אמר להם חלו לחושיע
חלל אתם לאכול ולשחות חפוש וצדוק כי לא תחלל
צזה הק' קדרה אשר לא בחוצ צו מפרנסת עם ה'
ע"כ יש לבוין לספר פרנסה וכלכלה. והנה צפי
צמד"ר צו תחלל כוהם זכויות לישראל וצריס צמד"ר
כי הצעה"ט דפ' צחקותי ומקיימת חלה המלות כו'
כי כל עוד שאין אדם חשים עלמו כמד"ר ח"א לו
ללמוד ולקיים ככל הכחוצ וצפי' נשא יש זכות הנשיא
וצפי' צהעלותך זכות אהרן צהדלקת הנרות חפוש
וצדוק ככל קדרה ותחלל זכויות לישראל ע"כ י"ל
ס' זה לסי' זכויות. וכ' דברים שהוא כולו דצרי' תוכחה
כי עשו מה שעשו ואעפ"כ מחקרו המקום עליהם
כי סלח ונחל להם וכן פירשו כי עמד הסליחה למען
חורא ע"כ יש לבוין ס' זה לסי' סליחה ומחילה הרי
דיש לבוין ה' ספרים שצחוק"ק נגד ה' ספרים שאנו
מבקשים שיתן ה' חלקינו צהם.

ובזה יש לפרש הכיל דאמר מקודם וצחמה
צחיים למען תחי' אתה וזרעך צחופן
לאהבה את י"א לשמוע צקולו ומחילא י"ה' לו חלק
צפי' זכויות ואמר ולדקק צו והוא צמה שאמר
צמקום שצ"ת עומדין כו' כי מחילתן לפני מוחיל:
ל"ג וז"ש ולדקק צו והוא אשר סליחה ומחילה וגו'
אומר כי הוא חייך ואריך ימיך דהיינו דזה הו'
חיים

המזל לרע לו חזי אין הרעה הזאת מועיל לו לנקותו
מעונותיו וזהו כי ה' סוגה דהעונש מומנו יח"ש אז
הוא על רוצ פשע"י לנקות אותם מפשע"י ודפח"ח
וא"כ אם העונש צא צהשגחה גם הקללה שגרה
תחשב לזכרה.

ובזה יוצאו הפסיקים אשר לפנינו והי' כי יצאו
עליך כל הדברים האלה [העונשים הכתובים
למעלה] הצרכה והקללה אשר נחתי [צהשגחה] לשניך
יע"י והשנות אל לצדך ככל הגוים אשר הדיחך
[גם] י"א שמה ומשניה עליך ליסדך על רעתך למען
הטיבך צחמרתך ויכאצ לצד ע"י ושצח עד י"א שכל
תשובתך ההי' רק למען שמו הגדול לאשר הוא עומד
צלה לא למען טובתך אז ושב י"א את שצוהך יתלה
לך צצוהך כחומר הכחוצ שובה אלי ואשובה אליהם
ואז צצ"ת כזה כאשר וסרצך מחציתך כי צמקים
שצ"ת עומדין כו' ומזה בוררת מזה שימול י"א
את לצדך כו' למען חייך שצוכה למדרגה שגם מה
שחששה למען חייך י"ה' כל חפצך רק למען וצצ"ל
לאהבה את י"א וכיון שכל תשובתך תהי' מחשבה
א"כ לחנם דפוך חויציד כי זדונות נעשו בזכויות
וכאזי לא חטא ונעולס לזה יתן האלות על שחליך
אשר דפוך.

ואמר עוד הכחוצ ואתה תשוב היינו את תעשה
תשובה אף אם ושועת צקול י"א ועשית
כל מלותיו והיינו ל"ג דכל זמן שחזקין מתחמרים
על שלא עשו מלא מעשיהם הטובים צחופן שחזינים
היום כדת מה לעשות אז והחזיק ה' לעוצה להאריך
ימיך צצצ"ל פרי צעוך [דאין לחוש שחל ח"ו יהא
לרע לו הא"י כי כיון שעצרו רוצ שנותיו צחלות
וצחמ"ט ולא חטא צודאי לא ישיצ מדרכו הטוב לא
כן צצ"ת הראשון שיש מקום לחוש שחל ח"ו יחזור
לסורו] ואמר כי ישיצ ה' לשוט עליך לעוצ לך כאשר
שש על אצותיך חלל לא יחזר כי אינו צמד"ר צע"ת
הראשון ואמר כי תשומע כי לדעת צע"ת כזאת עדיין
לא שומע ולא עשה כמה שכתוב ומקבל עליו כי
ישומע לעשות ככתוב צכל לצצו וצכל נפשו כאשר
הוא יודע ומצין צעצודה היום הזה והרחמן ירחמו
לשוב צחמות וצכל שלם חיון.

העדותי צכס היום כו' וצחמה צחיים למען
תחי' אתה וזרעך לאהבה את י"א כו'
והכ"ל צהקדם מלי דאיתא צצ"ס רה"ש ג' ספרים
נפתחים של לדיקים כו' והנה לפי מלי שקדנו

תשחיתון ומוצא זכש"י דרשת כחז"ל דאף צי"י יהושע
עזרו את ה' ולא והארץ נתן לבני אדם והנה זש"ך
עשה"ת כי כי ואלדברה הוא ואלדבר ה' רצו על ה'
חומשי תורה עיי"ש וז"ש האזינו השמים שאני עוסק
בה' חומשי תורה כמו שלוני ה' ומחילא לנו עושין
רש"מ ומחילא החיוב על הארץ לשמוע אחרי פי
ככל אשר אני מורה אותה.

א"י האזינו השמים כי ע"ד ששמעתי מפי אדמו"ר
בעל אחרי ח"ש ז"ל לפרש הכתובים זריש
פ' וישלח וכמעט כל דבריו הנחמדים נאמרים עם
הס' נוצם אלימלך הקדוש ותוכן דבריהם כי שלומי
אמונה ישראל הנה הדברים בה' ידברו עם בני אדם
כאחד האדם ולבצטם ונפסס קטורה בה' והצותן לבית
הוא היודע כי לפני ה' יספיק שיחו עיין צנועס
אלימלך נועם אחרי ויש לרמוז זה צפוק שלפנינו
האזינו השמים ואלדברה כי כל הדיבור שלי רק לשפוק
שית לפני השוכן צמאים ואף הם ותשמע הארץ אחרי
פי היינו שיושבי הארץ הם שומעין אחרי פי ללרבי
אצל הרי לפנינו נגלו כל תעלומות לב.

וי"ש עוד לרמוז ע"ד אמרם צפ"א כל שרות הצריות
נוחה' הימנו רוח המוקדס נוחה הימנו וזהו וז"ש
האזינו השמים ואלדברה ותלשון ואתה שמוע מן השמים
כמו כן כאלן שמוע לדברי כי הלוא ותשמע הארץ
אחרי פי היינו היושבי הארץ ח"כ ראוי למלא חן ושכל
עוז גם צעיני אלקים

ד' דד ינחנו ואין עמו אל נכר עדי"ר שפירשו
לח' יהי"ן צד אל זר ע"ד שאמר דהווע"ה שויתי
ה' לנגדי חמיד ואין הקצ"ה מחילא זר אלנו ויש
לפרש צזה כי יעקב צחר לו יה ישראל לסגולתו
היינו לגדל להצבתו את ה' לזה צחרו רק צו וצזה
יל"ם גם פסוק זה ה' דד ינחנו ד"שאל כל הנחת
והרלון שלהם רק ה' לבדו ואין עמו אל נכר שאין
הקצ"ה זר ונכרי אללם כי חמיד ה' לנגד עינינו.

אמרת לפרש סמיכת התפילה אצינו מלכנו
חטאנו לפיכך ח"מ אין לנו מלך אלא

אתה ח"מ עשה עמנו למען שמך בהקדס מה ששמעתי
מכבוד אדמו"ר הגאון הקדוש בעל אחרי ח"ש ז"ל קלה"ה
לפרש וז"ש אומרים צידיו של יוספים אלו עזי פנים
ואתה רחום וחנון לפי שחקרו הקדמונים האין אפשר
לאדם לחטוא צעורו צדעתו אס חטא ח"מ עיי' שחושב
שאין הש"ת רואה צמעיו הרי הוא כופר צעיקר.
ואם מורה שהקצ"ה רואה צמעיו ואעפ"כ הוא חוטא
לנגדו ח"כ אין עזות גדול מזה למרוד נגד אדוניו
ואדוניו

צפ"י תל"א הפסוק לא תראה חמור אחיך כו' הקס
תקס עמו ותוכן דבריו דלפעמים המוכיח את האדם
מקלקל הוא לו יותר ממה שה"י עד אותו זמן כי
כל זמן שלא שמע מן המוכיח ה"י שוגג בדבר ולא
ה"י יודע שהחטא הזה הוא חטא גדול כ"כ וגם
כנודמה להחטא שהתשובה קשה עד מאוד אצל
אחרי שמעו מהמוכיח גדול החטא וקלות התשובה
ומ"מ מחמת גודל הרגלו צמטאו קשה לו לפרוש ח"כ
החטא יותר חמור וכמאמרם ז"ל [שבת קמ"ח] מוטב
שהיו שוגגין כו' וק"ל לזאת על המוכיח להשתדל
שישיב החטא צממת כי אס לא יחזירו למוטב והא
נענש צחרו ע"י הרי לעון יחשב לו וזהו לא תראה
חמור [היינו עצירות חמירות]. תלמדיך ולהוכיחו כי
אולי תזיק עוד בדברך אצל הקס היינו אס התחלת
להקינו ומפילתו החיוב עליך שכ"כ תרצה עליו
דברים שיחזור בתשובה תקיס עמו שחטא לך עמו
תקומה שיה צוה שלא יענש אפי' אחד מכם עיי"ש
והנה ווי הוא אשר ה"י האוהב כאמון לישראל יותר
מומה רע"ה אשר במה חסר כפשו עליהם ולזה אחר
שהוכיח לישראל צחוכות האמירות וצמרע כאן צונש"ת
ה"י ירא מאוד לכפשו אולי ח"ו ימלא אפי' אחד אשר
שמע ומונו דברי חוכמה ועדיין עומד צמרדו וח"כ
יגיע לאותו ח"ש ח"ו רעה ונחוכחתו וגם לו יגיע
עונש ע"כ דבר משה רבינו דברי השירה הזאת צלזני
כל קהל ישראל דהיינו לכל ח"א ולא הלך והס
עד חומס כי צעל העצירה נקרא חוטא כידוע ואין
לך צעל חוס גדול מונו וכשצט מחטאו נתרפא וכעשה
תמים וז"ש עד חומס שבעשו כלם חמיותם.

פרשת האזינו

האזינו השמים ואלדברה כו' והקשו למה אמר ישע"י
הנביא שמוע שמים והאזינו הארץ כי ה'
דבר וי"ל עדי"ר להקשו צגמרא [צרכות ל"ה] כח"צ
השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם וכח"צ לה'
הארץ ומלואה ומשני כאן צעושין רש"מ וכאן צאין
עושין כו' אז לה' הארץ ומלואה והנה ישע"י אמר
דבריו צעת אשר ישראל כונו אחר ולא הלכו בדרכי
ה' לזאת השמים גם הארץ הכל לה' לזה אמר כי
ה' דיבר ותלשון דבר אחד לדור והכל לה' [וגם דבר
הוא קשה מחמת שהיו עם קשה] אצל צעת שאמר
להם משה השירה הזאת שאז כל ישראל הלכו בדרכי
ה' וכמאמר משה ידעתי כי אחרי מותי כי השחת

פרשת ברכה

וַיֹּאזֶן

הצרכה אשר צרך משה כו' את צב"י לפני מותו ולפי דקדוק הלשון הול"ל לפני מותו את צב"י וי"ל לפי מה שפי' האלשי"ך הקדוש במלכים הפסוק ויקצרו ימי דוד למות וי"ל את שלמה בנו לאמר אנכי הולך בדרך כל הארץ הכוונה הוא למ"ש שוב יום אחד לפני מיתתו ובין שאינו יודע עתה הכי הוא כל ימיו בחשוכה וז"ש נלחו מוטב כו' יזכיר לו יום המיתה וממילא לא יעה אופן לילכו וזה שלום דוד את שלמה בנו לאמר היינו שיאמר בכל עת ובכל שעה אנכי הולך בדרך כל הארץ אלו דבריו זל"ל ואולי ג"כ רמז הכתוב שצריך את צב"י לפני מותו שיחזיקו עלמם כל א"י בכל עת ובכל שעה שהוא עתה לפני מותו ועי"ז לא יחטאו וחי יחיו לכלל וק"ל.

א"י כוונת הכתוב עפי' שאומרים העולם צדק הקדמות אחרי מות קדושים אמור היינו דלאחר המות אומרים על כולן שהי' קדושים וצ"י ע"ה"ת ראיתי שפי' כל קדושי צ"ד שנאמר לקדושים אשר בארץ המה כלומר כשהן קדושים בארץ שאין הקצ"ה מיוחד שמו על הלדקים צחייהם שאינו מלאין בקדושי וזה שפי' אחרי מות קדושים אמור דרך אחרי המות נקראים קדושים כי צחייהם הן בקדושי לא יאמין ועפי' דברי העולם יל"פ מה שצריך את ראובן יחי ראובן ואל ימות דהנה להל"ל אם אומרים עליהם שהם קדושים הרי הם צחייהם קדושים חיים אף אם צחייהם הי' נקראים מהים ע"כ לזה דברו משה שיהא נקרא חיי ואל ימות לא רק אחר שימות אלא דאף קודם המיתה יהי' נקרא חיי וי"ל ג"כ שצרכה משה הי' שכל אחד מצב"י יהי' איש אלקים קודם מותו ואף צחייהם יהי' נקראים אישי אלקים.

וַיִּלְלוּ אמר תימך ואוריך לאיש חסידך וצ"י ע"ה"ת דקדק דהול"ל בהיפוך אוריך ותומיך וי"ל עפי' הנראה בהנהגת העולם רבו המורים אשר בתחילת באמת אינם ראויים להיות מורים ומורים ואח"כ כאשר כבר הורגלו בהוראה ובאשר יוסיפו עוז ואומץ בתורת ה' הוא המשלימה ובאשר נוספרין מה שאמר הגאון מו"ה זצ"ל לפנינו בנו של הגאון רשכ"ה צעל הל"ה"ה זל"ל צמחמות הלשון ששנו חכמים חנו רבנן והדברים ידועים ומובנים אצל שצנו לוי עוד קודם שהתחילו בהוראה כצ

ואדוני רואהו. אצל הענין דהפסחה מהי"ה"ר כי הקצ"ה מלך רחמן וימחול על עלצונו עכ"פ אין החטא גדול כ"כ כמי שאומר שאין הקצ"ה רואהו וק"ל וזהו שאנו מחזקים אנו עני פנים היינו שמודים אכחנו שאתה הוא יולרנו ואין נסתר מנגד עיניך אך דקשה ע"י היש יותר עזות ומליפות וזה להמרות נגד אדוני לעיני אדוני לזה אומרים קלת תירוץ כי כן ילך סוכן בנו לוותר כי אתה רחום וחנון ועי"ז עשינו מה שעשינו. וזהו אצוני מלכנו חטאנו לפניך דייקא כי מודים אנו שאתה יודע ורואה צעת עשיית החטא אלא דחיי' י"ל דגם אם הקצ"ה רואה אין אנו חוששין על זה כי יש לנו ארון אחר ח"ו וצלבנו לזה אנו אומרים אין לנו מלך אלא אתה ח"כ שוב גדול העזות לחטוא לנגד עיני יולרנו לזה אנו אומרים עשה עמנו [היינו לעפ"י כ תעשה עמנו עוז וחסד כי כל מה שעשינו עשינו לאחר סוכנו] לווען שוך כי אתה נקרא רחום וחנון ושמוך ה' הוא שם הרחמים ועדיין אנו לא שצנו ועוד אנו מקוים כי גדול רחמיך עלינו כרחם אב על צנים לחדש עלינו שנה טובה. ולצעל מעלינו כל גזירות קשות ורעות. ולצעל מחשבות שונאנו. ולהפך עלת ארצינו, ולכלת, ולקחוס, ולכלת, ולמועז, ולקלח, ולמחוק, כי כל מה שעשינו נגד ראיך הוא עבור כי סמכנו על רחמיך הרבים [ואולי האי מחוק ברחמיך הרבים קאי על כל הנ"ל מחדש עלינו שנה טובה עד מחוק כל שטרי חוצותינו] הכל תעשה כמו שסמכנו והוצגחנו על רחמיך הרבים ואם כי אל"י וקוץ זה דכל האומר הקצ"ה וחסד כו' אצל מה נעשה כי עדיין אין לנו סמיכה אחרת אצל צקשתינו ועתה החזירנו בחשוכה שלימה לפניך ונהי' כדאי שתשלח רפואה שלימה לחולי עמך. ושחקרע רוע גזר דיכינו כי אז נוכח להזכר צרכנו עוז לפניך ונהי' זכאים שתכחצנו לחיים טובים ושתלמח ישועה. ולמלא חסמינו שצע. עד כאן שהפללנו ע"ד השינו ה' כו' אצל צקשתינו עוד יותר כי מחוס ותרחם עלינו לקבל ברחמים וצרכנו את תפלתנו דייקא ע"ד שצו אל"י כו' צעעת רחמי ועת רלון ואם אין צכתינו לעשות תשובה שלימה חמול עלינו צרכות עוללנו ועפינו, ועשה למען הרובים ועצומים, וצאו באש, ובמים, ולמענך, ולמען רחמיך, ולמען שוך, ואם בכל אלה אין די הרי אחרת וחנותי את אשר אסון למי שאין לו אתה חוננו ומולך ותתחנן חנם ע"כ עשה עמנו לדקה וחסד והשיענו.

ולא עשאו שפיר י"ל דאז נעכשו אף על המחשבה כי אז אין חילוק לחלק הכ"ל.

והנה ארז"ל צעושה תשובה מאהבה זדונות נעשו כזכויות והנה אותן עונות שחשבו לעשות ובאכשו ולא עשאו אין שייך לומר שנעשו והן זכויות כיון שלא נחשבו מעולם לעונות ועיין בקדושת לוי ז"ל שפי' דבר נחמד צמירש ולקחתם לכם ציום הראשון ראשון לחשבון עונות דפחית ורליתי מי שפי' ציה ג"כ הפסוק ציום ההוא יחושש עון כי דכל יותר שימלאו להם עונות הרי לאחר התשובה יהי' להם יותר זכויות. ולבאור י"ל על לשון הירדיו נכאן שיאמרו על כי אין אלקי בקרבי שהי' מהרואי יותר שיאמרו על כי אין אלקי לנגדי וכאמור דהע"ה שותי ה' לנגדי תמיד וכאמור צרים ש"ע אר"ה וגם מלינו אין פחד אלקים לנגד עיניו ולדעתו יש לחלק דהיכא דמוכע מהצבירה וחממה יראה שייך לומר לפי שהי' לנגדו ירא לעבור אצל אס מוכע מאהבה שייך לומר כי אהבת ה' בקרבו ע"כ לא יעשה מה שהי' ליה עליו שלא לעשות והנה ידוע דעת כמה גדולים שהמלאכים אין מוכיין המחשבה רק להי' לצדו ולו נחכנו עלילות בני אדם ונחזו אכן אס עצדו ישראל ע"ז ומשבו כמה מחשבות להרע שחזי' יש להענישם גם על המחשבה א"כ אס עשו תשובה מאהבה שפיר יש לעשות גם מהמחשבות אלו זכויות כיון שנחשבו לעונות אך הלא המלאכים אין יודעים מהמחשבות ואס ידונו אז רק על הרעות שעשו לא יהי' להם כ"כ זכויות ומחסדי המקום שלא להשיגה אז רק על המעשים רעים שגם המלאכים יודעים אצל ידונם אז על כל המחשבות שחשבו בין שעשו ובין שנאכשו ולא עשו וגם מהם נעשם זכויות.

והנה פ' הכחוש והתודו ויאמרו הלא על כי אין אלקי בקרבי מלאכו הרעות האלה בקרבי דייקא היינו שעושים תשובה למה לא עצדו את ה' מאהבה וא"כ כיון שעושין תשובה מאהבה מצדן הש"ת ואנכי הסתר אסתיר פני ציום ההוא על כל הרעה אשר עשה היינו שיקטיר הקצ"ה מלהביט רק צומעים רעים אשר עשו ולא ירא נעשו זכויות רק מהמעשים רעים אצל הקצ"ה ידונם אף על המחשבה ומכל המחשבות רעות ירא נעשו זכויות ולא יקשה לך כיון שמחשבה רעה אין הקצ"ה מלרפה למעשה ומעולם לא נחשז לעוון והאיך יעשה מהם זכויות לזה אמר כי פנה אלא וממילא

והנה משה רבינו ע"ה אמר לישראל הן לי"א השמים וכו' ועיין צפ' מעשה רוקח מ"ש צמם הגלגלני כי תחקי"ה רקיעים יש כמנין השמים צמ"ס קתימה שעולה שש מאות ובתת"ק יש רשות למנו"ט ורק כ"ה מהם אין לו רשות לצוא שמה וזה הי"ן לי"א שהן רקיעים הם רק לי"א וכנגדם יש תחקי"ה פסוקים צומטה תורה עי"ש דצריז דצ"ה חיים ובזקע הירקיעים ומה שאמר ראו עתה כי אני אני הוא היינו דומש עד סוף הסורה יש כ"ה פסוקים נגד כ"ה רקיעים אשר אין רשות לשום מלאך וי"ש משה צפן קלסתיך ופרסמתי יחידתך ובלשון הזה אחה מצטרני והשיצ לו הקצ"ה הלא ידעת זאת מקדש שאשמותיהם של ישראל חלוי צראשיהם שיש להם לחיות ולכוונס לדרך היישרה ולזה אמרת והן לא יאמינו לי וככ"ל וכיון שאתה מהגורם שלא האמינו כמלה"כ יען לא האמנתם צי א"כ תחקרון ומוך ולזה אף כי הראית לדעת כי הן לי"א השמים וככ"ל צלותו הלשון אני מצטרך עד ירחם ה' ויקים צט וארשתוך לי צאמונה.

והנה אפי' צי בו ואמר ציום ההוא הלא בו מלאכיו הרעות האלה ואנכי הסתר אסתיר פני ציום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלקים אחרים ורליתי צפ' אפריון שכי' יליד דאמר על כל הרעה אשר עשה היינו שעשו כל הרעות ומקיים כי פנה אל א"א ואס כי חמורה ע"ז ששקלה כנגד כה"ת כולו א"כ הי' די לומר כי פנה אל א"א. והכ"ל דהנה המפורשים הקשו כיון דהתודו וענו ואמרו על כי אין אלקי בקרבי מלאכיו הרעות האלה איך אמר אה"כ ואנכי הסתר אסתיר וי"ל לפע"ד עפ"י הידוע דעכו"ס נענשין על המחשבה אצל לא ישראל וכחצו המפורשים נעם לשצח ישראל שעוצדים להי' ובצר קיצלו עליהם לשמור ולעשות ע"כ אף כי חישז לעבור איזה עבירה אס נאכס ולא עשאה אמרינן אף אס לא הי' נאכס ג"כ לא הי' עושה כי הי' מחגצר על ילדו כדי שלא יעבור מלות ה' אצל צאונה"ע י"ל דודאי אס לא הי' נאכס צודאי הי' עושה הצבירה ורק מכה האונק לא עשאה כי מופני שמועולס לא קיצל עליו שלא לעבור ע"כ מענישין אותן אף על המחשבה לצדה וצע"ז שמלרפין מחשבה למעשה צישראל הוא מופני מיד שגמר צלצו לעצוד עי"ז א"כ כצר כפר צעיקר א"כ מה ימנעו עכ"ד ולפ"ז ח"ו ישראל אס עצדו ועצדו ע"ז ומשבו לעשות עבירה ובאכשו

שהצבא וקורא וקראת ד"ס ומה שפ"י צו איהו ז"ל וי"ל עוד בפשיטות יותר וקראת ישועה חומתך היינו שהצטע על החומות הגבוהות והצלורות אזי ח"ו וקראת אחכס הרעה וכמאמ"כ צפ"י תצוא והלך לך, כ"ו עד רדת חמותך הגבוהה כ"ו אשר אחת צועה צפון צפון דייקא אצל אס וקראת שמו [היינו שתקרא ותחתון כ"י] ישמע אלה אז וקראת שמו אח"כ היינו שתכלו לפרסם כדרך ויקרא שם אצרכם צפס ה' כן תקראו עמנו אל עדה"כ הנה עין ה' אל יראוי למוחלים לחסדו וע"ד ואנחנו צפס י"א נזכיר כ"ו וזה פ"י הכתוב כי כאשר יקראו ישראל ויאמרו ה' הושיענו אזי אלו צעומים כי המלך יענינו ציוס קראנו ולזה לא אמר המלך עננו מלשון חפילה רק המלך יענינו ודאי ציוס קראנו וכן מוצא צפ"י שופטים וה"י בקרבכם אל המלחמה כ"ו ואמר אליהם שמוע ישראל ועיין רש"י וכיון שהם קוראים אל ה' לזה שוב אל תיראו ואל ידך לצבכם כי ה' אלקיכם ההולך עמכם [היינו ע"י שאתם אומרים שמוע ישראל כ"י] ע"כ להושיע אתכם כדאי אהם להושיע.

א י"י את אשר יקרא אתכם באחרית הימים וכי צעל פנים יפות ידוע כי אחרית הימים הם ימי המשיח וכ"ל רמז עפ"י מאי דאיתא על מאי דכתיב בקרא וה"י חייך תלואים לך ונגד דא רזא דפרקא ועיין ציע"ד ועיין ציוס שמועה ויש לבין דהנה אחרית הימים תכונה על אחרית הס"ת ותיצת הימים האחרית מלאת ה"י הוא י"י וי"י הוא האחרית אות ד', מלאת וי' הוא ג"כ וי' שניה הוא ג"כ ד' מן וי' הוא האחרית ג"כ וי' סה"כ עולה הס"ת מהימים ל"ח והם ל"ח קללות שבמשנה תורה וע"י אמרו צירושלמי נפלה ולא חוסף. קום בתולת ישראל וזהו והיו חייך תלואים לך ונגד היינו וס"ת שהם הנגד של ר"ת וזהו ופחדת לילה ויומם כי הגם אם ר"ת הימים אצל הס"ת הם ל"ח קללות שבמ"ת אשר הם לילה ולא יומם ועיין נועם מתק דצברי המוצין ז"ל צפ"י האזינו והנה רז"ל אמרו ע"י חלי אכלה צם חלי כלים והם אינם כלים כי נפלה ולא חוסף אז קום צ"י ומוחלל מיד אחר כלות הל"ח קללות ואין עוד חלים מיד ושצו צנים לגבולם וזהו צעמח ועיין צפ"י וי"ש צפ"י ה' שצות עמו היינו אס ירחם ה' ע"י שישראל יתעוררו בתשובה מקודם וזהו שצות עמו והצן אז יגל יעקב [צפ"י] ישמח ישראל. **וידבר** ומה צאזני כל קהל ישראל כ"ו עד תומם כ"ל ציבור הכתוב עפ"י וי"ש צעמח כחל צפ"י

ומוחלל ה"י גם המהצצם כמעשה ומוחלל ראוי שגם מהם יעשו זכיות וטובן הוא לדעת.

והיה כי תמלאן אותו כ"ו וענתה השירה הזאת לפניה לעד כי לא תשכח מפי זרעו עיין רש"י ועיין צפ"י ציוס שמועה שכתוב כי הוא ואמר מוסגר והנראה לפענ"ד צהקדס וי"ש דהע"ה אלה אלך מרוחק ואכה ופניך אצרכה כ"ו אשכנה באחרית ים גם שם ידך תנחני כ"ו והענין הוא דבאמת ליכא מיד ללא רמזים באוריי"ת ובמאמר הכתוב ראה אכני נתתי לפניך היום את החיים ואמר ר"א מיום שאמר הקציה דבר זה מפי העליון ל"ת הרעות כ"ו והכוונה פשוטה מאוד כי הכל כתוב צחורה צאר היעז צין מתנהגים צדרך העוז והישר וצין ח"ו כ"ו כל מה שנעשה עומה צהכל נתקיים דברי תורה ורק הוא כמאמר המדרש אלמלא זכיתם הייתה קורין כי ציוס הזה יפטר עליכם ועכשיו כ"י אצל אין שום דבר יולא חוץ לגדר הצורה וצ"י קורין צפ"י מועדות וצ"י קורין כי תוליד וכמוצא הכל צמ"י מוילה וכן פ"י הגאון צעל חת"ס ז"ל וי"ש צפ"י המלך וקרא צו כל ימי חייו היינו כל מה שיקרא לו כל ימי חייו ומלא שכתוב צחורה ורק הכל צעמו וצמנו הראוי לו וכן פ"י מאמרים ז"ל צמדרש שה"י למשה ולאחרן ללמוד פרק אחד או הלכה אחת היינו פרק אלו ומגלחין או הלכות אצילות אף שה"י מתאבלים אז על מרים שאין רגע אחת בישראל שלא יהא מושגח וכל עסקיו וכל חייו רק עפ"י הצורה המוחייה וכמאמ"כ אס לא צריתי יומם ולילה מקות שמים וארץ לא שאתי וכיון ששמים וארץ יש להם קיום ועכ"ה שיש לחורה אז ג"כ קיום ע"י ישראל שקבלו הצורה ורק כל דבר צעמו הוא המקיים הצורה.

וזה ציבור הכתוב לפענ"ד וה"י כי תמלאן אותו כ"ו וצמח יתקיים העולם אז אס ח"ו הם צמדרגה פחותה כנ"ל לזה אה"כ וענתה השירה הזאת לפניה לעד שהם יבגיתו צחורה וימלאו דבר צעמו כי לא תשכח הצורה מפי זרעו וכי ידעתי את יצרו אשר הוא עושה [ללאחר זמן רב וזה אכי ידע] היום צערם אצילנו אל הארץ אשר נצבעתי ולכן כחצתי השירה הזאת ובעסקם צה יתקיימו ע"י שמים וארץ וצפ"י ה' שצות עמו יגל יעקב ישמח ישראל ויהפוך לנו את הכל לששון ולשמחה ולמועדים נוצים ויה"י קורין רק צעמכי המועדות צצ"א. **כי** ידעתי כ"ו וקראת אתכם עיין צעמח

זודאי מי שמכין יותר צע"ש יש לו יותר צשצת
ע"כ אחר וצחרת צחיים כדי שתזמין לך יותר לעוה"צ.

פרשת וילך

וילך משה וידבר בו לא אובל עוד ללאת ולצוא
והי אחר אלי לית את הירדן הזה בו
כ"ל לפרש דהנה עיקר צילת האדם לעוה"ז הוא
רק כדי שלא יאכל נהמא דקסופא וזה הוא מה
שהוא חי צעוה"ז ובכל יום ויום ילכו ש"א מתגבר
עליו להטעמיו והוא נוחס כגדו כל ימיו אצל צסצו
אל עולמו הוא נהנה אז מיגיעי כפו ועיין צע"כ
פי קרח מ"ש צזה והנה לזה שכל החיות צעוה"ז
רק צסציל להכין לעלמו לעוה"צ זודאי מי שכבר
הכין לו ויש לו די לעוה"צ שז למה לו חי עוה"ז
ומי הוא זה שעצז את צית אצותיו וכל מנמחו
לעשות נחת רוח לאצותיו לתור ולדרוש להשלים
גיפו ומעשיו בכל האשפרי ולא מלא מקום מוכשר
לזה רק צכפר אחד מקום שאין צו ישז וכל ימי
ישזו שס הוא צסכנה מיוחדת מפני לקטים וחיות
רעות המלון שס היסכן לאחר שכבר מילא חפלו
והלליו צדרכיו שיתעכז עוד שס על לא דצר ולא
ימחר לשזז אל צית אציו מקום מלדתו ואך
אס יודע שיתעכז עוד יתעלה עוד יותר צמעשו
וצכמחו או אס לאחר שכבר השלים עלמו בכל מה
דאשפר לו להשיג שס צכפר ההוא נשזע לו כי יש
מקום אחר אשר שס יוכל ללמוד עוד חכמות רבות
וגדולות אז צכדי לעשות נחת רוח לאצותיו אשר
צסציל זה עזז צית אצותיו אז לא קשה לו אס
יתעכז עוד צדרך אצל מיד אשר ישלים פעלו מיד
אל צית אצותיו ישיב.

הנה כן הדבר צעצודת הי כ"ז שיש לאדם עוד
מלחמות הילר אזי אין לו מחר נשזז לציתו
כי עוד יאכל נהמא דקסופא לא כן אס כבר התגבר
כ"כ על ילכו שאין שום מקום לחוש עוד שילכו
יתגבר עליו אזי הנפש תשזז אל האלקים והנה
מלינו בגמרא הלשון יולא צווי שיוכל חי מן הדרך
העזב וכדאי צחגיגה אחר ילא לת"ר וכן הוא
צמשנה ילא מנחס בו לחד פ"י צמפורשים ולשון
ציאה מלינו צגרים אשר צאו להטגייר וכן הוא צרות
אשר צאת לחקות בו לזה י"ל דמשה ידע צנפשו
כי אין מקום לילה"ר להטעמיו עוד שיט מדרכיו
העוצים ושיחא לריך ללחוס כגדו לצוא עי"ז למדגה
יותר

חיים עוצים לשצת על האדמה דהיינו גאולה וישועה
כי יסיז הי את טצותיו אשר נשצע לאצרהם ולילחק
בו לתח להם ולזרעם ארץ זאת חלצ ודצס והיינו
פרנסה וכלכלה ואשפר לומר צמה שמקיים הכחוצ
לתח להם דלכאורה הוא מיותר וז"ל לנודו ומאן
תחסינו מן התורה וי"ל עוד עפ"י מ"ש חכז"ל הוותפלל
צעד חצרו והוא לריך לאותו דצר הוא נענה תחילה
וא"כ מהרלוי שיתפלל כ"א ואחד צעד אחרים ויתן
הי להם כל אלה וז"ש וצחרת צחיים לאהבה את
י"א והשכר עצור זה אין אפי חפץ צו רק לתח
להם לאחרים שכר עצור זה וכיון שכל קהל וקהל
מתפללים צעד אחרים א"כ ממילא מזה ישועה כלל
ישראל וזהו לתח להם ובכ"ל

א"י כוונת הכחוצ צהקדם מה שיש לדקדק שאמר
וצחרת צחיים ילמה לא אחר וצחרת צחיים
וצצרכה והכ"ל דצחיות צחיים לצד יש צרכה וקללה
דהנה החיים צחיות רק עוצ להחולכים צחיות הי
ומדי יום ויום יקספו אומץ וילדקו מעשיהם להם
נאה החיים וחיים כזה הוא צרכה לא כן הרשעים
אשר חיהם אינו חיים והצצונת על מקומו ואיכו
כי צחיהם קרויים מתים ששים ושומים לעשות
רעה חיים כזה לקללה תחשז כי עוצ להם המות
כי אז לא יקספו להרע וכמו כן צהמיתה יש צרכה
וקללה וכמ"ש הרמז"ס ז"ל לצנו בו אשרי לוי ששלמו
לו ימיו ומחרה ומלינו לדיקים אשר יום המיתה
הוא אללס יום הילולא וכן אחר צלעים תמות נפשי
מות ישרים ותי אחריתי כוורו אצל הרשעים ומאי
צצחיהם קרויים מתים ומכש"כ צחיתתן זודאי המיתה
לקללה ולא לצרכה.

וא"כ יולא לפעמים לפני לדיק צי דרכים או
לצחור צחיים לעוצ לו או לצחור צמות
ג"כ לעוצ לו והיו ק"ד לאחר הן צקדושו לא יאמין
וגם אמרו אל האמין צעלמך בו לזה יצחור לו
הדרך הצ" ע"כ צא הכחוצ ללות לא כמו שצולה
על דעתך עלה על דעת המקום רק וצחרת צחיים
וכתן נעם עיז לענן תחי אתה וזרעך לאהבה
וכפ"י החת"ס ז"ל צהקדמה ליודי ע"פ והותירך הי
לעוצה בו ואמר כי הוא חיך ואורך ימך כי עיקר
ציאת האדם לעוה"ז הוא רק כדי שלא יאכל נהמא
דקסופא א"כ כל מה שמאריך כאן וצחיותם אשר
הוא חי ע"פ האדמה הוא יכול להכין לעלמו יותר
לעוה"צ וזהו כי הוא חיך ואורך ימך לעוה"צ
וכאמר ז"ל העוה"ז דומה לע"ש והעוה"צ לשצת

יחזרו כי לא נראה אליך ה' וייל עש"י מה שכתב רש"י צפ דברים צפס הקשרי ואשימם צראשיכם למד שאשמותיהם של ישראל הליות צראשי דייניהם כו' וזה שיש לבין צדברי משה שאמר והן לא יאמינו לי שהקשיתי דלכאורה נראה כמיותר ולהכיל י"ל עש"י מ"ש רש"י צפ' ויש צ"ע ויקרע יעקב כו' כ"צ שנה כי צצית לצן וצ' צדק וז"ש לצן [סוף פ' וילך] זה לי עשרים שנה צצית לי הן וסופי ללקות כנגדן ובאשר צאמת כן ה' מאמר הש"ת אלי יען לא האמנת צי' ומ"ש ולא ישמעו צקולי'

י"ל עש"י מאי דאיתא במדרש צצית ויאמינו צה' וצמשה עצרו אס צמשה האמינו צה' לא כש"כ איכ למה נאמר וצמשה ועיין צפכ"י וצמשה [הנחתי דבריו לעי' במקומו] ואולי י"ל עש"י דברי בעל ישמע משה זל"ל שכי צפסיק ועין כל העם קול אחד ויאמרו כל אשר דבר ה' נעשה וכשמע ובזכותו כיון שכבר שמעו מפי משה וצאמת ה' השכינה מדברת מחד גרונו ואך עוד אשר לא שמעו קול ה' לא ידעו כי גם דברי משה דברי ה' הנה המדברת מחד גרונו ואך אחר ששמעו הדברות או לכהפ"ח אככי ולא יהי' לך מפי הגבורה כבר ידעו למפרע כי הוא הוא הקול של משה דהרי גם צמשה רק השכינה מדברת מחד גרונו והו' ויענו כל העם קול אחד דהיינו הקול ששמעו מפי הקצ"ה והקול ששומעים מושה הוא קול אחד היינו קולו של אחד ע"כ אמרו כל אשר דבר ה' היינו ע"י משה אפי"י נעשה וכשמע ע"כ דפח"ח ורש"י

א"כ י"ל כוונת המדרש הנ"ל אס צמשה האמינו צה' לא כש"כ וא"ת כל זמן שלא שמעו קול ה' צאמת לא האמינו צמשה ורק אחר ששמעו כי קול משה קול ה' הוא שהשכינה מדברת מחד גרונו אז האמינו לו אי"כ שזה ה"י קידם מתן תורה ועדיין לא האמינו צמשה אי"כ למה נאמר וצמשה כיון שעדיין לא האמינו צמשה ועי' מתוך המדרש אלא לומר לך כל המאמין צעזד ה' כאלו האמין צה' ית"ש עיין בהפלאה דצאמת הוא כן [שהאמינו צמשה ורק] שכל המאמין [צת"ח] כאלו האמין צה' [בהפלאה] שהוא מוונת יראת העונש וקיצול שבר' ור"ש משה ולא ישמעו צקולי שהוא קול ה' כיון שעדיין לא שמעו קול ה' מאין יכירו וידעו כי שכינה מדברת מחד גרונו.

יחזר גדולה כי כבר התגבר על ילדו בכל מה שיש רק צבא האשפרי לחדם לעשות נגד מה שיש צבא הילס"ר להחטיאו אך כבר אמרו כל הגדול מתגברו ילדו גדול היינו ומויילא ארץ ישראל שהוא גבור מכל הארצות גם קדושתה ה"י יחזר גדולה מתחמא הילס"ר שס ג"כ יחזר גדול ולנגד הילס"ר זה לא לחס עוד משה וה"י מקום לו להיות עוד צעוה"י צבדי שילחם גם נגד הילס"ר דא"י רק הרי משה לא ה"י יכול לצוא לא"י צבירת המקום עליו והנה אמרו חישב לעשות מלוא ונחלם ולא עשה כו' וכבר אמרו כי ע"י המלות ומוע"ט דעושה האדם הוא נקרא הולך כו' וכמ"ש הפסוק ונחתי לך מהלכים צין העומדים כו' וזהו וילך משה עמ"י קראו הכי הולך כי לא אוכל עוד ללכת ח"ו על מ"ש צלטון יליאם כנ"ל כי אין מקום לילס"ר להחטיאו. ולצוא היינו שלא אוכל לצוא למדינה יחזר גבור כ"א אין יליאם אין ציאה [זה שכל פ' הכחוצ צדק אחת צצואך היינו אס התגבר על ילדו לצפוק אז יוכל לומר צדק אחת צלאחד כי ע"י לאחר חוץ לשיטה וחזר לצוא זו הוא ציאה זו הוא שיצה וצמקים שצע"ח עימודין כו'] גם וה' אמר אלי לא תעבור כו' וע"כ רק יהושע הוא עוצר לפניה.

א"י וילך משה כו' עיין צפ' דודאים צצדה דפח"ח ועש"י דרכו י"ל צהקדם עוד משה"ל על מ"ש דוד אגורה צאהלך עולמים שיאמרו דבר הלכה משמו וכיון דכל מה שדיבר משה דיבר אל כל ישראל וא"כ בולן תלמידיו ובל מה שלומד כל אר"א הרי הוא רק תורת משה וא"כ גם כל מה שכל אר"א מישראל הולך מדרגא לדרגא עי"י גם משה הולך שהרי הכל הוא רק מוכחו של משה ושפיר אמר הכחוצ וילך משה ילך הוא מורה על להצא אלא שהו' שצראשו הפכו לשעצר ע"י מאי ילך משה ע"י לשעצר לפי שדיבר הדברים האלה אל כל ישראל וכילס תלמידיו ולזה יהא הולך לעולם.

ויאמר ה' אל משה הן קרנו ייחד כו' איחא במדרש אמר משה רב"ע צה"ל שצחחיד שאמרתי הן ל"א השמים וצלטון הזה אחת מצטרנו כו' ח"ל הקצ"ה וכי לא אמרת והן לא יאמינו לי וכן כתוב יען לא האמנת צי לשון צעה"ט ומה שאפשר לומר צזה דלכאורה ה"י לי מיותר וגם לא ישמעו צקולי אין לו שייכות לכאן וכמו כן גם לא יאמינו כי מה ה"י המקרא חקר אס יאמר והן

לרעתו ע"כ צרכו משה ומנוח ארץ ומנוחה שלכל הארצות יהי מנוח זה צרכו יוסף ורלון שוכני סנה שיהי לרלון לפני ארון הכל שיפרנסו מזה עניים וע"כ מצוה צרכה לראש יוסף וקיים ולקדוק נזיר אחיו דבאמת קשה למה זכה יוסף לכל זה חלל י"ל מה שנתקללה האדמה ה"י ע"י אדמ"ר ששמוע לקול אשתו כמזכיר בקרא חלל יוסף לא רלה לשמוע אפי' לאדונו כו' וצודאי כמו כן היו כל השצנים לדיקים גמורים רק דצחם אין חידוש כ"כ ורק על יוסף הסידוש שהי' נזיר אחיו וכפרש"י ויוסף ה"י צולרים ומ"מ עמד בצדקו וליש לקול אדונו לזה זכה למצורכת ה' ארלו דייקא וק"ל.

ולובלון אמר שמוע זבולן צלחתך וישכר צלח'ך וכי' רש"י אלו חמשה שצנים כו' כפל שמוחם לחזקם ולהצניצם לפי שהיו חלשים שצכל השצנים כ"ל צרכות שלשה דברים כנאלו ואי' מהן שלא שינו שום כו' ואמר"ל איזה צבור הכוצע את ילדו והנה מדש"ס מקריב צלו המושנים שמוחם וצודאי הצצורים ונחאללים שלא לחרש חדשות אצל החלשים צדעת הנה מיד כאשר רואים איזה דבר חדש מאחרים הרי המה עושים כמוהם ולכך הוכפל שמוח החלשים שלא ישנו את שום ד"ש ולצולן אמר שמוע זבולן צלחתך מן העולם והוכפל שמו מצלי לשנותו ואיחתי חשמה אם ישכר צלח'ך ולא הוכפל שם ישכר דצוה ישמח זבולן אם ישאר אחריו מי שאינו לר"ך להזהירו על הכפלות שמו כי מי שהוא ישכר צודאי לא ישנה שמו ח"ו וצוה י"ל המצורה שמו זבולן שמו צבור כי מה שצריך להזהיר את זבולן [הוא מוכנה לעשירים כי זבולן ה"י מקפיק לישכר היינו לת"ח וק"ל] לצל ישנה שמו היינו דווקא בצמדותו דצוקנותו כל אחד יודע שזה רק הצל ועשות רוח וזה ג"כ המצורה וישכר צלח'ך אל תשכן צלח'ך עולה כי פשחה המספחה הזאת ע"י שמוח'קים הצע"צ הרקנים [הנקראים לעירי] אצל צלחם ה"י מחזיק לישכר צציתו צודאי לא ה"י משנה שמו וצוה אחריו וזהו וישכר צלח'ך ככ"ל ומחילא אל תשכן צלח'ך עולה ואם תעשה כמו שלח'ך אי' אני מצטיחך לך ולצניך אחרך כי יצחו זכאי לך היינו שזכו לצית המשיח ושפע ימים יינקו ושפוכי עמומי חול כפרש"י היינו שזכו לעשירות עד זמן הכיל ויהי' עוצ להם צוה וצבא אמן.

נשאלתי

היו צקאים ומשלמים צכל הענינים היוצר ראויים כי הלא המה האומר לצציו וללאו לא רליתיו כו' מחנה וצריחך יכלורו וצודאי לפניהם חק לא יצוה גם שמו אמת ה' הלוכה ע"כ המה רלויים כי יורו משפטך ליעקב וזה שהקדים תומך כי צלחת ה"י מקודם תמימים ושלמים צלחונותם ואח"כ ואורך והוא מלשון אורך לי המלא צבחה מקומות צשים שהוא מלשון הוראה.

לבנימין אמר ידי ה' ישכון לצנח כו' נראה לי לצנח עפ"י מאי דאיתא בזה"ל דמי שיש לו יראת ה' אינו ירא רק מפני ה' ומצניח לסיח ירא מפני דבר אחר צידעו כי הכל ציד ה' הוא ובמאמר דהע"ה לא אירא רע כי אתה עומדי לא כן מי שאינו ירא את ה' הוא ירא מפני הכל וכיון שהשכינה היתה צחלקו כי צחלקו ה"י צנוי המקדש האולם והסיכל והק"ק כמזכיר צמס' מנולה וגם על מקום המצח שה"י צנוי צחלקו כל יהודה ה"י חוסף כל היום ומחאה לה תמיד וא"כ צודאי ה"י יראת ה' על פניו תמיד וא"כ ומחילא לא ירא ולא יפחד ושום דבר אחר ורק מפחד ה' ומחיר גלונו ע"כ אמר לצניחין וגם על ידי ה' יש לרמוז על יהודא שהוא נקרא כולו על שם הוי' והצן ישכון לצנח עליו חוסף כל היום השכינה וצין כחציו שכן.

וליוסף אמר מצורכת ה' ארלו כו' ומנוח ארץ ומנוחה ורלון שוכני סנה מצוה צרכה לראש יוסף כו' י"ל עפ"י מ"ש הש"ך עה"ת שחללו של יוסף ומחלחת הצרכה לכל הארצות צין צטל השמים צין צחוסם כו' עיי"ש והנה צודאי אם העישה חיל יודע כי מלח ה' היתה לו זאת למה ומה ששלו אינו שלו כי הוא רק אפטרופס על נכסיו וכמ"ש איזה עשיר השמח צחלקו היינו צוה שמחלק לעניים ומה שאין הקצ"ה מפרנסן צעלמו הוא רק כדי שיזכו על ידיהם החוטאים כמח"כ ומטאף צלדקה פרוק אז העשירות הוא לעוזה ושיך לצרך אל מי שמשיע העוזה להם משא"כ אם ח"ו העושר שמור לצעליו כו' וצודאי אין העשירות לו לעוזה אזי יותר טוב ה"י לו אם לא ה"י משפיעין לו עוזה ומכש"כ שאין לו לצרך את המשפיע וא"כ כ"כ שחללו ומחלחת הצרכה לכל הארצות והוא המציר לכל עם הארץ ח"ו יש לו לידאח אולי יהי' מי שהצרכה תהי' לו לקללה ע"י שיהי' העושר

נשאלתי

על המנהג שנהגו חסידיו וקדושי עמינו להדליק נרות בצב"כ ובצמ"ד ביום ה'א"ל מל"ש לדיק וקדוש ובפרט צו' אדר שאנו מרצין נצרות לכבוד רצן של ישראל בכל שנה ושנה מה טעם להדלקה זו והשפתי עפ"י פשוט עפ"י מל"ש שאלתי [ועיין בצמ"ד סוף פרשה י"ז] למה נשים חייבות להדלקה נר של שבת ופסח שהיא [פ"י חוה] כיצתה נשמתו של אדם לפיכך ניתן לה מל"ה זו. והנה דרשו חז"ל [צב"ק ס'] עה"פ ציטע"י כ"ז כי ופסח הרעה נאסף הלדיק שלדיק נחשם צטון הדור ולפימ"ש לטעם אחד ע"י שאין עושין כנס"י רלש"ו לוקח מהם הש"ת את הלדיק לכפרה וזהו כי ופסח הרעה של העולם נאסף הלדיק ול"כ אנו מחזיקין עלמיתו כי הלדיק לא נחטאו מה כי ע"י ואנו היו גורמים בהסתלקתו לכבוד נרו ע"כ אנו מודליקין נרות ציטו"ש עפ"י יחזקן מה שפגמו צנו ככ"ל.

ובזה

אפשר לקשר הקיום החורה לתחלתה ולכל יוד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל בראשית צרא חלקים כו' לפימ"ש דהש"ת גוצה דל"י צוה שלוקח את הלדיק ונחתו והנה ה"י די שלא יצטר הש"ת להלדיק היותר גדול כי צע"ה גוצה צצינוכית רק אוננו הטעם ופסח שלא לנעול דלת צפני לוויין ואלל הש"ת ל"ש זאת אלל מוכרח שהוא לעוצתינו ואלל קרצן כתיב כל חלצ ודגשו מן העוצה ע"כ אנו לריכים להשלים כזקינו

ובצוקין גוצין מן העידיה כמזכר בחז"ל [צב"ק ו' ע"צ] רע"ק אומר כו' אלל לגבות מן העידיה וק"ח להקדש ווי' לנו גדול וקדוש ושה"ת ע"כ גבה לו מן העידיה רצן של ישראל אשר נאמר עליו ולא קם נביא עוד בישראל כושה ועשה עמו הש"ת כדן חורה ובפרט לפי מ"ש כי להלדיקים נשאר מדה"ד אשר ה"י צעט הצריאה במחשבה ואל"כ כי לפניהם הוא דין אלל לפנינו ה"י רחמים והו' ראה שאין העולם דייקא וחסידים וסוף עמו ודה"י ככ"ל והו' קושיה הקרא ולכל יוד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה [הש"ת] משה היינו ע"י שצטר דייקא לכפרה צמשה [ועיין צב"ק] על אשר עשה משה שדחק עלנו צפ"י הזה לעיני כל ישראל בראשית צרא חלקים זהו ת"י כדי שידעו כל ישראל שאלל הלדיקים ונחנה הש"ת צמדה"ד [בגוצה העידיה] וכמ"ש בראשית מרנו על משה וירא ראשית לו וק"ל וזה אפשר לוור ולכל המורא הגדול הוא אלוטיות המאמר הגדול לרנו על הדלקת נרות [ועיין בצמ"ד ס' ויקרא פ' אומר ל"א צוכות להעלות נר חמיד אחס זוכים להקציל נרו של מלך הנושיח מ"ש שס אלמית קרן לדוד ערכתי נר כו' וגם י"ל שנקרא ג"כ מורא יוצילו סי למורא אלוטיות למאמר וק"ל ככ"ל וגם משה לעיני כל ישראל ס'ת ל"ה ל"ה לרנו שאנו לריכים להלדיק נרות ואז ל"ה כיום יא"ר והצן.

חורש ה"א"ב"ב

לוח הטעות לפ' קרח ד"ה אמרתי נדפס כולו בטעות, וכך צריך להיות

מלדיק" כחמר" יפרח" ה"א קרח ואני אומר שרית מן "לדיק" כחמר" יפרח עולם ק"ך ומרומז צו משה רבינו וזהו וקטרה דיימית רומז וזהו וקט"י דשמאלא וקרח מרומז צאחגליא ומה צאחכסא כי כבוד חלקי [זה משה הנקרא ח"ש חלקים] הקטר דצר

אמרתי לרנו מ"ש צוסיק כי משה ה"י וקטרה דימינא וקרח ה"י וקטרה דשמאלא עפ"י אומר ז"ל משה מן החורה וניין שנאמר צגסם הוא צצר ו"צ"ש"ג"ס צג"י משה וכתיב והיו ימי מלך ועשרים שנה כמנין שני חיו והנה חל"י כחצ שס"ת

ברכתי תעלה על ראש בני אשר כבדוני ועזרני כמתן דמיי, על אופן שלא הניעוני הלבנת פנים, כי שלחו לביתי איש איש כמתנת ידם, כי מעט מזעיר אשר לקחתי מ"ק פנים אל פנים ע"כ החיוב ערי להעלות וכרונם לטובה וכאשר באו בצל קורתו בן אצינ אותם לדגליותם [בלי איחור ובלי מוקדם] ואשא תפלה, לנורא עלילה, אנא ה' תשלם להם כמעשיהם, לברך אותם בתוך שאר ישראל אחיהם, בזרע של קיימא ובפרנסה טובה כל ימיהם, גם הבאים אחריהם, לקחת החיבור הזה לתוך בתיהם, יבדו בטוב ובנעימים שנותיהם עד שיבוא רגלי המבשר לשמח עם עני וחוסר, ואז הבית נכון ונשא, אשר היא עתה למשימה, יהי בנוי בראש ההרים, ויקיצו וירננו אז שובני קברים, ויתנו שיר ושבת להמאיר לארץ ולדרים, אמן.

ואלה שמותם למקומתם [לנשי עיך קודמין]

חוסם

הרצ ר' יעקב דיין	י"ה יוסף ישעי' גליק
י"ה יצחק בהנה"ג מו"ה אלי' זצ"ל מלעווערענע	" אלקנה שאלאמאן
" יוסף בהנה"ג מרן מהר"מ שיק וצוקלה"ה	" מנשה בר"י וואלף
" צבי אלימלך פארקאש	" משה יהודא מייזולש
" אחיו ר' שלום, ר' אפרים סג"ל	" אהרן היינפעלד
" יוסף היימפ' ר' משה שושן	" אלי' אייזלער, ר' נהמן ג"ש
" ליב קרוין, ר' אלי' גריק	" יעקב זאב בר"ח פייער
אחיו ר' נתן קרוין	" מרדכי בר"ב ר"ש
י"ה דוד ווייס, ר' איציק ווייס	" אברהם ב"ר דוב
" יהודא כהנא	לביהמ"ד דקהל ספרדים
" בנו ר' דוד	ר' חיים הופמאן מהרונטש
" חיים כ"ץ ראפאפארט	" שמואל יהודא בר"י
" משה הארטשטיין	" יהודא צבי כהנא
" יהושע צבי שטערין	" חיים משה בר"מ
" יוסף דוד סג"ל	" פרץ ב"ר שמואל אליעזר מיללער
" צבי בר"מ ג"ש	" יאסעלע פריד מפי"א
אחיו ר' נטע שלום	" בונם וויינבערגער חתן רב"א שו"ב
י"ה יעקב משולם ג"פ	" הירש ציק חתן ר' דוב
" שלמה שטערין	הנח"י ליב כהנא. ה' מנחם כהנא.
" ברוך סענדראוויטש	ר' אהרן זאב ר"פ משאנקאט גם ע"י לחברה
" שמואל זנוויל קרוין	דבחורים
" יוסף ב"ר בנימין אבא שו"ב	" בנימין קרוין גם ע"י לחברא דמונות
" שמאי כהנא, אחיו ר' שלום	" מנחם ב"ר בנימין ר"ש
" יחיאל פֿעלבערבוים	" נפתלי ליב ווייס בהמאה"ג מקארלסבורג
" שלום שווארץ, אחיו ר' מאיר	
" משה אהרן פֿארקאש, אחיו ר' יוסף	
" ארי' קראמער	
" יחיאל מיכל פֿוקס	
" יצחק קעסמענבוים	
" יודל שטערין, ר' פֿישל מ"ש	

אדא

הרב הגה"ג מו"ה יעקב פראניר סג"ל שליט"א

אייזענשטאד

ה"ג הגה"ג המפורסים מו"ה שלום קוטנא שליט"א
הקצין מו"ה אהרן ראזענבערג.

ואלה שמותם למקומתם

ווי"ה אשר לעמיל שווארץ מאוהעל
" משה ארי' עסטרייכער מט' אוילאק

בושטינע

ווי"ה ישראל בער הילמאן
" מיכל פאקס
" שואל שרעטיר
" אליעזר בראנדשטיין
" בצלאל וואלף
" מאיר כהנא
" מאיר גליק

ב.י.אויפאליע

הסג"ה ווי"ה עמרם בלום שליט"א
הנחיר בן ציון מכול 5 שטוק

בוסערמין

ווי"ה שמואל שווער
הנחיר צבי זאב ווייס
" אהרן ישעי' קליין
הנחיר יצחק צבי גרינפעלד
" מרדכי ב"ר יעקב מוויכארון
" אברהם ראטה מטארפא
" גרשון ראטה
" שמואל בן מרים מטרנא
" מרדכי גראס מטשעננער
" דוד יהודא מארטון מטשעננער

פ.י.ארמוט

הרצ הסג"ה ווי"ה שמואל דוד שליט"א
הרצ ווי"ה שאול ראזענבערג ממאקאווע

סענטי

הרצ הסג"ה ווי"ה משה ליב שליט"א 3 שטיק
הרצ הסג"ה ווי"ה יהודא ג"פ שליט"א מסעמיהייא
" אבינודור פאללאק שליט"א מסאפינקא

סקערניצע

ווי"ה יעקב קליין
" מנחם ב"ר ארי' סג"ל
" משה ב"ר יהודא
" בן ציון שו"ב
" מאטיא ברי'
" בנו מ'ה אלי'

ר' מאיר שווארץ ממונקאטש
" אברהם ב"ר בנימין ר"ש
" יחיאל ב"ר משה
" יעקב ב"ר יוסף
" משה ב"ר צבי
" ברוך ברי' כהנא מטשארדי

דאנילאה

ר' שמחה בר"נ קאפל
ר' יצחק ב"ר חיים פוקס
בנו ווי"ה אברהם מוילחאוויטין
ר' דוב ב"ר מנחם
בנו הנחיר זאב
ווי"ה שואל נח שו"ב משאנדראף
" מרדכי יהודא מקרייניקוף
" שמואל בן עטיא מסאלדאבוש

פאקש

הרצ הגאון הגדול ווי"ה אליעזר זוסמאן שליט"א

ט.י.פירער

הרצ הסג"ה ווי"ה גדליק ווי"ה נתן נטע שליט"א

פעסט

הרצ ווי"ה מאיר פריינד שליט"א
ר' אליעזר ניימאן מפאנארש
הנחיר שמואל מפאסאווי

פישפיק לאדאן

הרצ הגאון הגדול העיפרקיס ווי"ה יוסף יוסף שליט"א

קאבע

הגאון ווי"ה יצחק ראזענפעלד
בנו ווי"ה דוד יעקב
ווי"ה ישראל היימליך

קאפאניע

ווי"ה רפאל טענענבעים
" מנחם מענדיל שו"ב
" דוד
" מאיר יאסל
" יעקב ב"ר אברהם חיים
" משה חיים ווינער

הסג"ה גדליק ווי"ה יהושע הירשל שליט"א אבד"ק
קאפוש

ואדה' שמותם למקומתם

שאסבורג

הרצ' מו"ס יעקב יצחק גליק
הק"ץ מו"ס שמואל ברעמער
מו"ס נחום היימליך משארנאד 6 שטיק
הנחיר יעקב לייב דייטש משאמקוט 4 שטיק

רקוסווע

מו"ס שמואל קליין
לחיו גדלי' קליין
מו"ס בן ציון ווייס
" מנחם ב"ר ארי' דוב היילפערט
" משה ווערטהיימער

קלוזענבורג

מו"ס שלמה צבי הילמאן
לחיו מו"ס אפרים

וכראות בן המחבר, השלמת הספר, מרישא ועד נמירא, פתח פירו בשירה

"אצנד" בקול "רינה" דהיינו "מנוחה" ו"שבת" "קדושתו" ו"יתעלה" ו"תהלה" ו"יען" "אשר" "ל"כ"ס"ש
"ע"י"צ"ה הכלה חיצוה, והקיס דל ואצין מאשפחות, לתת לו סס ושאלית, ע"י התורה אונת, שעי
צמוד"ש האצ"צ ילאו כל לצחות, וצחות האצות, ע"כ הכני כותן הודאה על חלקי, כי נפשי חיותה ויעש
חשקי, ויהיכ מלפני אדון העולם, להאריך ימי ושנותי ולשיוני כצריא חולם לזמן חסגה צדדני חלקים
חיים, ויהי נא עם פי שנייה, הכ"ד העולם לצנן לזון וירושלים.

היום יום שנכפל בו כי טוב לסדר פקודי כי לכל הבא לטהר מסייעין לו נפ"ק

ה"ק אברהם יקותיאל בהמחבר ז"ל

חודיע צדדים שחלילה לשום אדם להדפיס חיצור סלו סן צודינה זו או צודינה אחרת צלחי
נשותי או צ"כ ואדם יכול לאקור שגו ושל אצותו על כל העולם, וסך הקיסר יר"ה צ"כ ידוע ודי צאצאה זו.

וכר מי שירצה להשיג החיבור הזה מידי יוכל להשיגו אם יכתוב אלי, וזאת היא חתימתי

Abraham Schwarz

M.-Huszt.